

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 24.

Крушевац, Јун 2025.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ

Број 24.

Крушевац, Јун 2025.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijasrb.com - www.poezija.rs - поезија.срб

Мејл: pesnik@poezija.rs

poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

При писању уводника, обично одаберем, једну или пар рубрика у часопису и посебно их препоручим читаоцима. Овога пута издвојио сам рубрику МАНИФЕСТАЦИЈЕ (ЉУБАВ И ВИНО 2025.) која садржи поезију и слике са истоимене манифестације. Наравно, издвојио сам и рубрику ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ у којој је врхунска поезија наших преминулих чланова Бранка Мијатовића, Елеоноре Лутхандер, Миће Живановића и Ратка Тодосијевића. У рубрици ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ објављена је и до сада необјављена књига мр Бранка Мијатовића „ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ – ИЗБРАНЕ ПЕСМЕ“.

Али не могу побећи ни од чињенице да су и остале рубрике у часопису квалитетне, и да Вам све садржаје часописа у овом 22.-ом броју часописа ПоезијаСРБ топло препоручим.

Дакле у овом броју имамо рубрике:

- УМЕСТО УВОДА;
- МАНИФЕСТАЦИЈЕ;
- ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ;
- НОВЕ КЊИГЕ;
- ПРОМОЦИЈЕ КЊИГА;
- ПРИЧЕ;
- ХУМОР И САТИРА;
- САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ

Зато и опстаје констатација да је овај лист посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма односно сваки садржај, који у часопису за поезију - ПоезијаСРБ број 24. прочитате (или сте објавили), оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад за наредне бројеве часописа.

Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

ЉУБАВ И ВИНО 2025.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА “ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2025.”

Гласањем жирија виртуелним путем, преко мејла или телефона у периоду од 8 до 11.2.2024. године, жири конкурса ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА, у саставу: Милосав Ђукић Ђука, председник, песник – председник удружења; Љубодраг Обрадовић, песник – члан – уредник сајта, Светлана Ђурђевић, песник – члан; Данијела Јевремовић, песник – члан; Саша Милетић, песник – члан и Драгојло Јовић, песник – члан, донео је следеће одлуке:

ПОЕЗИЈА

Средње школе и Студенти:

1. место равноправно деле Стефан Кнежевић из Крушевца за песму “КО ТЕ НОЋАС ЉУБИ” и Јована Живковић из Крушевца за песму “ОСЛУШКИВАЊА”;
2. Теодора Шиклошић из Зрењанина за песму “КАПИ ЉУБАВИ”;
3. Бојана Бојић из Блаца за песму “ШАМПАЊСКИ ПОЉУБАЦ”.

Одрасли песници

1. Љиљана Тамбурић из Крушевца за песму “КОЛИБА У ВИНОГРАДУ”;
2. место равноправно деле Слађана Бундало из Крушевца за песму “ОД ЉУБАВИ НЕ ПОСТОЈИ НИШТА ВЕЋЕ” и Првослав Пендић Пенда из Крушевца за песму “ФЛЕКА ОД ВИНА”;
3. Звездана Милосављевић из Ћуприје за песму “СВЕ ЈЕ ТО ЗБОГ ВИНА”.

СЛИКАРИ:

1. место равноправно деле Ђорђе Јоковић Мирочки из Крушевца за слику “ЖУПЉАНКА” и Првослав Пендић Пенда из Крушевца за слику “СУНЦЕ ВИНО ПИЈЕ”;

Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

- Тамара Драгић из Бања Луке;
- Николина Перић из Шапца;
- Слободан Милојевић из Крушевца;
- Весна Милошевић Кањо из Беча;
- Снежана Поповић из Крушевца;
- Жељко Перовић из Сарајева-Шведска;
- Данијела Максковић из Кнића;
- Моравка Младеновић из Ћуприје;
- Снежани Миладиновић из Ћуприје;
- Мр. Бранко Мијатовић из Шапца;
- Љубиша Војиновић из Петроварадина, Нови Сад;
- Томислав Симић Калпачки из Крушевца;
- Магда Ђорђевић Кнић;
- Боривоје Видојковић из Ћићевца;
- Мирослава Смиљанић из Крушевца;
- Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца;
- Миодраг Глигоријевић из Параћина;
- Живорад Милетић из Ћуприје;
- Олга Раденковић из Макрешана;
- Живојин Манојловић из Крушевца;
- Милица Мирјанић из Бања Луке;
- Мирјана Јана Бајић из Соко Бање;
- Марина Адамовић из Ниша;
- Вера Милојевић из Уба;
- Дарко Рашета из Београда;
- Славица Максић из Београда;
- Саша Козић из Београда;
- Славица Јовановић из Шапца;
- Мирослав Кркић из Ћићевца;
- Биљана Новаковић из Крагујевца;
- Лидија Бајкић из Ћићевца;
- Ани Стајкова – Иванова из Пловдива – Бугарска;
- Снежана Марко Мусинов из Београда; и
- Ђорђе Тришовић из Београда;

Средње школе и Студенти:

Јована Живковић- ОСЛУШКИВАЊА

Колико сам пута застала и заћутала
 Ћутке питала Ћутке и одговарала
 Колико сам се пута о своје срце и тело
 оглушила, Нисам послушала....
 Туђе сам ослушкивала,
 А своје рањавала,
 Колико сам пута рекла нећу више
 И речи своје не због самопоуздања
 Већ љубави погазила,
 Колико сам пута остала недоречена,
 Да бих теби речи своје дала,
 Толико сам пута остала сама,
 Толико сам пута остала нема,
 Толико пута сам остала теби верна,
 А себи вечито рањена жена,
 И у твојим очима лаковерна,
 Очајна а ипак само жена,
 Крхка и нежна жена,
 Ходајући по стаклу, нетакнута,
 нерасечена, Толико сам више упркос
 свему теби дала
 Разговетности, прича, ролеркостера и
 парада, Разиграну душу и срце које се
 нада, Ал' упркос свему све је шарада,
 Страх дубоких рана од несрећног пада
 Али тада све што је било спаковано је у
 Једну сузу што сушила је хлад,
 И једно сунце што гори све пред собом,
 И један цвет што цепа и раздире све
 слојеве земљине коре, Ето толико сам пута
 ја ударила о дно подземног Хада,
 И пољубила икону чистога грешничког
 слада, Видела белине блиставог стада,
 Речи које целивају,
 И дете које у мени страда,
 И шта сам добила тада, а шта сада...
 Спајам две вечности у небеску тајну,
 И сада а и тада знала сам
 Да теби све што сам пружила дала сам из
 свесног нехата.....
 Не жалим јер кривица је у оном који
 страда, А победник је онај који нема рана,
 А ако сам због свога рода
 и осећања она која страда,
 Крива што своје срце нисам сачувати
 знала, Нек осуде ме на триста окова
 и стуба стида и срама,
 Своја сам и твоја и Божанска тајна,
 Само сам им оваква каква јесам
 крива и јавна...

Стефан Кнежевић – КО ТЕ НОЋАС ЉУБИ

Нећу да те кривим зато што пијем;
 Нити што лутам попут какве сене,
 Само те молим, реци ми једно,
 Кога си ноћас љубила уместо мене?

Нећу те ни молити да ми се вратиш
 Пустићу љубав да полако свене
 Само ми реци да не чује нико;
 Кога си ноћас љубила уместо мене?

Нећу да те кривим зато што идеш
 Ни што мислиш да сада умрло све је
 Само ми шапни бар истину праву,
 Кога си ноћас љубила уместо мене?

Нећу те ни лагати, да те више волим,
 Ни да ће све ране, залечити време,
 Само ми реци да знам када одеш,
 Кога си ноћас љубила уместо мене?

Теодора Шиклошић – КАПИ ЉУБАВИ

У капи вина осећамо скривену чар,
наздрављамо љубав, тај небески дар.

Црвена искра у чаши трепери,
један гутљај љубави нас развесели.

Певали смо о љубави
и пили смо до старости,
нек нас никад не напусте
ови тренуци радости.

Љубав је једна опојна снага,
смисао живота; у душама блага.

Док нам песма прати кораке у ноћи,
чаше вина не дају места самоћи.

Чаша се диже, као завет света,
за све што је прошло,
и оно што нас чека.

Љубав и вино, спојени у вечности,
саткани од снова у капи нежности.

Нек нас греје вино и нек нас греје љубав,
најсрећнији смо
само кад смо скупа;
кад се воли и наздравља,
само нек се забавља,
нек се живот наставља.

Бојана Бојић – ШАМПАЊСКИ ПОЉУБАЦ

Нека емоције у теби
пробуде стихови ови,
да осетиш додир мојих усана,
укус шампањског вина.

Љубав боли,

Али воли, онако како ти само умеш,

или склопи очи

ако то не разумеш.

Да те љуби моја бол

да те чежња обгрли,

да заживи моја прича у срцу твоме.

Да испливају сећања

да оживе успомене, па нек ме боли,

срце те моје, искрено воли.

Николина Перић - ЛА(У)Ф(ЕР)

Отац је имао сина
 Наступила је тишина
 Јер га дуго нема
 Он ће се вратити
 Хоће ли једнако патити
 На истом тлу лажи
 Којима се буде дражи
 Где је над душом
 Онај што признаје битке
 Само за тела ужитке
 Док купа се у крви
 Бог је изнад њега, први
 Задовољан сушом
 Само ко му стопе прати
 Истински се богати
 И не трули
 Када се кожа гули
 Јер не уме дићи себе
 Преко силе Више
 Већ путевима раја дише
 И када посрне
 Понизно се осврне
 Као ждребе
 Што се не охоли
 Ни када све га боли
 Отац је имао сина
 Наступила је тишина
 Јер га дуго нема
 Он ће се вратити
 Хоће ли једнако патити

Анастасија Васић - Ловац и кошута

Својим одласком, душу си ми узео.
 Празнину у грудима, напунио си тешким камењем.
 Који ме вуку ка дну, ка понору.
 Давим се у сопственим сузама.
 Гушим се, од неизговорених речи, потиснутих
 осећања и лажних обећања.
 Зашто си ми слатко шапутао, ако ниси осећао?
 Зашто си ми дао наду да си онај прави?
 Зашто си ми дозволио да те заволим,
 па кукавички побегао!?
 Сваком сузом својом те проклињем,
 да макар делић моје боли осетиш,
 на својој кожи, на својој души, на свом срцу!
 Видимо се у паклу, мили, можда тада успемо.
 Јер у овом животу, ти си ловац, а ја нежна кошута.
 Коју си убио без испалеаног метка.

„Моје драго“ – Милица Мирјанић

У сумраку растанка, тужне су сјенке пале,
 ријечи су стајале, као птице доласком
 хладног доба. Срце тихо јеца, растанак
 кроји свој пут, а љубав, попут птице
 селице, тражи ново љубавно крило,
 некада, што је топло уснило.
 Ти си био моје сунце, свјетлост у тамној ноћи,
 растанак је попут олује, која носи снове далеко и
 широко. Али у теби, пронашла сам љубав, попут
 трајне ријеке, и у мом срцу, ти ћеш остати
 заувјек. Растанак је попут плеса посљедњих
 корака, али у тим тренуцима,
 осјећам захвалност и снагу љубави.
 Твоје ријечи су као мелодија
 која не престаје свирати, и у мом сјећању, твој
 смијех увијек ће блистати.
 Ти си ми био ослонац, камен темељац нашег
 свијета, растанак је попут птице која напушта
 гнијездо, али с вјером у нова узлетишта. Твоје
 додире памтићу попут њежног повјетарца, и у мом
 срцу, твоје мјесто остаће трајно, као свијетла
 звијезда... као топлина нашег гнијезда.
 Растанак доноси бол, али и сјећања топла, твоја
 љубав, била је попут сунчеве зраке,
 што грије и кад ноћу крочиш.
 У мом срцу носићу успомене као благо,
 јер ти си био моја љубав,
 моје пролазно али незаборавно чудо,
 моје драго.

Одрасли песници

Љиљана Тамбурић - КОЛИБА У ВИНОГРАДУ

Целе ноћи на прозору мраз букете цветне шара
 Ту су звезде и гранчице и шишарке четинара
 Посребрене зимске слике и кристали свих облика
 И у стаклу заробљене нежне сцене крајолика.

Док фебруар пољем хара и напољу свет се леди
 Ја се сећам оних дана и јесени што већ бледи;
 Винограда рода пуног и младости и љубави
 Црног грожђа у корпама, добру бербу што се слави.

Спазила сам његов осмех, косу црну, руке снажне
 Шефтелије беху зреле ал не беху тада важне
 А ни зрна, сока пуна, у рукама што се цеде
 Моје срце заиграло због усана што се меде.

У самоћи ове ноћи, та ми слика пред очима
 Трифундан ми пред вратима, а не спавам већ ноћима
 Те јесени родила се и трајала до по" зиме
 Љубав моја виноградска којој не знам сад ни име.

Паперјасте снег лелуја, нема ветра да га јури
 Док мраз стеже све под крилом што се крије и ћућури
 Из далека некад једва, чујем дивљи зов вукова
 Па се опет све умири - ни живота ни звукова.

Сан ми дође, ал на кратко, у њему ми све се врати
 Они дани међ' гицама за којима сада патим
 Она јесен што је писмо као младу ширу слатку
 Она зима снеговита, што прекиде љубав кратку.

Колиба у винограду беше гнездо где се крисмо
Сува лоза горела је када страсти све открисмо
Заклесмо се да Трифундан дочекамо са прстењем
А следећу бербу грожђа можда нечијим рођењем.

Ова ватра подсећа ме на ноћ наших обећања
Топлота ми распирује пламен давних осећања
У мени се намах јави укус оног црног вина
Што га писмо занесени на искап у инат свима.

Однеше га Суђенице пре него што схватих зашто
Можда нисам била она о којој је често машт'о
Патња моја беше кратка јер ми вино друштво прави
Други момци навраћаше у виноград што се плави.

Ево ноћас у камину пуцкетају танке гране
Жаревље им прави вреле, непреболне тешке ране
Црвени се цео плафон, ватра прави пир у мраку
Сенка плеше ноћни валцер, у црноме дугом фраку.

Убрзо ми зимске виле на крилима бол однеше
Славим живот без обзира на оно што некад беше
Једва чекам да Трифундан помири се с Валентином
И наздраве у част грожђа црвеним и белим вином.

Мирише на смолу ваздух и борову младу кору
Молим Бога да задржи на истоку белу зору
Да још мало слушам сову како хучи из планине
И да заспим у колиби омамљена од милине.

Помолим се у тишини да ми Бог подари срећу
Јер сутра ћу кроз сметове у цркви да палим свећу
За све оно што је прошло и за оно што ће бити
У то име за доручком здравићу и вино пити.

Колиба под снегом скрита, а у њој је мали свемир.
Слика мека ко идила ублажава сваки немир
Снена као млада срна неком срећом исијавам
Док још будна ситне сате на смотуљак намотавам.

Слађана Бундало - Од љубави не постоји ништа веће

У данима празним
кад птице умиру
од прејаке кише
Ја упорно настојим
да дишем
док срце своју песму
неуморно пише

У данима тешким
кад туга
к'о оловни облак
пада и прети
да уништи моје слабашно биће
Ја подижем високо сунце
као сопствено небеско откриће

У данима сетним
кад се присећам среће
и кад уместо песме
из мене израња
изгладнели пустињак
што се беспућем шеће
Ја погледам у небо
верујући да од љубави
не постоји ипак ништа веће

Првослав Пендић Пенда - ФЛЕКА ОД ВИНА

Шапатом ми кажеш „не прија ти вино“!
Можда те плаши његова моћ.
Веруј да уз вино и друштво фино,
Понеће нас жеље у прелепу ноћ.

Наше се чаше на столњаку љубе,
Звонке нам шаљу поруче кратке,
Додиром уз звекет вино нам нуде,
Да спојимо усне уз пољупце слатке.

Ћутимо мудро, нек ` вино говори.
Нек' нас бојом дражи и мирисом мами.
Та Божја кап што у вину гори,
Храбри нас шапатом да будемо сами.

Шапућемо, јер Прича нам је иста.
Из топлих погледа Читамо мисли страсне,
А вино буди и бистри Осећања чиста,
Водећи рачуна, Да страсти не закасне.

Нек ћутимо само, вино ће урадити своје.
Оно је с нама да нам мисли чита,
Вино ће знати све твоје, вољене боје.
За моје зна, не мора да пита.

Зна и за јесен препуну златних боја,
С вечери небо, кад сунце залази,
Румена и жута твоје су боје,
Вино и сунце на истој су стази.

Црвено вино нам усне кваси.
Клизе румене капи са усана врелих.
Стрпљење маме љубав да украси,
Флекама црвеним са кошуља белих...

**Звездана Милосављевић - СВЕ ЈЕ ТО
ЗБОГ ВИНА**

Погрешно сте разумели Господине.
Не трошим ја ову ноћ,
ни ово вино на столу,
нит' због мерака, нит' покајања,
већ да оденем истину голу.

Његова душа од филиграна,
са мојом у чокот је срасла,
ко лоза вита винова,
из средишта раја израсла.

Погрешно сте проценили Господине!
Није омама ова, од овог вина узврела,
ја само тржим два ока Његова
два зрна грожђа, зрела, набубрела,
Он ми је уточиште и Цитадела.

Глас ми је Његов пурпурно јутро
што винограде набреккле мије,
док ми по кожи стихове шара
Знате Господине...
без Њега, ни мене није.

Не шаљите ми свираче Господине,
ја припадам Њему више но себи,
док гуде у мени додири знани
песме крај Њега моји су галеби.

Близина Његова благослов мој је,
проповед и исповест
кад море се зброје,
и капи вина са усана Његових,
мелем су мој и причешће моје.

Погрешно сте проценили Господине
не трошим ја ову ноћ ни ово вино
да друштво тражим, онако из потаје,
то, само ја с истином пијем
да он ми тако, тако недостаје.
Погрешно...Погрешно
сте разумели Господине!

Мирјана Јана Бајић - ЖАЛ

Неће да буде квалитет песме,
не умем да пишем љубавне...
Дуго... Баш дуго
нисам умела да заволим...
Да ли то значи да се
једном воли...

Ако се не зове тако
требаће дуго да волим лудо...
Процес би био дуг...
Али ја сада волим,
да ми од те фајде
песма има квалитет...
Квантитет је за љубав ЗЛО...

Боље као на почетку,
нека је хипотетички...

Биће пријатно...
Дај зови, дај пиши, дај се шали...
Само по том питању уради...
Нека је лаж.
Она еротска није лаж...

По сећању се песме не пишу.
Ево пробам... да ли ћу успети...
Па нека... Каква буде.
Искреност је у њој.

Датира, иритира,
иако не пишем песме о љубави...

Каква је ова?
Рећи ће ко треба.
Прозна, можда се
неком и свиди
КО РАЗУМЕ ЖАЛ!

Marina Adamović – SAMOTNO SRCE

1

Niko i ne sluti
kako samotno srce peva
dvoglasno!

2

ne otvaram oči dok se ne uverim
da neke druge u njih ne gledaju
tri puta ne – da bi beonjače
isprale pogled za scenu svoju

3

Reč “mržnja” nije vuk
nije tajna Pandorina
ni zla slutnja
ni poziv u boj
to je zakrpa pocepanog sna
oblak za nebo probodeno munjama
to je suptilna obloga načete jetre
ćuti ćuti ćuti
za život u molu-
to je uvertira

4

Izvini, smrti
kako te mogu ugostiti?
Jednostavno, bivša
Samo se nemoj mrštiti...
Obećavam, smrti
evo, opuštam bore, kapke i usne
A šta bi ti na poklon, bivša?
Smrti smrti ne mogu se
dosetiti pretpostavljam – ništa
Dogovoreno, bivša!
Želim ti hladno noćno konačište...
A ja tebi, smrti,
toplinu moje samotnosti!
Katabazija?
Katabazija!

5

Izdaleka dopire bat tvojih obrva
gazi preko mog nemira i kovitla ga
potrebno je hiljadu nepoznatih jezika
da bih mogla jasno definisati pojam
androfobija...

6

Duša jedinu hranu prihvata...
Jedinu tečnost ispija...
Jedina joj je terapija...
Jedinu tajna izgovara...
Suicid kome se raduje...
ovoliko je duboka
snažna
i rimi (iz odbojnosti) podložna –

M R Ž N J A

7

Dva stvora nalik na ljude
prolaze jedno kroz drugo
u suprotnim pravcima
Ima nečega što ih spaja –
oluja, mraz, košmar i samoća
–
jutro je bolom ustreljena vrana
umro je kao svako osuđen na
smrt
žao mi je što mu nisam mogla ikako
pomoći
na vreme ga
skloniti
u
grob
–
žao mi je
a bila sam mu zaštitna meta
tako da će on u humci
prostreliti
mene
ne smejte se
davno
me je
pro
stre
lio već
ali skrivala sam tu svetlucavu ploču
u dnu karnevala
pakla

Reči – Hemingvejeee...

Проф. Мр. Бранко Мијатовић - СТАР ЧОВЕК И ЊЕГОВ ПАС

У колиби старој крчка се качамак,
спрема га старина себи и свом другу;
заранили јутрос, колиба им замак,
у очима својим оба крију тугу.

Сећају се Трифундана, дана давних,
лених винограда и пуних подрума;
сећају се вина својих, рујних, бајних,
винограда што трчаше поред друма.

Остали су сами, све је опустело,
нема цике девојака, нема свирца;
опусте виноград, а замрло село.

Кроз маглу авети! Чокоти без лица!
Грунуше у зору, да чокоте броје,
оно што преживе вином да напоје.

Вера Миливојевић - ШУЋМУРАСТО

Црно вино, беле мисли,
више ниси онај исти,
к'о кад писмо вино бело
да све беше тако снено...

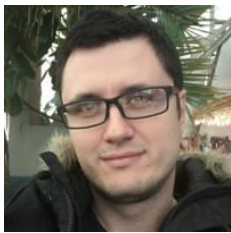
Још и вино шућмурасто,
помешано, руменкасто,
и могло је да се пије
а да слутње све разбије...

Црно вино, шта је криво,
што је вама тако фино,
'ајд' у здравље, живели,
у љубави се огроздили...

Данијела Ђорђевић - НЕЗНАНЧЕ ЛЕПИ МОЈ

Чекала сам те годинама,
учаурена у лажној срећи,
у привиду живота,
у заборављеним жељама.
Знала сам да обитаваш
на неким далеким просторима,
тражећи ме по путевима беспућа.
Ти, Човече, који си
живео и патио, патио и губио,
губио и волео,
али и осетио да те чекам,
негде, на неком путу прашњавом,
испружених руку које ветар грле
и у сусрет хрле теби,
чије очи видех у пукотини сна,
срећо моја, недосањана.

Знала сам да ћеш доћи
да ме мораш пронаћи,
јер ја сам само друга половина
твога бића
изгубљена без тебе,
и само са тобом потпуна,
срећна, испуњена ...
А тражили смо се
свих ових година
на погрешним местима,
са погрешним људима,
не губећи наду
да онај прави мора да се појави,
да она права мора доћи.
Ми, два бића недосањана,
два тела згрчена у болу
жеље неостварене,
два душе које су се
среле и препознале
једне вечери у неком сокаку
надомак нам сна.
Толико тога хтедосмо рећи,
а речи нам гргутаве,
искидане снагом осећања,
грцаве од жеље нам нештољене.
У мраку се чврсто за руке држимо
из страха да се не изгубимо.
А толико се желимо,
да изнова проналазимо
разлоге за срећу.
Волимо се тајно, на ивици света,
на ивици ноћи, у сну најлепшем.
Моја жеља огромна,
незнанче са искром у очима
и мрвицом пелина,
који срећу руши..
Нека мој додир и топла реч
буду мелем твоје болу
и твојој души.
Дозволи ми само,
да те волим, без разлога,
тек онако ...
Незнанче лепи мој!

Darko Rašeta - ČAŠA ŽIVOTA

Moje "vino" si ti,
ljubavi.
Moje srce si ti,
srećo.

Ti si puna čaša na stolu života,
moj smisao.
Ti si toplina oko srca,
struja života.

Ti si osmeh koji sija na mom licu,
moja istina.
Ti si napitak koji ne opija,
moja java.

Ti si najsladi grozd koji sam ubrao,
moj slatkiš.
Ti si sve što mom srcu treba,
karija večnosti.

Тамара Дражић - ДОДИРНИ ПРСТИМА

Додирни прстима немире
И прве сиједе у коси
Удахни нове свемире
Нек вода страхове носи

Додирни уздахом образе
И ово уморно чело
Нека минути пролазе
Док трне читаво тијело

Додирни сузама врхове
Безбојних јагодица
Нек сперу боре, године
Са овог увелог лица

Додирни јецајем душу
У тами што корача
Док кроз њу вјетрови пушу
У загрљају плача

Жељко Перовић - КЉУЧ ЉУБАВИ

За љепотом поглед непитано одлута,
Задржи се од прамена до скута,
Али кад се љубавним чарима препусти,
Љепота престаје магичном бити.

**Кључ љубави није у љепоти,
Погледом се диви ал' не тражи,
Она само као магнет послужи,
Да срце из груди окрилати.**

Недоречен не желим остати,
Морам ријечима љубав подржати,
Животне мисли стихом оснажити
Заљубљеним кључ љубави дати.

**Кључ љубави није у љепоти,
Погледом се диви ал' не тражи,
Она само као магнет послужи,
Да срце из груди окрилати.**

Не часите часа срећни дани,
Пуни жеље и надолазеће страсти,
Вољеним гнијезда припремите,
Да се љубе и дјецу раздрагани чекају!

Славица Максић - У ВИНУ ЈЕ СПАС

Љубав је чудо
У сваком од нас
Бива бар једном
А чешће много пута
Волим ја њега

Или он воли мене

Већа је патња него радост
Иако не знамо баш зашто
Ништа није вечно — тешимо се
Осим вина које греје и лечи.

Мирослава Смиљанић - Љубав и вино

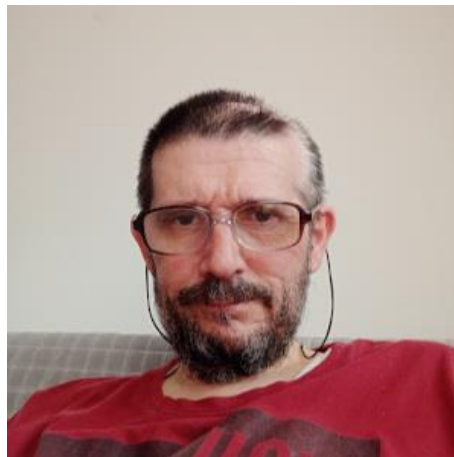
Истог дана
два најлепша празника,
љубав и вино
а најлепше успомене,
незаборавне.

Тако смо ја и
мој Раде
у виноград
дубоки снег пртили
док смо уз брдо изашли
и до нашег винограда
допрли.

Маказе понели
да би чокоте
по традицији резали.
Флашу вина понели,
чокоте резане залили
да би чокоти
што више
рода понели.

За ручак смо донели
суве вешалице,
сира и киселу паприку.
Врућу погачу коју
смо ломили.

На снегу прострла сам
мушему,
ручали.
Мало више вина
попили,
по снегу се грудвали
и кући промрзли
отишли.

Саша Козић - Осташе само успомене

Осташе само успомене,
на љубав, једну,
као лето: врело,
хладно вино,
жена врела.

Једна љубав,
никада заборављена.

Дрхтали смо у загрљајима,
испуњеним сећањима
на прве погледе,
на клетве у нашу љубав.

Твоје усне, укус црног вина,
што сам радо испијао,
загледан у очи твоје,
боје босиљка.

Све је прекинуо звиждук воза,
спремног за полазак кући.

Ја, у вагону,
загледан у очи једне Милице,
сетим се врелог лета,
хладног вина,
и вреле жене.

И опет, успомене буде срце.

Томислав Симић Калпачки - ВИНО И МИ

*Ко вино пије у славу Божју,
Помоз му Боже и слава Божја*

ВИНО И МИ

Ако је вино благословио Бог,
Шта ту лоше може бити?
Зависи од карактера мог –
Можемо се сви напиту,
А могу и сам пити, а жедног
оставити брата свог.

И једног и другог на претек има...
Кад пијемо сви језик се развеже,
Ал душу словенску нешто притиска
Па, или се ређа песме ниска,
Ил нам се плаче – Јер нас стеже.

О крсној слави, кад поодмакне,
Пијемо вино славећи Бога
И свеца тога свако се такне
Само се домаћин, шкртица, сети
Трошка свога.

Жена је бројала поједене сарме
Као и много других залогоја
И добро је знала

Да муж мери количину вина
Што попи му родбина.

„Кад ти ја дођем на славу твоју,
Вратићу ти више“
Мисли шкртица

И, уз широк осмех, назор ведра лица –
Кришом уздише.

Други, опет, гони на вино,
Пуни да се чаша прелива,
Радостан, с гостима ужива.
Свима је фино.

По неко га већ одбија,
Делује снено.

Ма, пиј, рођаче, домаћин се довија,
Вино је благословено.

И јесте, ал за чашу, две,
Највише три,

Ал шта ћеш, такви смо ми.

Са пуном чашом вина

Наздравља се слави

И Светом Трифуну,

што нам родило гројзе...

Ено, припит помисли,

како би с неком – у лојзе...

О, више не смем даље,

иако је вино веритас,

јесте ли знали да вино и – побудали?

**Славица Јовановић - БОЈА ВИНА, КАО СТО
РУБИНА**

Винограде надлећу грлице
и чудесне мале ластавице,
из милоште не знам шта да радим,
да ли драгог грожђем да наградим.

Рујно вино, образи румени,
пастирова фрула док се чује,
Св. Трифун лозу орезује,
док сокола песма одјекује.

Боја вина као сто рубина,
ко на чаши трагови кармина,
у вину је скривена истина
и космоса и свих праскозорја.

Виногорја чудесни гроздови,
песму грожђу ја певам од миља,
кришом завет вину ми смо дали,
мирише вино више од босиља.

Свуд се шире пузавице, лозе,
ко што љубав разгранана се наша,
усхићење крије рујно вино,
благословена свака да је флаша,
зато данас пулсира ми срце,
чудотворно као грожђа пуце
И еликсир младости Сунце....

Ненад Карић - ДРУГ

Дан је блеј'о, када сам те срео
нисам знао ја за бољег друга
и љубави старе сам проклео
било жена, било је и вина.

Жене лепе опијале мене
и на кратко убијале време
љубав, срећа, вечите дилеме
хоће, хоће, ка занећа неће.

Ти једини снаге мени дајеш
празне приче грешнима продајем
ако ништа, с' тобом сам без брига
чега нема у бутелјци вина.

Да погинем, журим сваког дана
за свој живот нисам ја бринуо,
са вином сам, драги Боже хвала
мрак с очију, паучину скинуо.

Вино моје, греха ти се сети
и на онај свет друга поведи
тајне наше, љубав и тишину
када одем Богу на истину

Маринко Дејан - Љубав и Вино

И љубав и вино црвене су боје,
када попијем или патим,
такве су вам очи моје.

Очи жара, страсти, опасности,
пуне патњи, срце бола.

Ту су моје вино,
срце и седе на врху стола.

Вино може бити бело, не црвено само,
а у срцу љубав, опсесија, жудња,
то сигурно сви знамо.

Правио сам с љубављу
с дедом и оцем вино,
пар пута и превари ме, заиста баш фино.
Рече вино: "Узми мене, ја ћу тебе стићи,
ти корачај путем, за тобом ћу ићи."
Попут вина, љубав у срце човеку уђе,
попут вина, њега прати,
и на начин исти,
сваки човек грешке плати.

Ако нема љубави, ту је вино без дилеме,
пар чашица решава сваком све проблеме.

Ин вино веритас,
после чаше две или три,
пронашли смо срце сви.

Девојци симпатији изјавили љубав,
пољубили, додирнули усне девојци,
непознатој жени.

Нећкали се, просто
у тренутку нисмо смели,
тад нам вино даде снагу
и учини ко шта жели.

Урезали неког у срце дубоко,
прву љубав, везу, помирење,
нове, старе љубави,
надања и пуне жеље.
За све ово, чињеница,
све је вино, срце криво.

Бије јака емоција, и около све је живо.
Због тога већина људи данас пије пиво.

Избегава вино, избегава љубав, срце,
емоција, све је мање,
сад је просто такво стање.

Ми боемске душе, песници и романтици,
држимо се емоције, срца,
љубави и понеке чаше вина,
у томе је вредност и наша врлина.

**Бранко Ћировић-Ћиро - ДЕСИЛА СЕ
ЉУБАВ**

Једне зимске ноћи
Љубав се десила
Топла соба Камин
Крај камина Вила.

Дискретно је свијетло
Ватра у камину
Крај камина Весна
Причамо о вину

Створено за љубав
Ово зимско вече
Проговори Весна
Уздах јој се оте
Тихим гласом рече
Вилом те животе.

Крајеве камина
Топли пламен Ближе
С Весних очију
Топли осмех Стиже.

На столу су пуне
Двије чаше Вина
На радију пјесма
Лијепа Емина.

Ја сједох на софу
Крај лијепе Весне
Нахрањен љепотом
О Емини пјесме

Рекох Весни Срећо
Коначно смо сами.
Ово зимско вече
Љубав иште мами

Загрлих је снажно
Чаша с вином Тресну
Спојише се тјела
Уз ватру и пјесму.

Завршисмо тако
У постељи мекој.
Ја дочеках зору
Уз лијепу Весну
Сад о томе пишем
Ову сјетну пјесму
Уз ватру и вино
Једне зимске ноћи
Крај старог камина
Волео сам ВЕСНУ.

Боривоје Бора Видојковић - ТАЈНА

Отвараш ми врата ноћас
У љубави и вину тражиш спас
Доведе ме до постеље смело
Утеху тражи твоје врело тело.

Уз вино и љубав дамари бију
Чаша уз чашу усне се вију
Љубав у нама дуго већ тиња
Вино и страст гасе свитања.

Црно вино и пољупци
Нестадосмо у прилици
Границе се избрисаше
Разуми се помутише.

Моје усне твоја недра
Твоје руке моја бедра
Све ће сутра другачије бити
Нашу тајну ми морамо скрити.

Победише осећања разум неста
Заборависмо ноћас наша места
Уздахе моје пољупци скрише
Усне твоје дрхтаје смирише.

И још једном пуне чаше
Да оперу грехе наше
Вино мути вино бистри
Осташе нам греси исти.

**Мирослав Мика Кркић -
Суштина**

Нема те овде
Тек неки дан
Ја сам
Већ празан
И депресиван.

Изгубио сам суштину
И тражећи њу
Урањам све више и више
У дубину.

Али тамо је нема
Не налазим је
А то у мени изазива
Све већу мучнину
И све више и више
Тонем у тишину.

Избегавам сваку
дружину
Тек кад осетим
Твоју близину
Напустићу тишину
Да с тобом удахнем
Радост и свежину.

Имам ја
Око себе неколико
Добрих другова,
Имам довољно
И пара и добара
То ми даје
Сигурност у животу
Али само ти
Ми уносиш у њега
Суштину и лепоту.

**Миодраг Миган Глигоријевић -
ШУМАДИЈСКА ВИНОГОРЈА**

Дал су виле ил анђели
по Србији вас посели,
ил је можда Свети Стефан
по промисли вишњег Бога
посадио да рађате
где год крочи српска нога

Па кад роде виногради
Србин с вином да се слади
да напуни он буклије
славски колач да прелије
у весељу да ужива.
покојнику гроб прелива.

А мој деда сад се сећам
када баба кући није
у подрум код деде дођу
исписници и комшије.

А поред њих и ми деца
пијуцнемо вино лепо
а деда нас канда грди,
сам по мало бем ви пепо.

Ту се чују разне приче
мртав Немац све до Немца
не може се да преброје
па се да често питам
да ли Немци још постоје.

Станте старци смирите се
оставте им барем клицум
требаће нам у копање да
да нам раде под надницу.

**Љубиша Војиновић-
Мајсторовски - ЧУДОТВОРНИ
НАПИТАК**

Бог зна кол`ко вијекова,
винска лоза узгаја се,
и чокоти благородни,
осунчана поља красе.

Свемогући Господ драги,
а уз Њега Трифун Свети,
чувају нам винограде,
и њихове благодети.

Да би људи били здрави,
а живот им био дужи,
и на царским дворовима,
чудесно се вино служи.

Са њиме се сви кријепе,
и у добру и невољи,
јер од вина, људској души,
не постоји лијек бољи!

Шта о вину јоште рећи,
а да није већ речено,
сем да смјеста вино буде,
у све чаше наточено.

Биљана Новаковић - У ТРЕНУТКУ

Седела је на перону
крај младе жене
у руци цигарете упаљене,
да утешити знала је,
речима о крају
као почетку стварања.

На тренутак у небо
загледана, тражи
одговоре...
посматра очима пуним туге
док вагони пролазе је,
један за другим.

На последњој станици
воза,
излази другачијег лица,
рањена...
Радар њених плућа
стегле су груди
волела да их он љуби.

Повратак себи
и својој соби хита
да подели са њом тишину,
у расутим деловима
себе описује,
речи претвара
у стихове поезије.

У тренутку признаје,
да у вину истину крије,
љубљено моје.

Лидија Бајкић - Познах те

Познах те кроз јутра чила
У ливадама препуним
бисерне росе
Кад пролеће обуче
хаљину од тила
И задене цвеће у своје бујне косе.

Снеговима који зими стално веју
Пахуљама које се дрхтаво њишу
Деци која се
зимским чаролијама смеју
Песницима који најлепше
љубљене песме пишу.

Познах те у сновима
мојим лепим
У надањима која
сваку љубав прате
Када мислим на тебе и стрепим
У лапастима које се
сваког лета врате.

Лети када се чује славуја пој
У свакој капи
августовске летње кише
Опојном мирису цвећа
и пчела рој
У ваздуху који се због тебе дише.

Познах те кад јесен
обуче своју доламу
Сунцу кад обасја поље
златним сјајем
У сваком новом јутру
и сваком дану
Месечевим топлим
и нежним загрљајем.

У свакој песми и сваком стиху
Када ме гледају два ока снена
Кад осетим чежњу и патњу тиху
Познах те, познах свакога трена.

**Ани Стајкова – Иванова - У
ЉУБАВИ ВИНО**

Шапуће по бачви
вино сталожено
сећа се сунца изнад грозда једра,
у њему ћути време заустављено
и далека берба и топла ноћ ведра.

Пени вино по бачви,
к`о крв жубори
силину трпе обручи преплетени
у души мојој као да огањ гори
док вино шапуће
песме лепој жени.

Присећа се вино
и погледа чедног,
загрљаја страшног,
вођеног силином
и месеца жутог
и пољупца медног
и уздаха слатког
спутаног милином.

Прелива вино у тело стару сласт,
капље на груди
из чаше разбијене
жубори по телу
давне јесени страст
шапућу са вином сузе проливане.

У старом вину кали се нова снага
и греје моју душу топлином жара
призива свака кап сећања драга
по души плове
добра времена стара.

О, Свевишњи Боже,
вино благослови
дозволи да сунце
сок из грозда цеди
нек вино и љубав
кроз сва срца плови.
Пољубац уз вино
сто дуката вреди.

Магда Ђорђевић - НАШЕ ВИНО

Винске приче, све истином плене
забораву неће нова праскорја.

Туга дане листа, ал' никад не свене
од тада је прошла тек година која.

О какво смо вино правили нас двоје
наједрала пуца од слаткоће јако.

Гроздови се у сластима поје
тамњаником замириса свако.

Стамен дворац од љубави створен
сваком стазом кормилари сета.

Сад без њега, живот ми уморен
И топлину своју немају ни лета.

Напукло ми срце у осами дрема
а крилати ветар носи ме у ноте.
Без њега ни вино ту лепоту нема
и у чаши нема укуса дивоте

Данијела Максковић - И ове ме ноћи вино преварило

Наздрављам за љубав,
за лаж и за грехе,
и за срце моје
невино и плачно
и за сузу ову
у којој се кријеш
и ове ме ноћи
вино преварило.

Самоћу јепусту
да излечи хтела,
да обрише оно
што је некад било,
пијану ме љуби,
кроз вене ми тече,
док је тугу моју
на дну чаше скриво.

А пијем га ето,
најлепша ми песма,
јер кад њега пијем,
ко да тебе пијем,
осмех ми се опет
на тренутак врати,
па ти праштам редом,
праштам ти и себе.

Док на часи осећам
пољупце твоје,
у сваком дамару
вино ми се смеши,
просипам по души,
просипам по столу,
јер сам само жена
сто живи и воли.

Знам, туга се
лакше опере са вином,
сва истина кажу
у њему се крије
и не може сваког
вино да разуме,
не треба га пити
ко волео није....

**Моравка Младеновић - Вино
...Ти и ја... "Ин Вино веритас"**

У вину ме нађи
До задње капи испиј
Да ти кроз крв тече
Ово је наше вече...
Мисли лете...
Далеко негде...

Не пијем вино...
Пићу га са тобом...
Сузе нек шприцер праве...
Једна по једна суза капље...
Мисли лете...
Далеко негде...

Ово је наша песма
Ми нисмо у њој...
Ти узми сузе из вина...
Има их ...има још...
Залиј их вином...
Далеко негде...

Пошаљи ми црвену ружу
Пошаљи за ову ноћ...
Ноћ без нас..
Сутра је нови дан...

Моје сузе у вину
Бисере праве...
Од бола...се бране...
Ниском бисера
Пут до тебе праве.....

Бели и Црни бисери
У вину истине...остају...

**Снежана Миладиновић - У
КИШИ И ВИНУ**

Увек посетиш моје мисли
у кишним предвечерјима
са чашом вина у руци
док наздрављам самоћи.
А капи клизе у таму
по старим зидовима,
у пукотинама сванућа
и празан поглед
лаган и прозиран,
опијен лети ми у недоглед.
Везујем очи да не видим
само желим да осетим
како мирише небо после кише.
Дави се свануће
у мојој чаши стискам је,
чувам да ми се радост не разбије.
Колико тога стане у кап кише
а колико истине у капима
вина испијене?

Слутим кораке, умиљне речи
топлину руке која се губи у коси
погледе изгубљене чувам.
И изнова стрепим да не нестанеш
као сена у капима вина,
да се у пену тако нестваран
не претвориш.
Између ноћи и јутра
Опет недостајеш.
И сломи се чаша
разлише се капи вина
са кишом несташе,
остаде само црвени траг.
Сломи се ноћ, сломио се глас,
после кише кажу појави се дуга
А погледај нас!

**Живорад Милетић - У ВИНУ
ВИДИМ ОЧИ ЊЕНЕ**

Гледам чашу вина
Што је испред мене
Сећам се прошлости
Једне дивне жене
Дал је то од пића
Ил ме разум вара
Њен лик ми се
Сад у чаши ствара

**СВИРА ВИОЛИНА
ПЕСМОМ ТЕШИ МЕНЕ
А ЈА У ТОМ ВИНУ
ВИДИМ ОЧИ ЊЕНЕ
ДОК СУЗА СА ЛИЦА
ПАДА МИ У ЧАШУ
ХАЈДЕ САД ЦИГАНЕ
СВИРАЈ ОНУ НАШУ**

Држим чашу вина
Дрхти моја рука
Сећам се те жене
Њеног танког струка
О дал је то вино
Сад опило мене
Кад у чаши вина
Видим очи њене

Ова моја мука
Нек никог не брине
Што ја њене гласове
Чујем из даљине
Сетну песму сада
Свирај те за њу
И ако је нема
За мене је она ту

**СВИРА ВИОЛИНА
ПЕСМОМ ТЕШИ МЕНЕ
А ЈА У ТОМ ВИНУ
ВИДИМ ОЧИ ЊЕНЕ
ДОК СУЗА СА ЛИЦА
СЛИВА СЕ У ЧАШУ
ХАЈДЕ ЦИГО РОДЕ
СВИРАЈ ОНУ НАШУ**

Олга Раденковић - НЕ ВОЛИМ ДА ПИЈЕМ

Не волим да пијем,
јер сам ракију препеченицу
док женче спремало зимницу
препек'о! Неки ме баш урек'о!
Не волим да пијем,
возим кола бесна,
јер, када сам пио,
не знам `де све нисам био!
Нисам видео вола,
возио бесна кола,
на сељачки друм
ки кад сам сиш'о с ум!
Не волим да пијем,
за воланом седим,
у свако сукњице гледим.
Шеврдам лево, шеврдам десно,
сокаче ми свуд, бре, тесно.
Не волим да пијем
ни Вињак, „Маде ин Рубин“,
`оћу, бре, да будем фин!
Ако ме неки с ракију полије,
ћу побегнем у ћелије,
ма и на Газиместански трг
има да гледам у празан врг!
Чека ме баба Рада
ки некада када беше млада,
ће обновимо љубав сада!
Ма, как`а, бре, флаша,
ух, што беше лепа снаша!
Усправи се, усправи!
Ракију заборави!
Да не буде – Да – Би?
Шта би? Где би?
Ракија се низ гушу скотрља,
куј претера, тај ће да надрља.
Јок, бре! Ниједна тура!
Ма каква твоја минијатура
од 0,3 – јок, јок! Не би!
Е, мој јастребачки зете,
не волим да пијем,
само празне чаше лете!
Срча до колена – как`е штете!
Кад сам ракију сатир'о,
нико ме није дир'о!
Сад сам уш'о у кружни ток,
само чашу сока „цмок“!
Сок од Цане стоји ми од лане,
гуцкам, пијуцкам на тенане.
Лимун цеђен – нико није увређен!
Нигде ме не држи место,
па сам трезан често!

Не волим да пијем,
јер кад кренем са Багдале,
ноге би ми се забандарале.
Не волим да пијем,
искривљено око гледа ме високо!
Не волим да пијем,
у бању ћу ићи,
треба некој трезан прићи.
Треба! Треба!
Медицинска сестра вреба!
Знам да треба да се залије,
ал' не волим да пијем ни код прије,
ракија ју јака, ки код „Мерака“!
Не волим да пијем,
ал' сакупљам чаше
за све оне „наше“
– „наше“ – „наше“,
па и флаше дижем на чардаше!
Не волим да пијем ни у „Конак“,
одма` ми на очи мрак.
Не волим да пијем,
идем преко моста!
Не волим да пијем,
ич ми после вас не оста,
ма, је л` ви, бре, доста?
Ма...лепо, лепо језеро Ћелије,
уз печену рибу да се залије,
а и ближе сам, ближе прије,
све делија до делије!
Баци се мамац, седим у чамац.
Около све камен и крш,
па се ти сад пијан за врбу држ'!
Не волим да пијем,
тад ме жена кара,
пцује Тита и комшу из Ђерекара!
Не волим да пијем
па да се у „шатор“ кријем,
ал' душа ми иште
јастребачко одмаралиште!
Не волим да пијем,
фонтана жубори,
жена ми ромори –
Кад си пијо? `Де си бијо?
Не волим да пијем
ни кад се возим у чезе,
коњ ме зе – зе...
Не волим да пијем
јер ми кривудава путић,
а чек'о би ме и врбов пругић!
Не волим да пијем,
слађе су од ракије торте,
што, бре, да трошим аорте,
имам воће од све сорте!
Сокићи ићи ће и код свастике,
све боља од боље прилике!
Ногу ћу омакнем,
па кад се спотакнем,
како да је такнем?
Ћу се скотрљам, па да надрљам!
И у Бањи Ковиљачи
имам добри навијачи!

Борђе Јокковић Мирочки - Девојчица и грожђе

Шта да купи својој ћерки,
питао се Ђоле?
Па зна се, грожђе,
деца грожђе увек воле.

Потрчао Ђоле
да учини добро дело...
Миљеници својој даде грозд...
За узврат му остави
од грожђа зрно цело.

Живојин Манојловић - ЖЕЛИМ

Нисам од оних
Што погледом свлаче
Својим жељама
Да утоле глад...

Из мог срца
Тмине не мраче
И не жели
Да им прави склад.

Нећу живот
Ходом стазама,
Где је засута
Цвеће.

Нити, овенчан
Фразама,
Објашњењем
Среће...

Хоћу, хоћу
Искрено да волим.
Уз љубав
Себе да дам...

Од ње,
Само то желим...
За друго,
Нећу да знам...

Petar Jovanović - PIJEM VINO I UZDIŠEM

Nema kafane u kojoj nisam bio,
nema vina koje nisam pio.

Pijem vino i uzdišem do ponoći,
tužne suze lijem u samoći.

Sa čašama vina u svojoj samoći,
sedim u kafani do duboko u noći.

U gluho noćno doba crno vino pijem,
mislim na tebe i zaostale suze lijem.

Od ljubavi nikada umoran neću biti,
uvek ću te voleti i crno vino piti.

I sada pijem vino i uzdišem,
dok tebi ovu pesmu pišem.

Снежана Марко Мусинов - Живот без мржње

Обратимо чврсто гро пажње
на живот без имало мржње,
не осврћимо се на речи лажне,
бирајмо оне праве, снажне;
циљеве важне
подредимо истини,
само правда у невољи умири,
не живимо у машти већ у збиљи,
мењајмо је константно тако
да нам се доминантно омили
кад крила виталном
енергијом оживи
снагом подстицајних немира
којом врата љубави отвара
уз додир чаше којом се вином
за долазећу срећу наздравља
ради сутрашњице која на боље
треба да мења лице, и на радост,
на дуге стазе, замирише,
кад пуним плућима продише.
Љубав, најлепше ретке пише!

Снежана Поповић - I love you

То се данас љубављу зове.
Око нас свуда је сад лове
ал' не оне зелене боје
но црвене љубавне, Валентинове.
Ту су и лозе винове,
Свете Трифунове, сорте старе и нове
и најбоље гроздове за старе другове.
Но бил' срцастих чоколина
и Светог Валентина
Бил' вина и Светог Трифуна,
Бил' фебруар четрнаести
ил' петнаести, одговор је исти –
љубав је данас на листи.

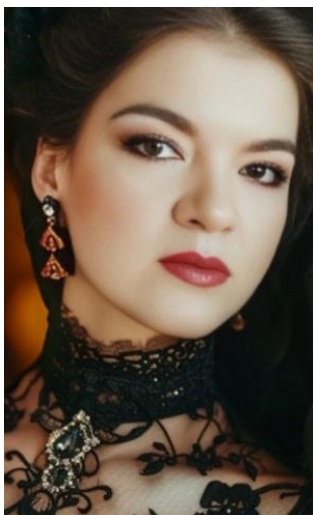
Дозволите ми да Вам кажем
једну дивну љубав покажем.
Већ неко време, пишем
ал њему песму
јоште никако да напишем.
Није та љубав ка' према жени
Ил' мужу, ил' детету.
Та љубав има посебну красоту,
јединствену чистоту.
То је љубав ка' према учитељу
ка' према родитељу
ка' према створитељу.
То је љубав према моме оцу.
Мој отац, вина познавалац,
мог најлепшег детињства стваралац.

Остаје прегршт молитва и вина
у којој љубав руке пружа
изван простора и времена
ка онима до којих не може.

Остаје македонско вино
твоје омиљено остаје сећање фино
на разговоре наше давне
на приче твоје славне које и данас
памтим. Ал' време не могу да
вратим. Нема те више, ал' време те
не брише! Каже песма стара
што, уз вино буђаше ти дамара
а мени сад отима срце из недара
и сузу са сузом ми судара
“Проговори слико, да још једном
чујем драги глас...”

Ниси ти пио да би се опио
Ил' да би се другима омилио.
Видех и видеше те ка' боема
шерета крем де ла крема.
Уз чашу вина
Мене да учиш ти приста
о животу и путу Христа.
Сећам се твог крста
како ти у мукама срце стаде
Богу душу даде
и део мене са тобом оде.

Не,
нећу плакати!
Срце ми је пуно радости!
Весело ми с мојим оцем беше
и вино и даље на њега ми мирише!
Није ово песма тужна!
Још радости његовој песми сам
дужна! Јер ја и даље у души носим,
како се на свог оца поносим, за своју
кћер био је најбољи инжењер.
Његов посао беше октобар
четрнаести, индустрија машина и
компоненти. Зато ето за још један
четрнаести дан љубави и вина
нек се чује мог срца имовина
љубав за родитеља!
Нек се чује “волим те”!
Не ка' бомбона што се да
ономе кога волимо ка' награда
кад нешто лепо учини тада.
Не!
Волим те, тата!
Нек свак' схвата
Да је само један значај свети
Волим те, тата!
Ти никада нећеш умрети.

Vesna Milošević Kanjo - Večna ljubav

Gledam svoju Srbiju na dlanu,
u atar'ma zrelog kukuruza
gledam tebe, zorom radovanu,
nestašna ti i kosa i bluza.

Gledam rodna polja i atare,
al' najčešće vinogradu hitam
s tobom mila gazim staze stare;
s našom pesmom, uz radosni ritam.

Zoro moja od Boga mi data,
draga ženo, prijatelju, dušo;
svaki dan mi sa tobom od zlata,
sa tobom sam prvo vino kuš'o.

Naše vino piti je milina,
ljubav čista u njega se sliva;
a u njemu svih slasti silina,
sreću našu Posavina sniva.

Čista ljubav i sloga u svemu,
beričetne godine nam daje;
u podrumu, i blagu u njemu,
radost žarka i tamo nam traje.

I u zrelim godinama našim,
svakoj čaši vina snagu daješ;
ja starosti neću da se plašim,
sve će proći, ti mi večno traješ.

Ti mirišeš kao zrelo grožđe,
zaslađuješ bogovetne dane;
dragoceno vino od svih rađe,
s tobom nižem zvezdane đerdane.

I večeras, kad se ljubav slavi,
kao svagda, i sada te pijem;
mila moja, najveća ljubavi,
od tebe i vina uvek se opijem.

Opiješ mi svako jutro rano,
tvoj mi pogled točak sreće vrti;
vino moje, srcem odabrano,
slavim ljubav, volim te do smrti.

Ђорђе Тришовић - Ритам гутљаја

плесачу
зна се ред
кад промућкаш
пљуни
али себи на длан
размрљај капи
заиграј забаци главу
реска ти је земља
под табанима
сунце уједа
ветар лаје
по лицу шиба
гроздове утробе
закуцавају се
у усне

плесачу
не замахуј руком
осетићеш вене
на листовима лозе
пуцају однеће те
талас крви прокључале
док прсти гутају чашу
одбачену од усана
ножица јој цвили ломи се

плесачу
почуј ме
кроз пећину од
удова баханткиња
љуште ти кожу попут зрна
твој ће крик звекнути
гласније од путира
испуштеног у часу издаје

плесачу
тражио си чашу истине
прогутао талог лажи

Слободан Милојевић - НАДАЈУЋА

Дивна ми цура залепи око
док чеках друга попут стражара
не слутећ' кол'ко може дубоко
да сеже корен будућег пара...

Протече време, подоста прође
навратих опет до родног града
прилика друга изнова дође
те послах пиће за њен сто тада

Конобар прстом путоказ даде
са белим низом осмех ми стиже
накратко махнух са пуно наде
а њена рука отпоздрав диже...

Још оде неких пар календара
судбина радо умеша прсте
нова се прилика задесно ствара
за трећи сусрет најближе врсте

Благовест, вашар, априлско вече
у правцу парка друштво се сели
„Застани мало..." другар ми рече
јер две смо цуре крај клупе срили

Чекајућ' њега док с једном збори
јавих се другој што беше сама
прихвати руку, поглед обори
изусти име, скрила је тама

Гитару ставих на друго раме
кренуше с нама ногу пред ногу
речи и шале изничу саме
шетати мало још само могу

Светиљка прва на нашој стази
обасја светлом античко лице
па ја препознах, поново спазих
два ока као у голубице

И она мене познаде тренем
кораком лаким упоред' крочи
упијам мирис у даху њеном
гледам те дивне, посебне очи

А осмех који с ногу обара
звони у ноћи, чује далеко
узима одмах све из недара
и власт нада мном одмах је стек'о

Кад живот скроји режиран случај
и трећу шансу припреми вешто
понуда није туга и очај
то мора да је посебно нешто

Та вита срна, питома вила
благога гласа, чврстога става
на срећу није ничија била,
схвати најједном блесава глава

Из туђе баште и преко жице
дохватих с муком посебан цвет
са њим јој дадох кучине, трице
и све што чини мој лични свет

Где љубав зачне, знају то људи
рачун је терет, памет је бремене
не треба глава, ту срце суди
одавно то је казало време

И сви су дани к'о зачарани
пољупцем првим пред њеном зградом
отад је Нада на мојој страни,
од тада и ја живим са Надом

Заувек буди баш као сада
последња, прва, једина Нада!

СЛИКАРИ

СУНЦЕ ВИНО ПИЈЕ - Првослав Пендић Пенда

ЖУПЉАНКА - Ђорђе Јоковић Мирочки

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ

"Ако је мисао моћ, живот и дах,
и ако без ње мртав смо прах,
онда сам мисао ја радосна знај,
када се рађам, док трајем,
и кад ми је крај."

Песник, прозаиста и есејиста, рођен је у Шапцу где живи и ствара преко педесет година. Поезију пише од раног детињства и објављује у пионерским и омладинским часописима, да би 1978. почео објављивати и у Књижевном Часопису УКС. До сада је објавио четрнаест књига поезије и есеја од којих посебно треба истаћи збирке „Црни човек“, „Сновиђења“, „Зрнца мудрости“, „Сонети за душу“, „Неко чудно доба“ књигу сабраних песама „Без сенки иза љупкости сновиђења“, као и књигу одабраних сонета „Песников ламент – Сонети за душу“. Књига „ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ“ која је сад пред нама, је најновије издање поезије проф. мр. Бранка Мијатовића, у којој се његове најбоље одабране песме. Песме су му превеђене на руски, словеначки, немачки, енглески, шведски и бугарски језик, док су му награђене хаику песме преведене и на јапански. Песме из опуса са тематиком о распаду Југославије су му у задњој деценији постале обавезна лектура из колекцима у САД и нордијским земљама. Заступљен је у латиноамеричкој и руској Антологији стотину најбољих савремених песника света, почасни члан СКАНУ са звањем професора и добитника повеље за животно дело од стране Министарства за културу и информисање Владе Републике Србије. Осим писане реч бави се и сликарством, а члан је УЛУС – а од 1974. године. Члан је Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

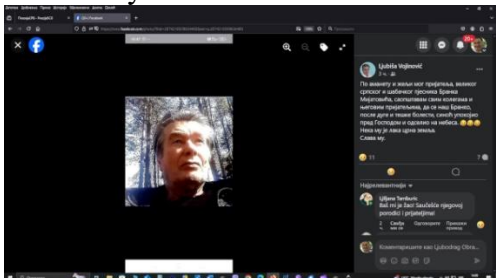
ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ
ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ
БРАНКО МИЈАТОВИЋ

ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ – ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ, Бранко Мијатовић

Бранко Мијатовић – ОМАЗ

Rate this item:

No votes yet.

[Ljubiša Vojinović – Branko Mijatović](#)

По аманету и жељи мог пријатеља, великог српског и шабачког пјесника Бранка Мијатовића, саопштавам свим колегама и његовим пријатељима, да се наш Бранко, после дуге и тешке болести, синоћ (30.1.2025) упокојио пред Господом и одселио на небеса. 🙏🙏🙏

Нека му је лака црна земља.

Слава му.

У знак поштовања и Сећања на Бранка Мијатовића, (иначе члана нашег удружења) Удружење

О АУТОРУ- Проф. мр Бранко Мијатовић(1949- 2025.), Шабац

Песник, прозаиста и есејиста, рођен је у Шапцу где живи и ствара преко педесет година. Поезију пише од раног детињства и објављује у пионерским и омладинским часописима, да би 1978. почео објављивати и у Књижевном Часопису УКС. До сада је објавио четрнаест књига поезије и есеја од којих посебно треба истаћи збирке „Црни човек“, „Сновиђења“, „Зрнца мудрости“, „Сонети за душу“, „Неко чудно доба“ књигу сабраних песама „Без сенки иза љупкости сновиђења“, као и књигу одабраних сонета „Песников ламент – Сонети за душу“. Књига „Дајем обећање“, која је сад пред нама, је најновија, четрнаеста и у њој су најбоље одабране песме. Песме су му превеђене на руски, словеначки, немачки, енглески, шведски и бугарски језик, док су му награђене хаику песме преведене и на јапански. Песме из опуса са тематиком о распаду Југославије су му у задњој деценији постале обавезна лектура на колецима у САД и нордијским земљама. Заступљен је у латиноамеричкој и руској Антологији стотину најбољих савремених песника света, почасни

песника Србије – ПоезијаСРБ објављује у овом броју часописа ПоезијаСРБ његову необјављену књигу изабраних песама „ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ“.

члан СКАНУ са звањем професора и добитника повеље за животну дело од стране Министарства за културу и информисање Владе Републике Србије. Осим писане речи бави се и сликарством, а члан је УЛУС – а од 1974. године. Члан је Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

Проф. мр. Бранко Мијатовић, један од најбољих српских песника – Рецензија, Љубодраг Обрадовић

Написати рецензију о књизи ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ проф. мр. Бранка Мијатовића, мог пријатеља, песника из Шапца, није једноставан задатак. Поготово кад писац рецензије, сам себе ограничи, да тај запис о књизи не буде предугачак. То је тако јер је ово књига изабраних Бранкових песама, па су самим тим све одличне, (мада су и све друге Бранкове песме одличне) и зато је тај избор увек тежак.

Ја Вас нећу превише замарати описом песама и њиховим темама и порукама, јер су саме довољно инспиративне за читање и вишеслојне за извлачење различитих закључака, да је одгонетање загонетке шта је писац песмом хтео да каже, поприлично тешко. Рећи ћу само да су све песме сведене на праву, потребну меру, да немају сувишних детаља. Бранко пише на себи својствен начин, оригинално, јасно и доследно. У писању користи метафоре, епитете, иронију, симболе, хиперболе, алегорије, упоређивања и друге стилске фигуре... И све је то у функцији дочаравања пролазности живота.

Песме су му родољубиве, љубавне, рефлексивне, духовне, социјалне, сатиричне... Али, како је немогуће писати о свим песмама у књизи, (то би био есеј обимнији од саме књиге) ја сам направио свој избор (мало обимнији од уобичајеног) и посебно Вам их препоручујем, са жељом да на њих обратите посебну пажњу. Али то њих никако не издаваја од осталих песама у књизи, то није никакав коначни избор (и не мора бити и Ваш), па сам сигуран да ћете и Ви, због квалитета свих песама у књизи направити свој избор, а на то имате пуно право, јер о укусима не вреди расправљати.

Ја сам одлучио да Вас овога пута не замарам чињеницама шта је „писац хтео да каже“ у својим песмама, јер је он оставио нама да то одгонетамо и одгонетнемо, и да тако имамо своја мишљења и закључке о свакој од песама у књизи. Мој избор ТОП 11 је следећи:

САМ ЗА СТОЛОМ

Сам за столом седи песник свео,
певајте, наручите још пића;
опростите што је с вама сео,
у песме му стао живот цео.
/Страна 33./

У РИТМУ БУБЊА

Зграбићу твоју душу,
завртети је у валцеру страсти!
Ја сам чаробна реч
у сну виђена;
степоваћу по твојим боковима,
удараћу у победнички бубањ!
/Страна 33./

ВОСТАНИ СЕРБИЕ

Колену се с колена преноси,
како Србље вазда се пдоноси;
чојством својим, својом крсном славом,
Лазаревом с` ореолом главом.
/Страна 37./

ПЕСМА МАЈЦИ

Многе сам ноћи мајко горко плак`о,
када ти видех скамењена боре;
модре ти усне молитвом сам так`о,
тражећ од Бога опет да говоре.
/Страна 39./

КАКО КРОЗ КАПИЈУ

Пре него на пут вечности пођеш,
 пред полазак везано развежи;
 тамо где душа жели да прођеш,
 и Капија од везаног бежи.
 /Страна 40./

ПОГЛЕД С ОРЛОСЕДА

С орлоседа гледао сам људе,
 гнојавих, трулих, доњих вилица;
 како ме мрзе, како ме куде,
 некад ми беху то драга лица.

Имао сам и давао свима,
 не знајући шта доноси време;
 од Бога је, свак треба да има,
 на плећа се свали тешко бреме.

:::::

„Бежи чоче од људскога смрада,
 шири крила, у небо се вини;
 од човека нема већег гада!“,
 рече ор о... оде ка висини.
 /Страна 42./

У КАМЕН МИ МИСО УКЛЕСАНА

Самотног ме расанила мисо,
 у сред тмуше кад ушара лови;
 стотине сам сличних већ запис о,
 али ова за најбољу слови.

Шта је човек и зашто се рађа,
 смрт на њега пре рођења чека;
 вазда мука, ко да се порађа,
 од живота човек нема лека.
 /Страна 42./

ПОСЛЕДЊА МОЛИТВА

Попех се на Хималаје, хтедох небо отворити,
 ал` кад нога на врх крочи зен песника се укочи;
 видех глупе камо плове и хтедох их успорити,
 мисли моје из свемисли мђрах њима покорити.
 /Страна 43./

ШПРИЦЕР БОЛА

Конобаре друже стари донеси ми бело вино
 у њега ћу сузе лити, шприцер бола то ће бити.
 Никад воду не доноси када боем вино пије,
 сузом бола што га пече он ће вино да пресече.
 /Страна 47./

ПОСТАЊЕ

Несазнано сазнање постања,
 тајну тајне над тајнама тајни;
 чудни путе, чудна ли трајања,
 да л` трен само, или смо бескрајни?
 /Страна 50./

ЗНАМ ДА ЉУБАВ ЧУДА СТВАРА

Знам!
 Да Геџа туђе неће,
 ал ни своје ником не да,
 знам да чека он пролеће;
 па кад mine рат и беда,
 створиће он гнездо веће.

Знам!
Силне свадбе уз свираче,
уз бегеше и ћемане,
хармонике и трубаче;
нигде не мош наћи мане,
силна ј` љубав, свирај јаче.
/Страна 50./

И за крај ове рецензије, још једана Важна чињеница: „Проф. мр. Бранко Мијатовић је члан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. А као члан је сву своју креативну способност несебично ангажовао у остваривању поетских замисли и стваралаштва на нашем сајту www.poezija.rs, у нашем часопису за поезију „ПоезијаСРБ“ (радио је дизајн корица за 2 броја) и активно је учествовао и у креирању наших пројеката. Његова је идеја зборник поезије „ПОД ИСТИМ КРОВОМ“, коју смо и реализовали.“

Као уреднику сајта и часописа велика ми је част да да и данас сарађујем са таквим ствараоцем и прегаоцем. До сада се нисмо сретали, због различитих околности, а пре свега због удаљености градова у којима живимо, Шапца и Крушевца. Но та даљина није омела нашу сарадњу, јер њу су лако пребродила савремена дигитална средства за комуникацију: пре свега телефон, затим мејлови, поруке, фејсбук и сам сајт www.poezija.rs.

Бранко је квалитетом своје поезије већ освојио и следеће награде Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу.

1. Награду: КЊИГА 2022. ГОДИНЕ за књигу *НЕКО ЧУДНО ДОБА* у области поезије;
2. Награду: ПЕСМА 2022. ГОДИНЕ за песму *У КАМЕН МИ МИСО УЛЕСАНА*;
3. Награду: 1. место за песму *КРЧМАРИЦА* на конкурс „ЉУБАВ И ВИНО 2023“.

Мора да се посебно истакне чињеница да је проф. мр. Бранко Мијатовић дао иницијативу и покренуо пројекат „ПОД ИСТИМ КРОВОМ.“ Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу је иницијативу прихватило и до сада су реализована 2 зборника одабране поезије. Бранко је као уредник прве и друге песничке књиге под истим називом, „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 1.“ и „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 2.“ дао свој допринос у избору песника у тим пројектима и лекторисању садржаја истих. Искрено се надам да ће овај песнички подухват потрајати и да ће ускоро појавити и књига „ПОД ИСТИМ КРОВОМ - ПОЕЗИЈА 3.“, а да ће се из ових зборника изродити и „АНТОЛОГИЈА ПоезијаСРБ,“ у којој ће се наћи песници који су своју поезију објавили у тој едицији, а и други песници који пишу или су писали на порталу www.poezija.rs, односно www.poezijasr.com.

„Увек је изазовно започињати нове амбициозне песничке пројекте... Поготово данас кад је дошло време да „поезију пишу сви“, а све је мање читалаца. Зато смо и одлучили да понудом квалитетне поезије у пројекту „ПОД ИСТИМ КРОВОМ“ и „АНТОЛОГИЈА ПоезијаСРБ подстакнемо тренд читања.

Јер писање само за себе, за своје фијоке и сујету, неће донети ништа добро... Тај искорак пред свет читалаца, у њихово срце и душу, је онај кључни скок који поезија мора да учини да би преживела и да би „мењала свет“... Трудимо се да избором песника, учесника у пројекту, ту идеју „да књиге треба да буду добре и квалитетне, да би биле читане“ и остваримо.“

А да ли смо у осмишљавању своје уређивачке политике увек на правом путу, да ли нам је као издавачу тај покушај добро промишљен и осмишљен, Ви читаоци ћете свакако то најбоље проценити и оценити... Пред Вама је да уживате у читању књиге **ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ**, проф. Мр. Бранка Мијатовића, јер знам да је она „добра и квалитетна“ и треба да буде читана, јер Бранко је по мом мишљењу један од најбољих српских песника.

Љубодраг Обрадовић, песник, Крушевац, 4.12.2024.

И ево те необјављене књиге: **ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ - ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ**
Бранко Мијатовић

САМ ЗА СТОЛОМ

Сам за за столом човек у кафани,
где је многе столњаке испис`о;
ту прођоше ноћи му и дани,
ту је песме свеколике пис`о.

Нема више његових пајташа,
нити "Ђерма", боемске кафане;
добрих, старих, сремских тамбураша,
којим ниси мог`о наћи мане.

Стигло, види, неко ново доба,
нема више кицошких одела;
тренерке су ноћна гардероба,
за боеме певају опела.

Децо мила, наручите пиће,
платиће га ноћас својим болом;
наручите и пиће и иће,
ноћас плаћа старац сам за столом.

Сам за столом седи песник свео,
певајте, наручите још пића;
опростите што је с вама сео,
у песме му стао живот цео.

Живот који неће да се врати,
што га више остануло није;
ви не знате да вас исто прати,
док не сване за бол нек се пије.

У РИТМУ БУБЊА

Ја сам ритам,
не бежи од мене!
Не криј се
од бубњева мојих!
Ноћ ће зурити у твоје снове,
сањаш ли можда ритмове нове!?!...

Мораш ме слушати
јер ја сам ритам!
Ја светлост сам на небу,
тамна светлост
на небу твога бега...

Ја сам руке које те лове,
снажне руке на обзорју.
Куда бежиш?
Већ трчиш по такту мојих бубњева...

Зграбићу твоју душу,
завртети је у валцеру страсти!
Ја сам чаробна реч
у сну виђена;
степоваћу по твојим боковима,
удараћу у победнички бубањ!

АНЂЕЛИЈА

На Морави Анђелија ибрик воде завила.
Коме ли сам Боже лепа када нема мог Анђелка?
Однео га вихор рата кад је оно брат на брата,
што не могу виш`да волим, мог Анђелка да преболим?

Милом сунцу да с`радујем, љубљенога д`очекујем,
већма болна ја тугујем, мог драгога оплакујем?
У Мораву скочи Анђа, зелен`очи заклопила,
испакане сузе њене вечни мелем за рањене.

Однела је древна река рујне усне нељубљене,
дивне снове девојачке, љуте ране све момачке;
у Србији кад преврне и све крене наопачке,
кад зла крвца заборави и на везе све рођачке.

То уништи бајне снове и девојке и делије,
са свих страна суза лије, то наричу Анђелије;
свака љуби свог Анђелка и на јави и сновима,
ој Мораво моћна реко, шта је српским синовима?

Зашто мора да се деле, умест`Анђе да веселе,
зашто мора брат на брата, зашто стално мора рата?
Ноћом с чује Анђелија, Морава јој носи гласа:
"Куку мени несрећници, има л`Србљу игда спаса?"

РЕЧ

Некада је реч важила, крвљу реч би оверили,
за реч би и живот дали, али не би преварили;
данас неко чудно доба, свако сваког проверава,
ни кум куму не верује, све на суду оверава.

Биће да је задње време, то нас Господ искушава,
па ко Њему љубав даје, међ` људима и луд тај је;
они што жиг звери носе, благом својом се поносе,
покајмо се браћо моја, Творац нам је један свима.

И најближи своје куде, ударило зло на људе,
избави нас, о Господе, нека Твоја задња буде;
сестре браћу не кушајте, сестринску им љубав дајте,
за руке се похватајте, једно оро заиграјте.

Са истих смо сишли гора, с` истих река пили воду,
исти преци крв су лили, за правицу, за слободу;
зарад чега све деобе, зар да опет нас поробе,
да би знали да смо браћа, да се добро добрим враћа.

ДВОРИШТЕ МОЈЕ

Двориште моје, сећање моје,
препуно неба и мојих птица,
небо до неба, плава улица;
пуна дечака румених лица,
двориште моје, сећање моје.

Високи јаблани међе праве,
кроз њих пролећу чупаве главе,
мусави клинци међе неће;
желе двориште од плавог веће,
високи јаблани међе праве.

Жеље су моје тек само жеље,
одрасдох брзо, неста веселе,
кроз прозор собе осмога спрата;
у парче плавог са сетом гледам,
жеље су моје тек само жеље.

Тек парче мог лепог плаветнога,
заменило сиво небо неко,
уместо плаветно исконскога;
остаде плаво негде далеко,
тек парче мог лепог плаветнога.

Двориште моје, двориште плаво,
препуно сунца и мојих птица,
умире као сећање старо;
ех, кад би могло да ми се врати,
двориште моје, двориште плаво.

СЛИКАРСКИ САН

Бива светлост, плава соба језика,
откуда долазиш тако огољена;
на драперије мојих модела,
или те пијан доведох из бордела?

Да ли из велике шуме речи,
са платна на ком се "Рађа Венера" ;
можда те донела поплава
мисли метастазираниог мозга?

Мисли моје светлост цртају,
боја сенке је боја плода;
у паперју неравних мисли
ти ми се пода, ти ми се пода...

Са цвета капље, а са нас вода,
све ми је слађа модро - плава;
тамнија од циганске девојке,
мислима лижем набрекле дојке...

О чудна ли, чудна, санка,
обојеног ума дело;
у бескрају прште боје,
на почетку беше бело...

На палети вриште боје,
Јал етиду чујем неку;
зној јој мешах с терпентином,
ал` окупих рујним вином...

Тон без звука, звук без гласа,
узаврелу крв таласа;
камен блиста сав у жару,
бело јање на олтару...

Пути влажне, жеље, страсти,
ко ће с` дићи, ко ће пасти?
белу пут јој лиже пламен,
жива ватра оживела камен...

НЕ ГЛЕДАЈ МЕ

Не гледај ме!
 Ћути својим расцепљеним језиком.
 Не говори ми!
 Не волим твоје очи,
 друге ме очи гледају:
 Мирне, као разбијени готски
 прозори.
 Сунце је гађало у њих, обесно
 сунце!

Хиљадама златних стрелица
 прострелило их је;
 звезде су их пробадале
 у дугим, зимским, ноћима,
 танким рапиром...

Оштри, танки, шиљци заиграше
 пред великим укоченим устима;
 лице месеца се отвори
 као обасјана шупљина.
 Зинула су његова уста
 пуна каменог грохота...

И умреше светице,
 дугих, прозирних, лица;
 пустише се прострељена крила
 Белих анђела...

Затворише се будне очи света.
 Светла, хладна, смрт
 на шиљцима звезданих зрака.
 Пијани подсмех месеца
 праметнуо се у празнини...

Не гледај ме!
 Друге очи пиље у мене:
 Уске... Празне... Мртве!
 Жалосне...

НИКАД ДО ДНА

Његово срце остаде дубоко
 под рушевинама разореног тела,
 мисли да се смеје;
 ал` то је плач што риче
 кроз његово пробушено грло...

Мисли да плаче,
 ал` то смех растеже садистичким
 прстима кожу његових образа;
 смех ваља речно камење
 по његовим устима...

Не, не може никада пасти,
 никад` у незнађе;
 нипошто у понор,
 никада до дна!

Онда дође скитница пас,
 лоче кошницу његове
 отворене лобање.
 Живахни миши оглођу, уши, усне,
 пацови савијају гнезда
 у његовим грудима...

Гласно се смеју огољени зуби,
 док он се диже бео,
 чист и неосетљив;
 стајућ` на праг новог дана
 испуњеног белином...

Сунце му намести ореол
 на оглодану белину,
 топли, бакарни, ореол.
 Никада није пао... Никада до дна!

БОГОВИ ПАДАЈУ

Богови падају,
сломљене стреле у очима;
велика кугла земље
котрља се из руку.
Богови падају... Уморни.
Обмана...

У вечном огњу тињаће твоја душа,
твој богохулни мјезик
биће прободен усијаним иглама.
Смрдљиви јарци ће те исмејавати.
Наказна...

Уста ти псовки пуна,
велики глас у твојим устима:
Пали су богови!
Падају богови!
Силни! Слављени!
Трчиш...

Велики глас паде на тебе,
камен твојих уста
одбио се од неба;
пао на твоје теме,
велика празнина којој трчиш
игра пијана, слободна.
Бежиш...

Твоје ће тело растргати,
кости ће твоје црви оглодати;
понижена и нага бићеш
пред Њим што диже се
и никада пада.
Узалуд сан твој
и нечаснога нада.
Размишљаш...

С ОВЕ БАНДЕ МОЈЕ ГОРЕ

С ове банде горе шума је Љубова,
са свих банди врли пјесник доносио;
Смрча, Јела, и прелијепих Борова,
да би данас он се њима поносио.

Минуло је брзо, чини с` десет љета,
у завичај тако када пјесник оде;
такве шуме нема, веле, широм свјета,
прво својој шуми оде у походе.

О лепото бајна, пјесник ти се диви,
и свака му мис`о ту осокољена;
зна, шума његова, док ће да живи,

њојзи ће се дивит многа покољења.
Живео је давно један моћан пјесник,
што Гору засади, здравља благовјесник.

БЕСКРИЛА

Вољена птица
ношена у грудима,
погинула је у висинама;
тад су и моја крила
са њеним крилима...

Ту птицу, љубљену
и губљену,
још увек носим у сновима;
увенула је ружа сломљена,
а процветала од крви,
од растављања, од распадања...

Никад се више нећемо
птицо изгубљена,
ниско си пала бескрила;
свет који хоћемо,
једину љубав измишљамо...

Себе обмањујемо,
а у блато смо;
у провалију!
У мрак!
У невидљиво!

НОЋ ПУНОГ МЕСЕЦА

У ноћи пуног месеца песници високо лете,
далеко међу звездама песме ће своје своје да мију;
у сазвезђе Ориона, међу рапсоде да слете,
злаћану звездицу коју међу стихове да скрију.

Мис`о свака, да л` је постојана и када је златна,
у тој ће ноћи истине сви пожелети спознати;
да л` и њу не хвата патина као сликарска платна,
да ли ће мисли песничке чисте довека остати.

О, да л` ће остати исте и песнички бремените,
када их жути Месец са златним бојама пресвуче;
када кроз бескрај тај протутње, све тако
племените,

када их Орфеј моћни у златне одоре обуче?
Пре него пурпурну зору злаћано Сунце најави,
хоће ли остати исте у сну као и на јави?

ВОСТАНИ СЕРБИЕ

Давно беше, али још се памти,
кад хероје рађа српска мати;
кад се рађа јунак до јунака,
којима се поносила мајка.

Колену се с колена преноси,
како Србље вазда се пноси;
чојством својим, својом крсном
славом,
Лазаревом с` ореолом главом.

Вековима после боја славног,
кнеза мошти носаше безглавог;
ни мртвом му не дадоше мира,
посејаше међ народ немира.

Па изнова удри брат на брата,
затворише од небеса врата;
крв се проли на труломе пању,
опет Србље сво у распадању.

Многи себе вођама назваше,
а кад пуче, народ издадоше;
на пашалук Србију су свели,
властелини српски полудели.

Жутој раси и другима служе,
српском роду на рукама уже;
док планине најлепше нам рију,
деци пишу лажну историју.

Затроваше и ваздух и реке,
тешке ли си Србље судбе неке;
Бог ти дао то што нико нема,
зло велико одавно се спрема.

Зато устај куко и мотико,
на слободу ти си Геџо свиго;
не дај да ти душман бразду оре,
да гробове предака заоре.

Гледају вас очи са небеса,
чекајући на ваша чудеса;
да вратите што је српско било,
само то је и Господу мило.

Васељенски некад народ били,
своју Веру, част сте изгубили;
то пут није за под Божје скуте,
сад трпите ране, живе, љуте.

Устај Геџо, оружја се лати,
чујеш, вапи из гроба ти мати;
па ти врати све што српско беше,
што издајник и душман узеше.

То да свршиш и пос` о завршиш,
ич туђега ти немој да кршиш;
Граду Белом понос да повратиш,
много тога треба да урадиш.

Кад се сврши у Србља голгота,
да нанижеш главе на врх плота;
издајника што нас продадоше,
и све српско одред` издадоше.

Никад више да се деле Срби,
никад више да висе на врби;
никад више међ Србљем поделе,
то нам преци са небеса веле.

Никад више међ Србљем деобе,
никад више у Србља сеобе;
свако нека има своје славље,
а ти Геџо поштуј Светосавље.

То ће Геџо Богу бити мило,
преци ће те примити у крило;
потомцима Србију остави,
где ти станеш, син да ти настави.

СЕНКА БЕЗ СВЕТЛОСТИ

Сан положи на њено чело
белу, стаклену, руку...

Кад се над њом нагнуо,
угледа предео њене душе;
дугу, глатку, површину снова
у којој се дижу и падају,
у чудној игри љубави
он и она...

Али његово лице му је туђе,
незнано...

Угледа своју сенку,
безуспешно се вере по глатком зиду;
с упорношћу сенке што да бежи хоће.
Вере се и пада...

Затим искрсне у пределу
високе црне горе.
Њеном падином бежи она...

Сасвим бела,
пред црном немани;
бежи далеко, далеко.
Црна неман је гледа зачуђено,
црна неман је заволи...

ЧЕКАЊЕ

Гледао сам у даљину, преко брда, преко поља,
чекао сам годинама да се јаве деца моја;
чекао сам ластавицу, милу ћерку љубимицу,
чекало је око лево, чекајући ослепело.

Гледао сам преко река, преко мора плаветнога,
чекао сам мог сокола, сина мога јединога;
док га чеках свену тело, тело моје остарело,
чекало га око десно, чекајући ослепело.

За очима ја не жалим, већма тиће довикујем,
знам: очи их видет неће, не виде ни пламен свеће;
ал' у груд'ма срце збори да се надам, још их воли,
доћи ће ти тићи твоји, пусти срце да говори.

То ми збори срце моје, јер зна добро шта сам снев'о,
сневајући живот цели у тузи сам онемео;
јецам Сунцу у зеницу док стихове ове кујем,
ослепео, онемео, децу своју довикујем.

МОЛИТВА У ХРАМУ

Пред олтаром раб Божији клечи,
сав мислени и немислени сав;
клепетушу чује како звечи,
Богу се моли, пита да л' је прав.

Тешке му мисли сад душу море,
док неко ново сунце не гране;
у молитви својој остаје до зоре,
да лепше буде кад зора сване.

Не тражи ништа, он само воли,
кује стихове још несхваћене;
каљ по њему бачен да преболи,
он моли за душе злопаћене.

Песник је, боем, никоме сличан,
он види свеце што храмом ходе;
Господа воли, стиху је вичан,
испија сушт освештане воде.

И бива тишина и бива шум,
у трансу му глава проклијала;
бела светлост све је обасјала,
низ живопис храма прелеће ум.

Около снови... мирис тамјана,
и све му мисли уз свеце ходе;
сви песници храму у походе,
шта ли значи "Табула Трајана"?

КОЊИ ВРАНЦИ

Та шта ће ти коњи врани, на салашу разиграни,
Северац у чезе прегни, из чутуре ти потегни;
па равницом нека лете као да су твоји врани,
утегнути, снаге пуни, Северац ти сад упрегни.

А кад прође, цича, зима, кад равница озелени,
требаће ти опет чезе, да повезу младе свате;
истимари своје вранце, грива нек им се свилени,
јер многе ће ђувегије тад код тебе да наврате.

Тако ти је у равници, лепој Бачкој и Банату,
у риту је већ одавно и врбопуц распукао;
Буњевац ће или Лала да испросе лепу Катку,

украшавај коње врране да се не би обрукао.
Па упрежи лепотане, јер возићеш старог свата,
појурите кроз равницу, на вас чека лепа Ката.

ЖИВА ВАТРА

Јутрос сам гледао живу ватру,
на олтару успомене горе;
сећања, тирани, да ме сатру,
због њих тужне су све моје зоре.

То чудна ватра, ледан јој пламен,
писма стара, пожутеле слике;
давно угашен љубави знамен,
док леден ветар носи урлике.

Урличу срца младости наше,
лелек се протего раном зором;
док стари ор`о крилима маше,
чује се ехо смрековом гором.

Чек`о сам дуго, све да сагори,
са ове и оне банде горе;
у ватри живој прошлост д`изгори,
да ме сећања више не море.

Чудна то нека ватра је била,
баш к`о љубав: пламена и ледна;
можда пред зору ми се уснила,
да је са другим топла и чедна.

Ал` гледам пеп`о сад сред олтара,
ипак сам правио живу ватру;
пожутелих слика, споменара,
да ме сећања на њих не сатру.

ПЕСМА МАЈЦИ

Многе сам ноћи мајко горко плак`о,
када ти видех скамењена боре;
модре ти усне молитвом сам так`о,
тражећ од Бога опет да говоре.

Ал` жеље пусте, тек само жеље,
ноћима сањих наше разговоре;
са лица мога нестало весеље,
кад зачух с`неба анђели говоре:

"Мајка ти мила Богу под скут оде,
обучена у свечану одору;
тамо где верни од искона ходе,

у пурпурну Богојављенску зору.
Не рони сузе, душу вером храни,
на Богојављење мру изабрани."

ЖЕНА

Не, никад, нећу име јој рећи,
јер анђео је што земљом ходи;
реч о богињи може опећи,
Божјом вољом она земљом броди.

Очима својим топлином греје,
она је дама, бескрајно фина;
и кад је лето и када веје,
она је паорка хероина.

Очи су њене најлепши бадем,
када говори с њима ме гледа;
највеће благо на трен украдем,
у души нестаје, чемер, беда.

Крадом је ушла у мој живот клет,
не, никад јој нећу рећи име;
летећ с анђелима да мења свет,
плашим се самоће, нове зиме.

Огрејала је срце камено,
сад у њој имам најбољег друга;
болем и тугом беше сломљено,
далеко негде остаде туга.

За мене ништа јој тешко није,
погледом рече ми да се борим;
срце ми поново снажно бије,
поново радосне зоре зорим.

Дивни анђео, обличја жене,
не да да свенем болан старећи;
не даде смрти рано по мене,
не, никад, нећу име јој рећи.

ЗОНЕ ЗАМФИРОВА

Давно је волео Мане кујунџија,
ћерку чорбацијску, прелепу му Зоне;
за њег` је не дава Замфир чорбација:
- Зар црквена звона на тугу да звоне?

Сиротан је Мане, чорбацији само,
сакупио Замфир харем, па им вели:
- Кујунџији неком ми ћерку не дамо,
чорбација сиротињи ништ` не дели!

Реши бистро момче да се обогати,
па изучи занат к`о што мало ко је;
своју лепу Зоне сву ће да позлати,

љубав побеђује, од Бога тако је.
Још махалом песма и лавез керова,
волели се Мане, Зона Замфирова.

ГРЕХ

Греси моји од младости моје,
од младости и грка незнања;
у све грехе, знам, они се броје,
јер сабирах погрешна имања.

Земаљска сам сабирао блага,
вољенима жеље испуњав`о;
све имаху моја чељад драга,
тако сам их од себ` удаљав`о.

Волео сам и давао свима,
не знајући колика је грешка;
биће своје дадох вољенима,
ал` стигла ме бремена су тешка.

Живот мину, брзо се остари,
стигле муке, боли старост клета;
чељад моја за мене не мари,
па крај мене ниједног детета.

Њихову сам љубав куповао,
давао им и што нисам смео;
да је грешка нисам поимао,
мој Господе, најбоље сам хтео.

Сад кад данак доброти ја плаћам,
кад сна немам, само успомене;
не да живот назад да га враћам,
па ни име нико да м` спомене.

Чељад моја ич за ме не мари,
к`о да једно биће нисмо били;
јер несташе моји силни дари
ал они ми још су срцу мили.

Дозивам их у сну и на јави,
јер грех мој је, а не њихов Боже;
да ми болном бар неко с` појави,
Твој раб више издржат не може.

Да, грех мој је од младости моје,
када мишљах да најбоље чиних;
када давах све што имах своје,
ја сам себи тада зло учиних.

ЂЕРАМИДЕ

Две је ноћи, заредом, исти сан снис,
цреп са куће на главу му се рушио;
обичан цреп не би, ћерамида стара;
то живот кожу свлачи старог зидара.

Што стиховима својим песме је зиджо,
гледжо далеко, од свих даље виджо;
озидано до садж петнаест је књига,
шта му сутра доноси, није га брига.

Ако ове ноћи усни исти санак,
зна: жив неће дочекати нови данак;
ћерамиде свако једном свући мора,

да осване тамо где је вечна зора.
Около анђели, до белог чисти,
ако ове ноћи усни санак исти.

КАКО КРОЗ КАПИЈУ

Пре него на пут вечности поћеш,
пред полазак везано развези;
тамо где душа жели да проћеш,
и Капија од везаног бежи.

За живота што гомила блага,
то у замљу не можеш понети;
распродаће твоја чељад драга,
пре него се и успеш вазнети.

Сина свога да ради научи,
па ће цели живот он сит бити;
нек научи да и он се мучи,
тако чине људи разборити.

Научи га да један је Творац,
религија да није наука;
да је катун топлији негж дворац,
у животу мање ђж иматж мука.

Са ближњима своје нека дели,
у завади нисаким да није;
па је лепши и живот васцели,
само тако стиће до Капије.

Зато ништа на земљи не везуј,
јер везане Творац себи неће;
пре Капије све одредж развезуј,
завезане и Вечност проклеће.

РУЖА С РЕВЕРА

Ноћас сам докон градом бродио,
залудно тражећ ружу с ревера;
отпаде док са њом сам ходио,
говорећи јој песме Превера.

Рекла ми је: "Барбару понови."
Говорио сам је дуго, дуго;
далж беше јава, илж пусти снови,
не, не знах туго, једина дрџо.

А она се Оливера звала,
становала је у "Шест каплара";
заклињала се, све би ми дала,
па била је моја сајонара.

Волела је "Моњу" да јој певам,
из школе смо на Калиш бежали;
дању је тражим, а ноћу сневам,
загрљени како смо лежали.

Беше то пре много, много лета,
свако је својим путем кренуо;
она је негде иза планета,
њен лик ме ноћас из сна пренуо.

Нађем ли цветак што ми је спао,
радосно кренућу под Божји скут;
вољеној мојој да бих га дао,
о, како чудан је животни пут.

НЕ ЗНАШ ПРИЈАТЕЉУ

Не знаш пријатељу
како је имати па немати,
како је над туђом муком
лако надмоћан бити...

Не знаш ти јуноша
како те велика, честита мис`о,
лако убити може,
како је када се зли против тебе умноже...

Не знаш ти како је лако
ситом савете гладном делити,
како је удељено са неким поделити...

Еј, не знаш ти како је тици у кавезу,
како је тешко натраг
давно сасечена крила вратити.

Не знаш ти како је оном
кога прво сунце не огреје,
никада сунцем огрејан бити...

Не знаш ти пријатељу млади
како је вуку самотњаку,
како је вољене тражити у сну,
у безнађу, у мрклом мраку;
како је у рову рањене душе
блатњав... гладан бити.

Не знаш ти како је заборавити снајперисте
иако ти мишица пробушена крвари,
како је на вољене мислити
јер ти си против рата у ствари...

О, не знаш ти
како је кући се вратити,
па уместо ореола славе
са клошарима на казану
"Народне кухиње" завршити,
како је у мемљивој соби
надобудне газдарице
вољене своје и неке лепе,
прошле дане снити;

како је уместо веселе цике деце своје
језиве звуке тишине слушати,
како је остављен,
заборављен од свих бити...

Не знаш ти човече млади
како је чекати да живот мине,
кад човек живи као одбачено куче,
да оно што зовемо сутра
већ је заправо јуче...

Не, не знаш ти да се рађамо,
живимо, мимо хтења свога;
не знаш јуноша да зато верујеш у Бога;
и не знаш ти млади човече
да време је тица која те кити,
кити те перјем шареним,
али ће доћи и да очупа своје;
а вежеш ли сувише душу за перје своје,
да време ће ти и душу очупати,
не знаш колика ће нагота твоја тада бити,
да нутрину своју пред
Њим нико не може скрити...

Не, не знаш ти
када се лицем од Бога окренеш
да ће те пут у пропаст одвести,
да ћеш проклето дане провести;
не жури онда да тражиш целата,
нашао си га у самом себи...

Не знаш ти пријатељу млади
да на овај свет долазимо
не да у њем` уживамо,
но да искушани будемо.
Не знаш ти да мудар не иде у рат
да се њиме наслађује,
но да се од њег` спаси...

И не замери јуноша,
не знаш ти још много тога,
и не можеш све ово ни знати
док не спознаш пријатељу
како је имати па немати.

ЉУБАВ

(минијатуре)

Љубав је вапај,
љубав је крик;
лабуђа песма,
у магли лик.

* * *

Љубав је чежња
сломљеног срца,
за вечни сусрет
кад стане да куца.

* * *

Знаш, ја сам рођак смрти,
све моје љубави гину;
не стигох ни да их изљубим,
а оне у даљину.

* * *

Чувам слике наше,
споменаре старе;
а у њима суво цвеће
што га брасмо у пролеће.

* * *

Пролећа су наша прошла,
стигла старост, боли ружна;
Богу под скут кренут морам,
немој да ми будеш тужна

* * *

Јер, живот је вапај,
чежња и твој лик;
раном ћеш зором, једнога јутра,
из магле чути љубавни крик...

ПОГЛЕД С ОРЛОСЕДА

Давно сам чуо свој страшни врисак,
видео своје чемерне сузе;
змије под прагом чуо сам писак,
Господ ми даде, Господ и узне.

С орлоседа гледао сам људе,
гнојавих, трулих, доњих вилица;
како ме мрзе, како ме куде,
некад ми беху то драга лица.

Имао сам и давао свима,
не знајући шта доноси време;
од Бога је, свак треба да има,
на плећа се свали тешко бреме.

Кући примих знане и незнане,
са мојих још троје чељади;
таин с водом једох мој јаране,
они сити, ја сломљен од глади.

Из бџара сам жедан воду пио,
кад омрзну страшно брат на брата;
сад се чини ко да све сам снιο,
и старицу вешану о врата.

Давно беше, али још се памти,
помама се на све стране света;
што паметан не може да схвати,
то уради будалина клета.

Сад живимо свако на свом крају,
ове труле, јадне, земље гладне;
а могло се живет ко у рају,
да нас никад нико не нападне.

Бог ми врати свег у изобиљу,
много радих, опет постах газда;
ал у очи кад погледам збиљу,
грке сузе онда роним вазда.

Крај мен нема мојих милих тића,
кућа ми је останула пуста;
залуд ми је и ића и пића,
љуби мојој други љуби уста.

Ич не вреде богаство и благо,
залуд хвале и разна знамења;
када немаш што је срцу драго,
кад са стране долазе камења.

Док ме једни сувим златом кују,
ја их гледам с врха орлоседа;
злбници ме још и више пљују,
моћни ор`о с Тимора ме гледа.

„Бежи чоче од људскога смрада,
шири крила, у небо се вини;
од човека нема већег гада!“,
рече ор`о...оде ка висини.

У КАМЕН МИ МИСО УКЛЕСАНА

Самотног ме расанила мисо,
у сред тмуше кад ушара лови;
стотине сам сличних већ запис`о,
али ова за најбољу слови.

Шта је човек и зашто се рађа,
смрт на њега пре рођења чека;
вазда мука, ко да се порађа,
од живота човек нема лека.

За пар труни радости се живи,
горе, доле, живот нас окреће;
шта згрешисмо и зашта смо криви,
да свенемо ко ливадско цвеће?

Дабогда имао па немао,
иако верног, клетва те стигне;
као да успут си задремао,
а нигде никог да те подигне.

Па питам мис`о што мира не да,
где јој је извор и где увире;
ко ли то мисли моје надгледа,
кад тело, видим, одвећ умире.

У камен ми мисо уклесана,
мисо моја моћнија од мене;
не мож' с' учит, већ је Богом дана,
осим ње ће све живо да свене.

Тело моје црницом кад скрију,
немој за мном, немој сузе лити;
па кад вином боема прелију,
мисо моја за навек ћеш бити.

Оставићу песме небројене,
у књигама и у рукопису;
мисли моје ничим обојене,
никад никог повредиле нису.

Читај песме што писах их теби,
како голуб голубици слеће;
да не волех ни писао не би,
а ти моје самртно пролеће.

СВЕ ЈЕ МИСАО

(минијатуре)

Посвећено И. Лајбницу

Говорио си, о ти велики,
да ми у ствари
на јави и не постојимо;
да смо тек мисао
нечија тамо,
да ми имамо,
али нас немамо...

* * *

Па, ако је мисао
моћ, живот и дах;
и ако без ње
ми мртав смо прах,
онда сам мисао
ја радосна знај:
када се рађам,
док трајем
и кад ми је крај...

* * *

Зато у сну и на јави
стално тражих смисао:
јер, ако је човек
само оно што
наука зна о њему,
онда смо у том "Ничаму",
или у том "Свему"
највећи бесмисао.

ЧОВЕК НА КАМЕНУ

Човек на камену, од камена човек,
окамењен лелек, на обзорју смреке;
одзвања од јеке, одзвањаће до век,
то човек лелече крај бујичне реке.

Можда на камену моле се и клече,
правда и неправда, лажи и истина;
док кањоном реке све живо лелече
над лелејском гором кружи орлушина.

Бело ли са црним задњу битку бије,
окамењен чека сунце са обзорја;
да хладан му образ топлина огрије,

само зрачак наде из светога горја.

Ор'о са камена кружиће висином,
све док црно с` белим не венча истином.

ПОСЛЕДЊА МОЛИТВА

Попех се на Хималаје, хтедох небо отворити,
ал` кад нога на врх крочи зен песника се укочи;
видех глупе камо плове и хтедох их успорити,
мисли моје из свемисли мбрах њима покорити.

Видех руљу где се скупља, нечастиве да подржи,
милија им лаж је била нег` истина знаменита;
тужна зен ми сузу пусти, није могла да издржи,
а блажених мисли пун сам као жена бременита.

О премили Господару, за ког` више да се пише,
разјарено - острашћени одапињу на мен` стреле;
многи веле и луд да сам, а ја волим још их више,

па те молим, о Пресветли, беоњаче да им беле.
Црвено им око гордо тера душу да ми свене,
отвор`те се, о небеса, под скут прими Боже мене.

ЦИГАНСКЕ ДУШЕ ЛЕТЕ У НЕБО

(сонет 420.)

Једне дуге, хладне, голомразне зиме,
у черги ће песму лелек да замени;
старе нарикаче оплакаће име,
у небо док лети стари Чергар* снени.

Синти* луталице, Џипси* ил` Цигани *,
с` моћним мустаћима* и враним коњима;
уз жене и вино, увек распевани,
смрти се не боје, знају: ту је с` њима.

Син ће место оца старешина бити,
и он ће к` о бабо свој харем имати;
с` краја на крај света чергу ће водити,

док не дође време да мора заспати.

Изнова ће песму лелек да замени,
у небо док лети стари Чергар снени.

ЗАЧАРАНИ КРУГ

(сонет 419.)

Самога себе никад у круг не води,
и на себе ником прстом не показуј;
изађи из круга, лети ка слободи,
Истину у лице ти свакоме казуј.

Нек ти нада од сумње моћнија буде,
нек ти кроз живот водиља буде нада;
а сумњу остави за слабашне људе,
многи ће од њих у безнађу да страда.

Горди су од искона у смртном греху,
о себи причу ти у молитви казуј;
у вриштећем ропцу, самртноме еху,

за пут трња ти млађан обућу назуј.
Знај да живот је твој тек зачарани круг,
у коме се стихује, ал` држи и плуг.

ПОРЕКЛО ГРЕХА

Нељудски је исмевати људе,
ма које боје кожа нам била;
кад од малена мањину куде,
а крв црвена у свима лила.

У једног Бога одред` верују,
јер нема Творца црног ил` белог;
док у грубостима претерују,
а Он воли дечака веселог.

Па зашто због вас сваки дан плаче,
зар што је Црнац, од вас бољи ђак;
глумите тате, силније, јаче,
кол` ко ће издржат` тако нејак?

Над туђом сузом никад не ликуј,
јер грехе ваше има ко броји;
немој да плаче и не задиркуј,
судбину свима исти Бог кроји.

Грех се понесе из дома свога,
где још страшни кланови постоје;
иако знају за истог Бога,
они се Њега никад не боје.

Тако је децо на целом свету,
баш тако знајте да настаје грех;
када примите Божју освету,
њу сте добили за погрдни смех.

СЕОСКА ЕЛЕГИЈА

Дубоко у Рајевачким јаругама,
рика волова, лавез паса се чује;
Пулини гоне овце по остругама,
а горе, у селу, ехо ођекује.

Залази сунце, чобани стада купе,
благо се већ до првих кућа протегло;
ваздухом пуцају и канције скупе,
мрак пада, кокоши већ иду на легло.

Слећу одавно на Илињачу стару,
њене дивне крушке слатке су и медне;
каја хлада прави столетном амбару,
слатке као усне чобанице чедне.

А мало узбрдо, кућа српска стара,
вековима она јоште одолева;
што је сазидаше руке неимара,
ал` је опустела, у њој ник` не снева.

Вај, бејаше у њој чељадије мого,
моја драга бака капије отвара;
лепо се слагаше и Бог им помог` о,
док се у котлићу крчкала цицвара.

Спремаше их снаје, све лепша од лепше,
неке довођаху чак из лепе Босне;
што синови њени за жене узеше,
све их је волела, спретне и поносне.

Старина времешни мој ђедо бејаше,
на панађур сваки мор` о је да иде;
најбољега Вранца знао је д` узјаше,
а када се врати, дланови му бриде.

Свакоме је ђедо доносио дара,
трговао коњима, гајио грожђе;
бисаге му кожне увек пуне пара,
имао је дара да искива гвожђе.

Струје не бејаше, већ лампе са гасом,
држеле се у баџи, д` осветле више;
кад се пос` о сврши, подвижно би гласом:
"Чељад на школама тек сада да пише!"

Сад та кућа пуста, зарасла у драчу,
остала сећања на то лепо време;
а сећам се свега паорски свирачу,
на срцу ми тешко, неко чудно време.

Дај засвирај ону што је вол` о ђедо,
засвирај и ону што је вол` о ћаћа;
док је баку моју на прелима глед` о,
што је због певаљки "остај` о без гаћа".

Одсвирај ми ноћас, свирај неку моју,
да се сетим чобаница из мог раја;
свирај ми за душу што је у спокоју,
да се сетим мога дивног завичаја.

НАША СРЕЋА

Пролећни осмех у данима срећним,
кад би нас зором измамио ван;
о, сећаш ли се, крај Усоре лепе,
како смо срећни проводили дан?

И кад у сутон враћасмо се лаки,
смеј`о нам се Месец што на небу сја;
најмањи шушањ плашио те сваки,
тад бих те чврсто пригрлио ја.

Вај, у те дане, звездо снова мојих,
дража ми би нег` цели живот знај;
и прах са стопа љубио сам твојих,
желећи са тобом да дочекам крај.

Судбина наша није тако хтела,
раздвоји двоје што волет се знаше;
обома љубав тад је отела,
прође време, опет се познаше.

Под старост те мила опет сретох,
никад није мило моје прекасно;
десницу ти мест` јастука метох,
да те љубим младалачки, страшно.

И остани тако да сневамо,
од пакосних нашу љубав бранимо;
једно друго за навек имамо,
пољупцима само да се хранимо.

ЛИВАДЕ МЛАДОСТИ МОЈЕ

(сонет 418.)

Ливаде зелене и траве крај пута,
косе вас и пласте, живите и мрете;
ал` ни једна од вас никад није љута,
кад корен вам ране и тад васкрснете.

Вечна храна земљи, свему што се креће,
од цвећа Ивањског дивни плету венац;
лето, јесен, зима, па дође пролеће,
када сред ливаде оживи кладенац.

Чобани, чобанке, крај њег` с` окупљају,
ту свирала умилне расипа звуке;
а кад сунце зађе, благо сакупљају,

под црепуљом небеском нем` слађе муке.
Вај, за једну ливаду моје младости,
дао бих све дане чамотне старости.

КОСОВО

Ја сам М. Б., М - 49,
ваздух са осиромашеним
уранијумом удишем;
на Косову сам ја вековима,
све што ми ум повреди запишем.
* * *

Поређане чизме блатне,
кашикама чистимо;
гној из душа стружемо,
гром подиже Попову Шапку,
па низ стење као лава
крв и много,
много, кожных чизама.
* * *

Посматрам лица регрута
док на вежби
цепају лешу трбух:
спори покрети, дрхте прсти,
(за тренутак само)
док се изнутра не помрачи,
све док ратник
не нахушка своје ћуди.
* * *

"Убио сам те М. Б.!",
довикује Балија.
"И буди биље, кактус, кукурек!
Природа је напор,
ново рађање молитва.
Твоја душа разлистана;
мисли на точак хаубице,
на касарне, на топове,
на тужне, силоване женке!
Јеси ли срећан Б. М.!?"
* * *

Равно поље, божурови,
душа слива тешке,
густе, ратничке, сузе;
кашаљ паса у живици,
тешки овчији лој.
Киша носи кости у ровове,
помера мушицу
са минарета цамије;
њушим влагу и замишљам,
замишљам како
кроз моју плодну Мачву
на вежбу водим питоми stroj.
* * *

А кад нас поћераше:
руши логор, брзи ноћни камиони;
песме о Белим Орловима,
а ако Ибар пронесе леш
никад ме неће пустити кући.
* * *

Давно, давно,
у Србији бело ископнило,
чистине се црне као људи.

МОЈ ЗАВИЧАЈ

(сонет 417.)

О, како је лепа моја родна Мачва узорана,
и моја дивна Поцерина, хајдучка, шумовита;
хеј, ту земља најбоље плодове даје, благодарна,
са свих страна песма се чује: силна, громовита.

Нема баш нигде лепше, од таласасте Поцерине,
где соко се сиви, вине у небеско плаветнило;
ту где лети цврчак, смета звуку предивне тишине,
ту где деца знају за шта служи старо мотовило.

Па ту брат је мио које год вере да је он био,
на Дрини жито млео, љубио лепу чобаницу;
на Церу ратов`о, јунаштвом се силним прославио,

поглед с Цера кад се баци, видиш мачванску
равницу.

Винограде благородне, где јуначко срце бије,
то је место где душманин, никад добро прош`о није.

МОЛИТВА

Извор ли је, а што ли је, ту девојка лице мије,
вода ли је, каква ли је, ту и момче воду пије;
дивна вода што жубори, младо момче деви збори:
- Хајд` лепоти брзо амо да с` у води поиграмо!

Пршти вода на све стране, слуша звуке раздрагане,
двоје младих воду пију, на извору се заклинју;
да их неће раздвојити, довека ће једно бити,
крај извора моле Христа љубав њина да заблиста.

Да заблиста кано звезда и за навек буде чиста,
једно друго водом крсте и Господа Бога моле;
све док стазом трња ходе искушењу да одоле,

љубав жарка да их греје и кад мрзне да се воле.
да за љубав само знају, да имају и да дају,
да буду у загрљају и кад живот приђе крају.

ЛУЧОНОШЕ

(сонет 415.)

Све због зловних лажи оптужују људе,
биће да се збива неко задње време;
без имало части једни друге куде,
нико да потегне ни сопствено бремене.

Ал` има песника што су лучоноше,
што истину љубе кроз стихове своје;
што за љубав живе, ич не чине лоше,
и само се Творца незнанога боје.

Па, хоће ли бити и песници криви,
ако вео мрака свећама разгрну;
дан да буде бео, а не увек сиви,

смрад, простоту људску, светлом да огрну?
Једном, за навека, љубав да овлада,
пустите песника нека светом влада.

ЊИВА

Њива је, добро је,
узорано, прегорело;
подрљано сагорело,
засејано и весело...
* * *

О јесени бокорало,
за зиму се припремило;
с пролећа класало,
житно поље стасало ...
* * *

жути се рано лето,
млади косачи стижу;
дични момци паорски,
снопље у кристине нижу...
* * *

то родило, преродило,
амбари од жита кипе;
свиралу свира момче,
крај њега лепо девојче...
* * *

То жетелачка песма је,
њива је, моја је;
добро је брале, добро је,
добро је, јер од Бога је!...

КАДА БИХ МОГАО

(сонет 412.)

Вај, кад бих могао да будем Данте,
ич не бих да учим од Петрарке;
Микеланђело, да пишем сонете,
у камену клешем лик Богомајке.

Осетит` везу љубави човека,
преблизу смрти, а тако далеко;
уклес`о бих сонете за довека,
ослепео пред Прамајку бих клек`о.

Рукама бих глед`о Мајку са Сином,
не, не бих Барок нити бих Антику;
духом својим милов`о их топлином,

савременик сам и пишем Лирику.

Вај, Дантеу бих писао сонете,
Микеланђеловски, срцем донете.

МИСЛИ СВЕЛОСТИ

Певам и бледим,
губим траг својих мисли.
Музика сам и пламен ваздуха,
тела препуног Сунца
у модрој ноћи неба.
Пас сам који почива
на језицима
златних мисли из свемисли,
које моје речи претварају
у звездану прашину,
планине у постеље снега,
срне у брилијантске трепавице.
Пишем блед, узак као зрак,
Месечев сам рапир што зури
кроз готске прозоре у свеце
што кроз дим
воштаница храмом ходе.
Пишем и пијем
предисконске мисли светлости.

ПЕСНИКОВО ЗРЕЊЕ

Када живот ка сутону своје пође,
тад се пише давно утврђеном пређом;
кроз невоље, до тада, он многе прође,
стамен буде, стас`о, иде својом међом.

У делима има грешака све мање,
док је живот тек`о, лагано се учи;
попаков`о своје све животно знање,
спотицање грко више га не мучи.

Тада ствара знање, мудрост, некајање,
ствара чаролије никада виђене;
срцем својим даје све мање и мање,

само њему знане, давно сновиђене.
И док живот тече, стари песник дрема,
баш као и песма под старост дозрева.

ШПРИЦЕР БОЛА

Конобаре друже стари донеси ми бело вино
у њега ћу сузе лити, шприцер бола то ће бити.
Никад воду не доноси када боем вино пије,
сузом бола што га пече он ће вино да пресече.

Од живота хтедох мало, није ми се друже дало,
па у вину сад се руше успомене моје душе.
О, Цигани браћо моја, инструменте сви у руке,
свирајте ми песме њене да излече срцу муке.

Свирајте ми песме наше ове мрзле зимске ноћи,
Заборавит кестен очи ни уз вино нећу моћи.
Вај, у ноћи Валентина заљубих се давних дана,
пијућ са њом рујно вино на светога Трифундана.

Кад ми глава клоне болно, нек умукне с цркве звоно,
па кад тело земљом скрију свирајте ми "Мераклију".
Кад вам који боем сврати, сетите се старог друга,
одсвирајте неку моју песму души у спокоју.

СТАРИ БАНАТ НЕ ПОМИЊУ ВИШЕ

На сноп жита село момче да одане,
сред поднева, кад припече јака ждрака;
сламом брише зној са лица мој деране,
ал` од некуд чу се песма девојака.

По стрњишту вазда, повезана снопља,
и кристине јаки момци ево дену;
стожере заболи, штрче као копља,
ту ће тражит лада и дебелу с`ену.

Па кад лепе моме донесу ћиндију,
умест` на синију, вежене пешкире;
поставиће храну за сваког делију,
одраслима брље, а дечици шире.

Леба, соли, млада лука и кромпира,
сланине и кајмака, подмазује грло;
онда у кристини Сосу да подира,
та то Соса воли и пуно и врло.

А кад се одморе сви косе у руке,
њиву да почисте до зрна последњег;
има л` ишта слађе од паорске муке,
сомуне ће пећи до лета наредњег.

А с вечери ране, ознојена лица,
на воз сви су поседали све до села;
чекају их Сосе руменијех лица,
Тамбурице, песма, и до зоре прела.

То су мобе банаћанске некад биле,
одавно их нема, опустела села;
радост, љубав, паоирима доносише,
нестало је моба, паора и прела.

Нестало је снашао, Соса и гајдаша,
којекуде дими се кинеска фабрика;
нестало ритова и бербера Раша,
нигде да се чује од волова рика.

Не чују се деца, нит дечија цика,
не помиње Банат стари нико више;
тек на неком зиду пожутела слика,
успомене о старом Банату пише.

"СРЕЋНИ ЉУДИ"

Поново реприза "Срећни људи",
срце добује, срце луди!
На суду видим дете сведочи,
вечерас поново кише ми очи ...

* * *

- Са ким би ти? - питаше га "тете".
- Са татом, са татом! - викало је дете.
- Зашто са татом? - пита га један "чика".
- Јел те то тата мува?
- Не чико, не! Тата ме воли, од свега пази,
и тата боље кува ...

* * *

Давно то беше, срећу им отеше.
Тек тако их раздомише, у поворке
претворише.
На две горде и охولة, два самотна да Богу
се моле ...

Свапта се до ове репризе годинама збило,
њих двојицу баш све је ништило,
лепоту живљења ниједан дочек'о,
баш к'о да неко их душмански урек'о ...

* * *

У мрачној соби вене старина;
вечерас мора назвати сина.
Телефон на дохват, меморисан број.
Не било чији, него твој!
Сине! ...Твој!
Телефон свира "НОЋИ У БЕЛОМ
САТЕНУ" ...
Главом бих о зид, главом бих о стену!
- Реци ми сине како си, како је?
- Ех, стари мој ...Не брини, добро је.
Са друге стране каже му син .

* * *

Старина мерка на греди клин ...

ОГРЛИЦА

Кад би знао, кад би само знао,
за кога је, за ког куповао;
првенчету што га обрадова,
што је њоме никад не дарова?

Пороку се тешком је одала,
наркоманка радост му постала;
протера је да б` жива остала,
огрлица уклетата постала.

Син јединац што му понос беше,
силе зла му и њега узеше;
ожени се, ал то кратко траја,
огрлицу не доби ни снаја.

Од њих има још петоро тића,
три лепоте, двојицу младића;
ал унучад живе у сред таме,
лажима их обмануле маме.

Огрлица постала без цене,
док се они удају и жене;
живео је увек њихов живот,
огрлица са њим ће у кивот.

Баш све оно због чега се живи,
обиће их к`о да с` они криви;
а купи је љубав оца чиста,
у весељу на неком да блиста.

Ал сурови живот није дао,
без радости отац сам остао;
што понекад огрлицу гледа,
а живот му јад, чемер, и беда.

Шта му значе злато и бисери,
кад не красе врат му миле кћери;
кад не ките ни једну унуку,
зна ли ико још за такву муку?

Чему Боже ова искушења,
племенита беху њему хтења;
јеси ли га и тад искушав`о,
од зла кад је животе спасава`о?

Дошло време, мораће у гроба,
о, смилуј се Боже на свог роба;
син јединац да дође на врата,
да му прости јер га воли тата.

Све што има да оставим њему,
дијаманте, златну дијадему;
и он има сина од Мијата,
ђед би њему позлатио врата.

Ал узалуд њему пусте жеље,
обиће га баш свако весеље;
огрлица и он су уклетати,
сви вољени од њих су отети.

СТАРИ ХЕЋИМ

Са шаргијом својом стари хећим клек`о,
песмом лека тражи за лепу Емину;
није покрај њега, већ негде далеко,
волеше се лудо, ал` живот им мину.

Судбина их клетата давно раставила,
ал` хећим је није заборавао дао;
абера до њег` сиже да болна је била,
све што знаде он је за њу покушао.

Није знао туго, да јој нема лека,
другом су је њени још к`о дете дали;
волела је њега целог свога века,
али своју љубав никоме одали.

Па кад ноћца пане, чују с` молебани,
хећим уз шаргију драгој лека тражи;
Алаху се клања и сви му јарани,
да болној Емини Он тело оснажи.

Кад бејашу млади није им се дало,
нека барем ноћцом у санак му дође;
јер живота тако мало је остало,
а тај санак пусти никад да не прође.

Да лепа Емина, у руци с` ибриком,
на ноге устане и залије цвеће;
које више туго не мирише ником,
сасушено неће дочекат` пролеће.

Смилуј се Свевишњи, Господару мио,
када чујеш болне звуке од шаргије;
своју љубав хећим није пољубио,
већ јој својом сузом модро лице мије.

ЗЛАТНА КРУНА

Свако би на празну главу златну круну себ` да стави,
да окруни сво незнање, што му роји се у глави;
ковач би да пекар буде, а тесар би за хећима,
шта ће месар са сатаром кад скалпела вишка има?

Школе треба затворити јер нас уче што не треба,
диплома се лако купи ако некоме затреба;
дван`ест лета трљаш клупе, па још чет`ри ако си глуп,
кад код ђеда и код ћаће у подрумима злата ћуп.

Све је данас на продају код људи без карактера,
а оне што школе уче, диплома на "казан" тера;
униформа ветерана, орден части још је кити,

не чуди се, о старино, ово ниси мог`о снити.
Твоја глава круне нема, за барабе ти си мора,
чланска карта на казану, диплома ти професора.

ПОСТАЊЕ

Несазнано сазнање постања,
тајну тајне над тајнама тајни;
чудни пути, чудна ли трајања,
да л' трен само, или смо бескрајни?

Да ли ишта беше пре искона,
прапочетак из чега се створи;
тело вене, глава недокона,
ко то мисли у глави ми твори?

Материја, антиматерија,
супротност су, ил' се допуњују;
душе наше чиста су хемија,
науком нам срца испуњују?

То су речи Светог Николаја,
најумнијег у српскоме роду;
због тих речи многи ме олаја,
што позивах народ на слободу?

Богомољци, зашто не појете,
слуге Божје, кога се бојите;
зар су храбре тек само поете,
што истином свет не обојите?

Све је тајна, бескрајна и света,
сабијена тек у трун је једну;
а ми силни, слаба нам тек пета,
верујемо л' у тајну иједну?

Трајање је омеђано наше,
вечни живот делима творимо;
несазнано, да л' игда спознаше,
за истину истином с' боримо!

ЗНАМ ДА ЉУБАВ ЧУДА СТВАРА

Знам! Љубави многих има,
што их мајка деци даје,
кад је студен, цича зима;
с' окомцима ватра траје,
ту љубав је песма, рима.

Знам! Када сеје браћу воле,
чарапе вунене плету,
да не буду ноге голе;
на њиви, ил' рову клету,
Господа за браћу моле.

Знам! Када браћа воле сеје,
помељар им бело меље,
па кад салаш снег завеје;
од Божића на весеље,
све на радост, нек се смеје.

Знам! Кад отац сина воли,
кад у војску њега спрема,
он га бодри и соколи;
тог јунака нигде нема,
тешко оном ког опколи.

Знам! Да Геца туђе неће,
ал ни своје ником не да,
знам да чека он пролеће;
па кад мине рат и беда,
створиће он гнездо веће.

Знам! Силне свадбе уз свираче,
уз бегеше и ћемане,
хармонике и трубаче;
нигде не мош наћи мане,
силна ј' љубав, свирај јаче.

Знам! Силна љубав чуда ствара,
оувек их разних има,
љубав ствара и разара;
то за наук нек је свима,
за њу треба имат' дара.

СТАН ЖИВОТЕ КУРВО СТАНИ

Да сам ноћас у кафани, многе песме бих певао,
да је живот таква курва, нисам друже, нисам знао;
цели живот ове ноћи у песму би једну стао,
много сам се преварио, животу сам веровао.

Веровах да свако воли, к'о што и ја волим друже,
не знадох, да свуд околу, лажи много брже круже;
сутра ми је Крсна Слава, Сабор Светих Архангела,
колач славски сам да ломим, пакост њена то је хтела.

Она лепа, ја волео, никада је заболое,
сазнах њене све пакости, ал је нисам преболео;
одвела ми два је тића, голубића, ластавицу,
свирајте ми хеј ђавале, свирајте за неверницу.

Кад ујутро сване зора, упалићу славску свећу,
помолит се у осами, нећу тугу, хоћу срећу;
хоћу песму ове ноћи, дајте вина, хоћу лом,
свирајте за ћеру моју и мом сину једином.

ЗВУК ТИШИНЕ

Шта ли му је сад у глави кад чује тишине звуке,
ког да зове, ком да каже, кол' ке, су му, кол' ке мук;
живота му, и сам види, остануло није много;
не, никога звати неће, за то снаге није смог'о.

Тишина му дуго друга, само он јој звуке чује,
болан лежи годинама, с тишином се надмудрује;
она му је посестрима, он пред њоме тајни нема;
у тишини, без јаука, болан се за вечност спрема.

У тишини, дању, ноћу, чује мисли из свемисли,
да тишина и то може, није мог'о да замисли;
звук тишине још му друг је што га живог оплакује,

спознао је тета талас, амплитуде нове кује.
Слушајући звук тишине бол живота њега прође,
таламбаси, тарабуке, нови живот на свет дође.

**Eleonora Luthander (levo) (1954. -2021.),
Stokholm**

(Na slici je i njena ćerka Aleksandra)

MALI I VELIKI PRINC

Nemoj da ti ja dođem
da te oživim!

Kao faraon si se
balsamovao
svojim lepljivim
pesmama
poslao si sam sebe
za ambasadora
srpske poezije
u nebeskom carstvu

Nemoj da ti ja tamo dođem
da te oživim
ti se samo praviš mrtav
u inat meni
i Njegoš se odselio...

Tužiću te da si falsifikovao
prinčevsku titulu
dosta je više tvog
reč-nog terora!

Nezasiti kitovi
gutaju tvoje proteinske stihove
uzalud budim
žene koje te sanjaju
davim tvoju senku u Skadarliji

kvarim ti sliku
ali računar ne pamti deforamciju
ovi većito mladi
programeri piju
ali se ne drogiraju
samo pišu poeziju
onako kako si im
ti naredio kao Lenjin

Pisati, pisati, pisati...

Rugaš mi se Branko
mrtav nasmejan
zalepio si se za Internet
kao žvaka
ma tražiću od Gugla
da te skroz izbriše
urgiraću da te Wikipedia
proglasi živim a Hag nevinim

Pa kad ti kompjuterska
mesečina obasja lice
šta ćeš onda
pametno da napišeš

onako izmrcvaren
s uma sišavši
bez nacionalne penzije?

Ma otkud tebi računar?
Za tebe je obična olovka
ti si je sigurno i
u grob prošvercovao
i pišeš, pišeš, pišeš...

Na slici, Eleonora sa organizatorom, Aleksandrom Đorđevićem (Smederevska pesnička jesen 2014.). Za nagradu Zlatna struna 2014. godine bilo je prijavljeno oko 700 radova, a u užu izbor su ušli Igor Rems iz Bara, Kaja Milenković iz Pirota, Novica Sovrlić iz Kosovske Mitrovice, Slobodan Lazović iz Čačka i Eleonora Luthander iz Beograda, sa pesmom „Mali i veliki princ“. Posle nastupa pesnika iz više zemalja, dodeljene su nagrade publike i stručnog žirija "Zlatna struna", čija su se mišljenja ovoga puta podudarila, a laureat je Novica Sovrlić iz Kosovske Mitrovice, za pesmu "Nokat".

DIJASPORKA

Pokrivam crvenim lakom
crno ispod noktiju
čuvam ga za ne-daj-Bože
i za svoju decu

Od zlata imam samo
most Rialto u ustima
Svaki put kad jedem
svetim se rodbini

Svaki put kad jedem
svetim se gladnim godinama

Svaki put kad jedem
svetim se smrti

Ako me maćeha opet pobaci
izvadite me iz kontejnera
i ostavite u korpi
ispred neke biblioteke

Računam na ovu pesmu kao
na ključ
da ipak mogu negde da se
sklonim
da legnem na policu kao
knjiga

Ja sam olimpijska pobednica
u vraćanju kući.

DIASPORA FLICKA

Med rött nagellack
Jag täcker smuts under
naglarna
Jag håller det säkert
för Gud förbjudet-tiden
och mina barn
Det enda guld jag har
är i min tandbrygga

När jag äter tar jag
hämnd på min familj
hämnd på magra år
hämnd på döden

Om min styvmor aborterar
mig
ta mig ur behållaren
och lägg mig i en korg
framför något bibliotek
Jag räknar med den här dikten
som en nyckel
för att ha tagit en tillflykt
någonstans
att ligga på bokhyllan som en
bok
Jag är OS-medaljör
vid hemkomsten.

DIASPORA GIRL

With red nail polish
I cover dirt under my nails
I'm keeping it safe
for the God-forbid-time
and my children

The only gold I have
is in my teeth bridge
Whenever I eat I take
revenge on my family
revenge on lean years
revenge on death

If my stepmother aborts me
take me out of container
and put me in a basket
in front of some library

I count on this poem as a key
for taking a refuge
somewhere
to lay on book shelf like
a book
I'm Olympic medalist
in returning home.

Haiku zimske pesme na srpskom i švedskom

ORIKEBANA

Crvena ruža
sa bundicom od snega
spremna za šetnju

En vinter röd ros
Iklädd maräng hatt av snö
klar för promenad

Belom olovkom
obeležila zima
svaku grančicu

Vinter markerar
varje gren med vit penna
träd blir synliga

HAIKU BENTO

Leto i zima
moje godišnje doba
bude gde si ti

Varken vår och höst
ej vinter eller sommar
min årstid är-du

**Мирослав Мића Живановић (1953.-2021.),
Крушевац**

ТЕБИ ПОКЛАЊАМ

Нису ово песме за књижевно вече
да им слово држе језички чистунци ту
бисерну росу што из душе тече не дам да
замуте надобудни глумци.

Нека ми опросте сви велики зналци
ја не пишем песме због њиховог суда
схватиће ме боље улични пијанци
што од себе беже не знајући куда.

Моја рима проста и поруке јасне
могу и без речи критике и хвале
теби ја поклањам ове сате касне
за нас двоје ноћас две звезде су пале.

И није ми важно ко ће за њих знати далеко
од циља да песник постанем све песме ћу
своје само теби дати
нек непознат вечно за друге останем.

Јер ја нисам песник великога кова
ког ће да преводе на језике разне
важно ми је само да их ти разумеш
па нећу да слушам све те фразе празне.

И нећу их никад говорити ником,
јер оне и нису за књижевно вече, хоћу да
их теби шапућем у тами
за нас двоје ноћас вино нек потече.

МОЛИТВА

О Боже,
Шта ме у ова зла времена
вуче на ту страну?

Ма, добро знам,
она је туђа жена,
али да знаш и ти
да моја жеља скривена
већ дуго чека на твој знак.

Покушавам и сам,
онако, на изглед јак,
направим по неки корак,
па станем
ил пред њу банем
па станем као ђак,
као да је дух или светица,
а не обична жена,
жива,
и као да већ нисам
много петица
добрио из тог штива.

Ако хоћемо право
нисам те често молио,
а сад помажи.

Учини чудо Оче наш
само Ти то можеш
Ти који јеси
да буде воља Твоја.

Нека се не уплаши
када јој тело задрхти
у кошмару неодољивих жеља.

Нека ми бар тренутак
поклони као жена
а њена сене сена
нека прекрије кутак
део раја што ми поклањаш
и бићу ти вечно захвалан
обасјан светлошћу
услишене молитве.

Мр Ратко Тодосијевић Баћо(1945. – 2020.), Крушевац

ПИЈЕМ ЦРНО

Прво
Сам те пио пијући
Затим сам те пио
Опијајући се
Сада пијем у својој
Тишини.

Та ми тишина
Доноси сећања
На опљачкану
Проћердану младост
Празне чаше
Кафанске вечери
Које зјапе у њима.

За кафанским столом
Коме је жижак одавно
Ко' прозук' о ногаре
Остају давно неповратне
Успомене.

И Ужади
Удављеника туђом Невиношћу
Покривених туђим одласком
Чујем или ми се само
Чини како ми самоћа
Говори да одлазиш.

Не кривите ме
Што не могу и не желим
Да руку заборава
Прихватим.

Кафана, сто, чаша
Вина - чаша вина
Ти и Ја и крај.
Пијем црно.

ОТКУЦАВА ТИШИНА

На пешчаном сату
Пешчано време и даље
Отиче.

Уз звуке песка
Сиве су улице, сиво
је време и делује
Даље уз звуке.

Сива је боја јесени
Овог сивог живота
У нама.

Сиве су и долине
Са сивим густим
Јесењим маглама
Што тону у сиву реку
У тишину.

Сива су и сва нова
Јутра
порука тишине.
Откуцава тишина.

НАГА МАЈА

У Мадриду,
на ретроспективној изложби
Франциска Гоје,
испред слике наге Маје,
на коленима сам чекао
да ме пољуби.

Прошло је много лета...

Да ме је
и стварно пољубила,
да ли би је
после моје смрти
удовицом мојом звали?

Добривоје Боба Лисинац, Крушевац

РАСКРШЋА

ОН:

Не пружај руке ка мени више!
Жеље су ко некад, а живим све тише,
не парај ми душу, погледом ни смехом,
немој да ме тешиш ни лажном утехом.

ОНА:

А зашто ти мене у мислима желиш?
Зашто сада себе пред истином делиш?
Предај се љубави, животу се врати
све што љубав нуди ја ти могу дати.

ОН:

Све вихоре страсти време тихо руши
вео помирења сада жеље гуши,
све је тако тихо нема више плама
живот за мном оста, а чежња ме слама.

ОНА:

Зашто се опиреш и бежиш од среће
зар те моја љубав никуд не покреће?
Ја сам млада жена, знам да имам шансу
да с тобом доживим најлепшу романсу.

Немој да се браниш, не спутавај жеље,
нека наша патња пређе у весеље.

ИНФАРКТ

Бол се неки чудан у грудима јави
туп је, ал упоран као да ме дави,
неко сиво светло свег ме обасјава
осећање страха све се појачава.

Бол још много јачи у грудима стеже
илузије спаса испед свести беже.
Све је било јасно, сада сам већ знао
на врата мог срца инфаркт је куцао
и он је дошао по свој део дуга
знам где сам грешно, мучила ме туга.

Кроз главу ми чудно осећање прође:
шта ће са мном бити
када свака грешка
по свој део дође!

Бобе више нема,
али има љубави његове.

ПИСМО

Данас ми стигло необично писмо,
танано, нежно плаве боје.
Адреса је писма гласила на мене
писана је руком узбуђене жене,
али не знам које.

Радост што се јави због приспелог писма
покрену ми многе успомене моје,
зажелех да писмо буде једне жене
што је некад много значила за мене
а сад стрепим : ко је?

Ово је танано необично писмо
њено увек пуно и другачије боје
пуно нежних речи заљубљене жене
зашто је мајушно, ко да љубав вене
стрепим : од кога је?

Мучила ме тајна необичног писма
и какве ли речи на папиру стоје?
Да ли су то речи од вољене жене
која се уз пркос опрата од мене
ил поново моли миловање моје.

Дрхтала је рука с необичним писмом
одлучих да време с њим учини своје,
сакрих га у писма где су успомене
нек заједно с њима са временом вене
али нисам смео да знам од кога је.

Некада ће неко то писмо пронаћи
радозналост биће као увек што је
нико неће знати од које је жене
и шта би те речи значиле за мене
у заблуди тада бићемо сво троје.

**Даница Гвозденовић, Крушевац – О
Добривоју Боби Лисинцу**

ЊЕГА ВИШЕ НЕМА

Писала сам дневник увреда,
пљуштале су ко пролећне кише,
сад, кад њега више нема,
ни једна ко некад не боли ме више.

Њега више нема, а сенка ме прати
и питање једно свој одговор тражи:
да ли ме је волео, да ли ме волео,
или нам је живот протекао у лажи?

Њега више нема, а у срцу туга
јер могли смо лепше и могли смо боље
могли смо са песмом а не са сузама
да је било љубави, да је било воље.

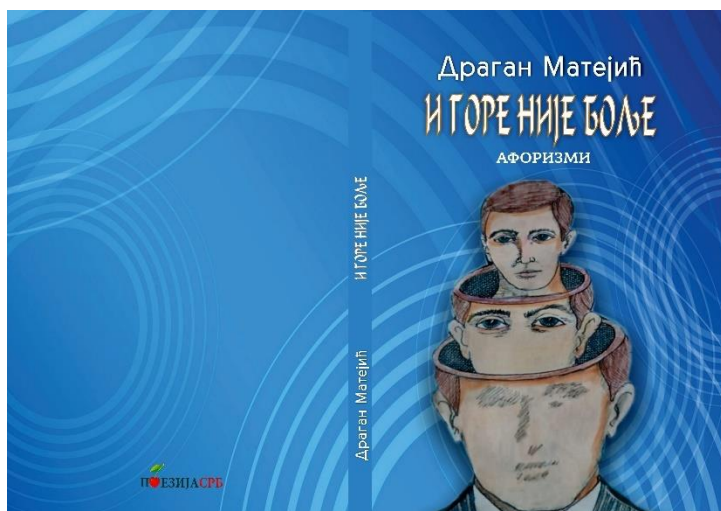
Када је уметност у питању, Крушевац је имао много умних људи, талентованих за различите гране уметности: Крушевац се поноси глумцима који су наше горе лист, затим писцима, књижевницима, музичарима, фолклорним уметницима и песницима.

Ми, као песнички следбеници, тим нашим грађанима дугујемо сећање! Један од њих је Добривоје Боба Лисинац. Био је лекар, интерниста, високе медицинске стручности који је својим знањем и добротом лечио пацијенте.

Сви су познавали лекара Бобу Лисинца, али је мало оних који су познавали Бобу уметника, сликара, музичара, писца. Више од 40 година трудио се да поред савесног рада у ординацији остави и резултате своје духовне активности. Сетићемо га се песмом „Раскршћа“ која има драмски карактер, као и песмама „Инфаркт“, „Њега више нема“ и „Писмо“.

Даница Гвозденовић

НОВЕ КЊИГЕ

Драган Матејић – И ГОРЕ НИЈЕ БОЉЕ

Кад афоризам падне у воду,
покваси аутора.

(И ЛОШ АФОРИЗАМ
НЕШТО КАЖЕ)

Афоризми као пројекција стварности – Љубодраг Обрадовић „И ГОРЕ НИЈЕ БОЉЕ“ - Драган Матејић

Пред нама је седамнаеста књига Драгана Матејића „И ГОРЕ НИЈЕ БОЉЕ“ у којој су садржани одабрани афоризми... Мој опробани рецепт када је у питању писање рецензије књиге афоризама је да саставим моју **топ 10** листу, по мени најбољих афоризама у књизи и да се око њих заврти вртешка приказа. Али у овом случају, морам одступити од таквог приступа јер у књизи има 12 поглавља.

Дакле **ТОП 12**. (По један афоризам из сваког поглавља. Тако пијем кафу два у један, односно представљам истовремено (по мени) најбоље афоризме и поглавља у књизи):

- Кад афоризам падне у воду, покваси аутора. (И ЛОШ АФОРИЗАМ НЕШТО КАЖЕ)
- Ти што су прислушкивали моје ћутање, нису задовољни. (СВЕ МИ ИДЕ ОД РУКЕ, НАЈВИШЕ ПАРЕ)
- Да се Председник оволико не пита, не би ни одговарао. (ПОЛИТИКА НАС ЈЕ (П)ОДРЖАЛА)
- Батина има два краја, а живот само један, али бије. (ЦРНИ)
- Ко је за нека дигне руку. Ако је неко против нека дигне руке од свега. (ПАМЕТ И ЛЕПОТА НИСУ ПРИЈАТЕЉИ)
- Неки више воле дедину пензију од деде. (ДОБАР ПЕНЗИОНЕР ПАРА ВРЕДИ)
- Да ли је ово прави час за погрешно време? (ЖИВЕЋЕ ОВАЈ НАРОД, АЛИ ДОКЛЕ?)
- Живот је дао за своју земљу, а сад млађи неће да је обрађују. (СЕЛО ЈЕ У ГРАДУ)
- Појео сам пијаног шарана, а сад док дувам у полицијски балон испадам сом. (ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО)
- У полицији су изјавили да га нису ни такнули, а то много боли. (ЧУВАРИ РЕДА И (НЕ)МИРА)
- Не знам зашто ми је успех у школи мали кад је мој тата све то дебело платио. (ЂАЦИ ЂАВОЛИ)
- Веровали смо да ће наши фудбалери да успеју, али смо знали да неће. (СПОРТ).

И шта рећи, о овој седамнаестој књизи Драгана Матејића. Ако човека познајеш лично, дуги низ година, није баш једноставно да пишеш приказе његових књига, а да се део из тог познанства у тој рецензији и не појави. Мада је то је на неки начин и добро, иако многи кажу да није објективно. Како није? Јер, ко не познаје аутора књиге, него о књизи суди само на основу прочитаног, може бити у заблуди. Слаткоречивост писца може га завести да донесе погрешан суд? А ја нисам у тој ситуацији, знам га ко две паре у џепу!

Да Вам саопштим мој финални закључак. Драган је до сада написао седамнаест књига... И у њима објавио афоризме, епиграме, скечеве, једночинке, сценарије, радио драме, позоришне драме, поезију и кратке приче... Све претходне књиге, па и ова, која је сада у нашим рукама, су написане са сатиричном жаоком без које не би биле то што јесу... Велика занимација за часове доколице! Из њих се може извући поука да је живот сам по себи компликована појава и да свет око нас није онакав, какав се на први поглед чини.

Зато Вам топло препоручујем да књигу „И ГОРЕ НИЈЕ БОЉЕ“ пажљиво прочитате и нећете узалуд потрошити своје драгоцене време!

Љиљана Тамбурић – КУТИЈА ЧУДЕСА

КУТИЈА ЧУДЕСА

Јер, душе су наше кутије мале,
нечије тамне, нечије сјајне.
Нечије крију истине знане,
а неке чувају вековне тајне.
Неки од својих кавезе створе
Које никада не отворе.

А ја вам своју на длану нудим,
поклопац дижем да замирише
Из ње се стихови ко звезде множе
и ту се роди све што напишем.
Из ње вам благо нежално дајем
И још га више мени остаје.
/Страна 70./

Љубодраг Обрадовић - Није никакво чудо што је Љиљана Тамбурић у врху српског песништва

(КУТИЈА ЧУДЕСА – Љиљана Тамбурић)

Одмах да кажем, пред нама је пета књига крушевачке поетесе Љиљане Тамбурић *КУТИЈА ЧУДЕСА* којом је она, искорачила у сам врх српског песништва.

Љиљана Тамбурић је и са своје четири претходне књиге *ДАМАРИ ТИШИНЕ*, (2021.); *КАД ЗАСПИ МЕСЕЦ*, (2022.); *ПЕСМА МИ ЈЕ ИМЕ*, (2022.) и *У ЗЛАТНОЈ РОСИ СУТОНА*, (2024.) била на путу да пронађе своје место у свету поезије, али се њена пета књига *КУТИЈА ЧУДЕСА* (2025.) дефинитивно изборила да то место буде у самом врху српске поезије.

Ево и зашто:

Под један, из Љиљанине библиографије (при крају књиге се може прочитати да је присутна у свим крајевима Србије са својим песмама и да на баш бројним конкурсима лако осваја прва места. Познато је да су чланови жирија у разним градовима Србије, увек у сваком месту други људи: Песници, професори и доктори књижевности, књижевни критичари, дакле људи који се у квалитет поезије разумеју... Ако Љиљани Тамбурић доделе прву награду, то није случајно. Коликогод да је само жирирање субјективна категорија, морамо прихватити чињеницу да су због своје бројности и знања ипак објективни и да је њихова одлука да је Љиљанина поезија најбоља, заснована на чињеницама. Самим тим и моја констатација са почетка ове рецензије да Љиљана припада врху савремене српске поезије постаје оправдана и тачна.

И под два, бројни песници у свом целокупном стваралаштву напишу десетак песама по којима остану познати и признати. Ја волим да кажем да је свако добар песник ако напише бар једну добру песму и тако постане препознатљив у свету поезије. Али искрено, то моје правило се на Љиљанину поезију не може применити, јер су готово све њене песме одличне, оригиналне, садржајне, са доста метафора и погледа на свет који нас окружује, тако да се било какво издвајање и набрајање њених песама, не може лако урадити или готово никако.

Ја сам још у рецензији за њену прву поетску књигу *ДАМАРИ ТИШИНЕ* написао: „Да Вам, одмах на почетку, одгонетнем мој (тајни) рецепт за писање приказа. Ја, дакле, прочитам пажљиво поетску књигу, одаберем најчешће од три до највише пет, по мени најбољих песама, онда сагледам шта је песник хтео да каже књигом и то је то! Приказ је урађен! Овога пута то није било тако! Морам Вам признати да овако комплетно добру, чак одличну поетску књигу одавно нисам прочитао“.

Али како се у рецензији мора издвојити и цитирати неки стих из најновије књиге ја сам одлучио да у овој књизи издвојим песму по којој је књига добила име и по једну песму из сваког поглавља у књизи, а њих има укупно 5. Ту су: Мисаоне песме (44.); Духовне песме (11.); Родољубиве песме (5.); Љубавне песме (19.); Песме са мешовитом тематиком (21.)

Наравно, цитираћу само делове издвојених песама и нећу посебно описивати шта је писац њима хтео да поручи. То препуштам Вама да закључите кад прочитате целу песму...

Ипак ћу, на крају ове рецензије, исписати пар реченица које су инспирисане баш овим песмама и које ће Вам показати је моја тврдња из наслова ове рецензије примерена квалитету поезије Љиљане Тамбурић.

РЕЧ ПО РЕЧ

Створи нас Свевишњи по своје лику
ткајући у нас - нит по нит
и стављајући у свако тело
живот и душу - бит по бит...

А када проструја крв нам црвена
онако тихо - кап по кап,
створи се река живота чистог
и зажубори - слап по слап.

Онда нам даде времена доста
да га живимо - дан по дан
и да у њему све остваримо,
мудро и часно - сан по сан.

Онда нам рече да као жито,
растемо високо - клас по клас
и да о њему пуштамо светом
веру и наду - глас по глас!

/Страна 33./

КУЋА ТИ ЈЕ ЦРКВА

Нема лепшег јутра него када звона
са оближње цркве не најаве дан
па тај први пос'о нашега ђакона
прекине ти слатки недосањан сан.

Тад устанеш рано, погледаш у сунце
осврнеш се зиду и запалиш плам
Прекрстиш се десном, па умириш срце
И поменеш свеце кроз најлепши псалм.

Србин си и верник, данас славу славиш
кућа ти је црква, чељад благо сво
икону ћеш ову сину да оставиш
да му живот чува кад наиђе зло.

/Страна 74./

САМРТНО ПРОЛЕЋЕ

У њеном дому сваког се пролећа давао помен хероју
А херој беше, деда и отац, па муж на бојном пољу
Што хтеде живот да спасе сину у неправедном рату
И да освети уснулу душу погинуломе брату.

Прадеда изгуби главу на Церу, деда оста у Шапцу
Очев се живот угаси чудно у влажном граничном шанцу.
Много је ордења стигло у кућу ал кућа главу нема
Отац одјури, да бар сачува семе од презимена.

Устајала је, слушала помно, земљу су тресле гранате
Птице су певале у паузама претужне ратне сонате
Ватрени облаци скриваху муње од којих вид се губи
Убише правду, истину, људскост, изопачени људи.

/Страна 90./

ПУТ КА СРЕЋИ МОЈЕ СРЦЕ НЕ ЗНА

Од кад остах без љубави твоје
 Цео свет ми поче да се руши
 Посивеше у очима боје
 И нестаде даха ми у души.

Од кад твоје не чујем кораке
 Пут ка срећи моје срце не зна
 Месец гаси своје жуте зраке
 Замрачује стазе ми до звезда.

Па бауљам у тами без циља
 Све тражећи изгубљену срећу
 Док у руци држим малу свећу

Којој брзо нестаће фитиља.
 Ах, на Бога љутила се не бих
 Кад и мене привуко би себи.

КОЛИБА У ВИНОГРАДУ

Целе ноћи на прозору мраз букете цветне шара
 Ту су звезде и гранчице и шишарке четинара
 Посребрене зимске слике и кристали свих облика
 И у стаклу заробљене нежне сцене крајолика.

Док фебруар пољем хара и напољу свет се леди
 Ја се сећам оних дана и јесени што већ бледи;
 Винограда рода пуног и младости и љубави
 Црног грожђа у корпама, добру бербу што се слави.

Спазила сам његов осмех, косу црну, руке снажне
 Шефтелије беху зреле ал не беху тада важне
 А ни зрна, сока пуна, у рукама што се цеде
 Моје срце заиграло због усана што се меде.

/Страна 124./

Сваки је човек кутија чудеса у којој се крију бројне тајне... Песникиња Љиљана Тамбурић нам у својој петој књизи несебично открива и поклања све своје тајне. После тог несебичног давања, остаје ипак још богатија за искуства из својих песама које нам је поклонила.

И тако, реч по реч, лете њене мисли о суштини и смислу постојања и допиру до нас са оном суштином *Panta Rei* - све тече („starogrčki Πάντα ρεῖ panta rhei, skraćeniца od Ta Πάντα ρεῖ ta panta rhei), што значи "све тече", је знаменита фраза коју је први изрекао Симпликије како би описао један од концепата Хераклитове филозофије“).

Наравно, размишљањем се увек дође до закључка да је живот само један и да треба пронаћи тај духовни мир који носимо у себи и спознати да су све мале ствари око нас, које нас окружују, ваздух, кућа, чељад... у ствари сво благо које једино и имамо. И да је кућа наша црква!

И онда наступи „САМРТНО ПРОЛЕЋЕ“... Умеша се сурова историја, у којој су мали народи принуђени да својим животима бране слободу. Сећања преплаве кућу и васкрсну питање. Зашто смо ми уклет народ? „У њеном дому сваког се пролећа давао помен хероју. А херој беше, деда и отац, па муж на бојном пољу.“ „Прадеда изгуби главу на Церу, деда оста у Шапцу. Очев се живот угаси чудно у влажном граничном шанцу“.

Тек кад дођу тешки дани, кад неко ког смо волели нестане из нашег живота, схватимо сву апсурдност наших живота, и потражимо неко уточиште. Па макар то била и „КОЛИБА У ВИНОГРАДУ“.

Топло препоручујем да прочитате књигу *КУТИЈА ЧУДЕСА* и да у Љиљаниној поезији, пронађете понекад своје уточиште и нећете се покајати. И сазнаћете да је моја констатација „Није никакво чудо што је Љиљана Тамбурић у врху српског песništва“, сасвим прецизна и тачна...

ПРОМОЦИЈЕ КЊИГА

ПОЕЗИЈАСРБ

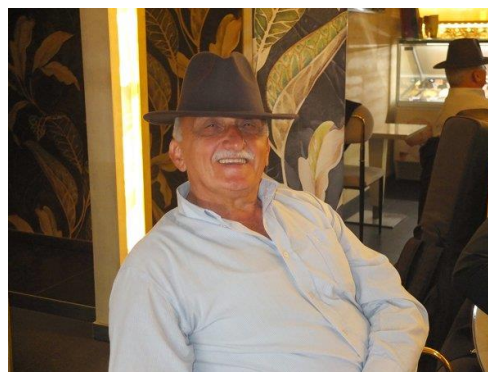
ДОМ СИНДИКАТА
ВЕЛИКА САЛА

25. 4. 2025. у 18:00

ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА

- Промоција стваралаштва Милосава Ђукића Ђуке
- Учествују песници из ПоезијеСРБ и њихови гости

У првом делу промоција, а у другом делу песници који нису учествовали у промоцији говоре своју поезију...

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац –
ПРОМОЦИЈА 7 КЊИГА

У великој сали Дома синдиката у Крушевцу, 25. 4. 2025. године у 18:00 часова одржана је промоција стваралаштва Милосава Ђукића Ђуке, председника Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Промоцију је осмислио сам Милосав Ђукић Ђука, а водио је Љубодраг Обрадовић – уредник издавачке делатности удружења. У промоцији седам Ђукићевих књига наступили су чланови Удружења песника Србије: Првослав Пендић Пенда, Даница Гвозденовић, Нада Гајић, Љубодраг Обрадовић, Боривоје Видојковић, Бранко Ћировић Ћиро, Љиљана Тамбурић, Нада Милосвљевић Кети, Бата Спасојевић, Миодраг Глигоријевић Миган и наравно сам аутор књига Милосав Ђукић Ђука. У музичком делу програма наступили су Магдалена Ђукић на виолини, ученица музичке школе Стеван Христић из Крушевца, Бенд 2+2 који су овом приликом чинили проф, Иван Ђукић Ђука и проф. Дејан Стојановић, а наступио је и вокални солиста Љубиша Боровац.

НА КЛАДЕНЦУ

На воду си пошла
заносна и млада,
твоји ти рекоше
од туд да пожуриш.

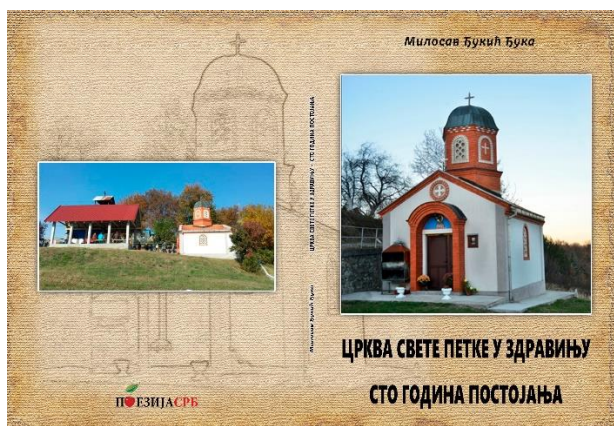
Кад на извор дође
задихана и врелих образа,
поглед твој се сrete
с његовим очима.

Момак леп и млад, узе ти тестије,
па стаде воду у њих да лије,
тихо и стидљиво онда теби рече
хоће да те проси већ идуће вече.

Уздрхта ти срце на те нежне речи,
шта ће отац рећи, може то да спречи.

Твоја жеља јака, ко сведок љубави
на кладенцу оста, тестије остави.
С поносом се сећам,
беба твоја мала
хвала ти за живот који си ми дала.

© Милосав Ђукић Ђука

ЦРКВА СВЕТЕ ПЕТКЕ У ЗДРАВИЊУ – Сто година постојања

Село Здравине се налази на 295 метара надморске висине на обронцима планине Јастребац. Гравитира према Великом Шиљеговцу и сливу Рибарске реке одакле је удаљено 9 километра, а од Крушевца 17 километра. Ово село је некад било познато по квалитетној бунарској води, ракији шљивовици, одгајању свиња и добрим људима, пуним духа. Поред пољопривреде, велики број становника је кроз време, јер град се развијао, био запослен у разним крушевачким колективима, а од друге половине шездесетих година одлазак на рад у иностранство постаје масован, што је утицало на пораст стандарда и квалитета живота. Такође, и образовање је достигло завидан ниво. Село поседује савремену инфраструктуру путева, електричне мреже, фиксне телефоније и скоро свих достигнућа из области информационих технологија. „Звездано Здравине“ познато је широм Србије као извор културе, песме, музике и сликарства.

Парохија Здравинска настала је 28.08.1932. године освећењем Храма Св. Ђорђа у селу Здравини. Храм је освештао тадашњи владика нишки Доситеј. До тада је здравинска црквена општина била исто што и шиљеговачка, а данас у свом саставу има десет светиња и то у: Сушици, Беласици, Позлати, Рлици и Провалији. У самом Здравини су цркве Св. Ђорђа која је настала на темељима старе срушене цркве од стране бугара и саграђена је од 1928. до 1932. год, Св. Петке која је настала 1922. и Св. Врачева - Козме и Дамњана у атару званом Шотицка, за коју не постоје поуздани подаци о времену настанка, али се може претпоставити да је њено време настанка у истом периоду када је изграђена и црква Св. Петке. Ове године црква Св. Ђорђа слави јубилеј - 90 година од освећења.

Колачарства кроз време Црква Св. Петке одувек слави своју славу 27. октобра у години, на челу са домаћином – колачаром, као и празник Светог Преображења Господњег. Евиденција о колачарима кроз време не постоји, али постоји сећање. Најчешћи колачар био је мој деда Драгомир Мијајловић Драга. Касније су се укључиле и друге породице из Здравине и то: • из атара Поточари, породица Зорице Саутер Миладиновић • породица Радоша Марковића; • породица Радоша и Милорада Љубисављевића • Топлица Савић – Дакин • Марија Мара Милосављевић • породица Драгише Ђурђевића • породица Радослава Раке Милића • породица Љубише Ђукића • породица Милице Влајић 36 • Милунка Миленковић • породица Мирослава Мијајловића. Последњих година, колачари су углавном били породица Мирослава Мике Вучковића и моја породица (породица Милосава Ђукића Ђуке).

На једној црквеној слави 2020. године, Преображењу Господњем, колачар је била породица Милице Влајић. За ручком, у пријатном разговору са свештеником Слободаном Маринковићем, закључили смо да је потребно да се крај ове светиње изгради један објекат типа летњиковца. Објекат би био вишенаменског карактера, имајући у виду близину сеоског гробља. Како сам те године примио колачарство, дао сам себи задатак да ову идеју спроведем у дело. Црквени Одбор општине Здравинске дао је пристанак да осмислим и покренем изградњу истог објекта. И тако, уочи Преображења Господњег 2021. године, када сам био колачар, одредили смо локацију летњиковца. Формирали смо грађевинску групу: Радослав Симић из Здравине као главни мајстор, Радослав Рака Милић и ја - Милосав Ђукић Ђука. Четврти члан наше групе била је Зорица Вучковић, као домаћица у току градње.

Радове на изградњи летњиковца отпочели смо 13. 09. 2021. године са већ именованом групом за градњу. Објекат смо завршили за седамнаест дана, дакле, 21. 10. 2021. године. Сталној екипи у помоћ су пристизали у радној снази: Драгиша Гиша Ђурђевић, Раде Ђукић Рођа, Јордан Јоца Милосављевић, Горан Лазић, Бобан Влајић, Милосав Милићевић. Свих 17 дана градње, Зорица Вучковић била је уз нас (ручкови, кафе, послужења). На крају смо приредили свечани ручак за све напред наведене дародавце и пријатеље. Уз музику браће Милана и Далибора Ђурђевића, запевали смо. Нека је свима срећно и наздравље! Младима поручујем да следе наш пример и наставе даље.

/Милосав Ђукић Ђука/

БИОГРАФИЈА : Милосав Ђукић Ђука је дипломирани економиста. Рођен је у селу Здравини код Крушевца, 1957. године. Живи у Крушевцу, ожењен је супругом Аницом. Отац је двоје деце, сина Ивана и ћерке Иване, а деда три прелепе унуке Милице, Магдалене, Дуње и унука Саве. На раду у „Трајал Корпорацији“ провео је 33 године, а радну каријеру завршио у ЈКП „Градска топлана“ у Крушевцу. Сада је пензионер.

До сада је организовао девет ликовних колонија у родном Здрављу, као и више песничких сусретања под називом „На Ђукином кладенцу“. Аутор је до сада објавио седам књига:

1. „Учитељ бројних генерација“, Крушевац 2020.
2. Збирка песама „Олујни плес, Крушевац 2020.
3. „Ђукин кладенац некада и сада“, Крушевац 2021.
4. „Црква Свете Петке у Здрављу – Сто година постојања“, Крушевац 2022.
5. Збирка песама „Слике живота“, Крушевац 2023.
6. СУСРЕТИ И СЕЋАЊА 2023. „и
7. ВЕЛИКИ УЧИТЕЉ 2023. године

Поред књижевног стваралаштва, био је учесник на многобројним научно-стручним скуповима „Систем квалитета – услов за успешно пословање и конкурентност“ почевши од 2004. Члан је Удружења песника Србије и од 2024. године председник Удружења.

ЂУКИН КЛАДЕНАЦ НЕКАДА И САДА

Наравно, о свим манифестацијама на Ђукином кладенцу, којих је било безброј, Ђука је написао књигу са насловом **ЂУКИН КЛАДЕНАЦ НЕКАДА И САДА** и у њој детаљно описао историју тог места и свих манифестација које су се ту догодиле. Описао је и све сликаре, афористичаре, песнике који су ту стварали и изводили своја уметничка дела.

Ја ћу поменути само један догађај коме сам и сам присуствовао. На “Ђукином Кладенцу”, у прекрасном амбијенту Ђукиног етно дома, 24. августа 2012. године је одржно “Вече звездане поезије” у оквиру манифестације ЗВЕЗДАНО ЗДРАВЉЕ 2012. у Здрављу, у организацији Културног центра Крушевац и песника са сајта www.poezijasrb.com. Наступили су песници: Љубодраг Обрадовић, Вељко Стамболија, Мића Живановић, Светлана Ђурђевић, Тања Милојевић, Никола Стојановић, Саша Милетић, Александра Костић (отпевала је и неколико песама), афористичар Ивко Михајловић, а у улози водитеља заблестао је Вељко Стамболија. Наравно у казивању поезије огледао се и одлични домаћин манифестације Милосав Ђукић Ђука, а организатор и реализатор манифестације Драгиша Ђурђевић је уз поздрав и добродошлицу песницима дочарао и своје вокалне способности.

Кратки приказ књиге Милосава Ђукића Ђуке “ОЛУЈНИ ПЛЕС” - ОЛУЈЕ НАС ШИБАЈУ, СУДБИНА НОСИ – Љубодраг Обрадовић

Олујни ветар повија
столетна стабла пред кишу,
а гране без музике и нота
лагано се њишу.

Шта је живот човека? Многи филозофи (Платон, Аристотел, Сенека, Кант, Ниче, Маркс и многи, многи други) су написали томове књига бавећи се суштинама постојања и живота човека, а да коначни одговори нису дати.

Читајући књигу *ОЛУЈНИ ПЛЕС* ја сам закључио да Милосав Ђукић Ђука није ни имао намеру да у својој првој поетској књизи даје филозофске одговоре на те вечне дилеме, али је својом поезијом и својим животом дао одговор из свог угла: Живот је само “сан и сен” који прође за трен!

И на свој закључак, кроз лепе животне стихове, ненаметљиво усмерио читаоца и оставио му могућност да у то поверује или да и сам пише поезију и друге уверава у супротно. Како књига носи наслов *ОЛУЈНИ ПЛЕС*, ја сам зато и овај мој кратки приказ Ђукине књиге отпочео стиховима песме по којој је књига и добила назив.

Напросто, допали су ми се контрадикторни стихови: /Олујни ветар повија столетна стабла пред кишу, а гране без музике и нота лагано се њишу/. Јер, потпомогнут овом хиперболом, ја сам зачас схватио да је наш живот такав у ствари. Да око нас дувају олује и бију громови, а ми корачамо кроз живот спокојно и играмо своју животну игру без сценарија, на крилима судбине која нас носи...

У овој књизи су све песме, на оригиналан начин, подељене у три одељка по својој садржини и то: *Завичајне песме, Љубавно врлеће и Олујни плес.*

У првом одељку су песме о завичају и животу аутора, из којих пажљиви читалац може написати његову биографију. Ја ћу издвојити прву песму из ове књиге, као илустрацију, како је аутор лепршаво, темељито и нарасве пластично дочарао своје рођење, тј. свој долазак на овај свет. /Неког је родила мајка, неког отац, неког баба и деда, а мене су родили сви од реда. Родили с муком, да пркосим, да ходам ногама босим, шљиве да берем, траву да косим, да волим живот и њим се поносим./ - /СВИ СУ МЕ РОДИЛИ – страна 7./

Шта ту додати, све је речено у две реченице, у неколико прекрасних стихова... И тако редом, у свих 18 завичајних песама, малтене читав живот аутора описан је на једноставан, а опет величанствен начин, који код читаоца мора изазвати емоцију.

У другом, најбројнијем одељку (36 песама), поетично названим *Љубавно врлеће* су песме љубавне... Лепе, снене, препуне чежње за топлином загрљаја, за раскошним недрима, врелим бедрима, за љубављу која врлуда својим кривудавим путићима, док не нађе пут до срца и ту заувек остане... Чак и кад у стварности престане и нестане са другим! Заувек! Али снове нам нико, никад не може одузети и наша љубав је наша и само наша, заувек!

Где је оно време, у времену ми кукурузи жути, слатко грожђе зри.
 Задрхти ми рука кад слике погледам, нећу успомене у бездан да предам.
 Сlike са сабора, сви смо срећни били, испод старе липе где смо се љубили.
 Шкрипа шинских кола где су бела стада, твоја блуза бела као бела рада.
 Навиру сећања, успомене буде, чујем ти кораке, твоје вреле усне моје усне љубе.
 /САЊАМ – страна 46./

Трећи одељак *Олујни плес*, последњи у књизи, садржи мисаоне или рефлексивне песме (6 песама). У њима је Милосав Ђукић Ђука дао свој одговор на питање са почетка ове рецензије.

И тако старост полако
 куца на врата моја,
 а та врата сутра ће бити твоја.
 /Брдо код „Крања“ – страна 69./

Суштина је, бар за сада, да у животу сваког човека дође дан, када мора неумитно да се попне на своје “Брдо код Крања” и буде ближе вечном спокоју.

А кад све прође, остаће поезија, јер поезија је вечна. Зна то и Милосав Ђукић Ђука, аутор ове поетске књиге, коју ја топло препоручујем читаоцу...

После читања ове поезије бићете богатији за једно животно искуство занесењака заљубљеног у све лепоте овог света. Почев од лепих предела Здравина, до прелепих девојака из његовог окружења... Почев од лепота сликарства, музике, све до вечних лепота поезије.

Љубодраг Обрадовић

Звездана Минић – промоција књиге ЖИВОТ ЦАРУЈЕ

Аутор Звездана Минић – БЕЛЕШКЕ О АУТОРУ

У великој сали Дома Синдиката у Крушевцу, дана 6. марта 2025. године у 18:00 часова одржана је промоција књиге Звездане Минић “ЖИВОТ ЦАРУЈЕ” у организацији Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ. Звездана Минић је представила своју поезију за децу и малишане, животне и љубавне песме. Звездана Минић је члан је Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ.

Рођена сам 31.10.1964. у Крушевцу где сам провела своје детињство. Основну школу сам завршила у Крушевцу у ОШ „Вук Караџић” а средњу пошла у Крушевцу а завршила у Београду у ЕТШЦ „Никола Тесла”. Радил сам у ДП „ЕЛЕКТРОУНИВЕРЗАЛ”, корпорацији „ТРАЈАЛ”, у приватом предузећу ШАМПИОН, а затим у приватном предузећу АРОМА и ОНДИНА у Београду. Постала сам бака једног унука Ђорђа, који је био моја инспирација за дечије песмице које су написане у овој књизи дечијих песама „ЖИВОТ ЦАРУЈЕ”. Данас живим и радим у Крушевцу и постала члан удружења песника „ПОЕЗИЈА СРБ” од 2023. године.

На промоцији су поред ауторке књиге Звездане Минић учествовали и: Милосав Ђукић Ђука – председник Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ (који је осмислио и водио промоцију), Љубодраг Обрадовић – уредник издавачке продукције, Момир Драгићевић – књижевник и рецензент књиге, Ђорђе Минић, Нада Гајић, Владица Радојевић и Дечји хор Свети кнез Лазар под управом Ружице Вешковац. Програм је озвучио Милосав Ђукић Ђука, фотографије су снимили Ђурђија Обрадовић и Живојин Манојловић, а видео Славиша Паунковић и Љубодраг Обрадовић.

ПОСВЕТА ЗБИРКЕ ПЕСАМА „ЖИВОТ ЦАРУЈЕ”

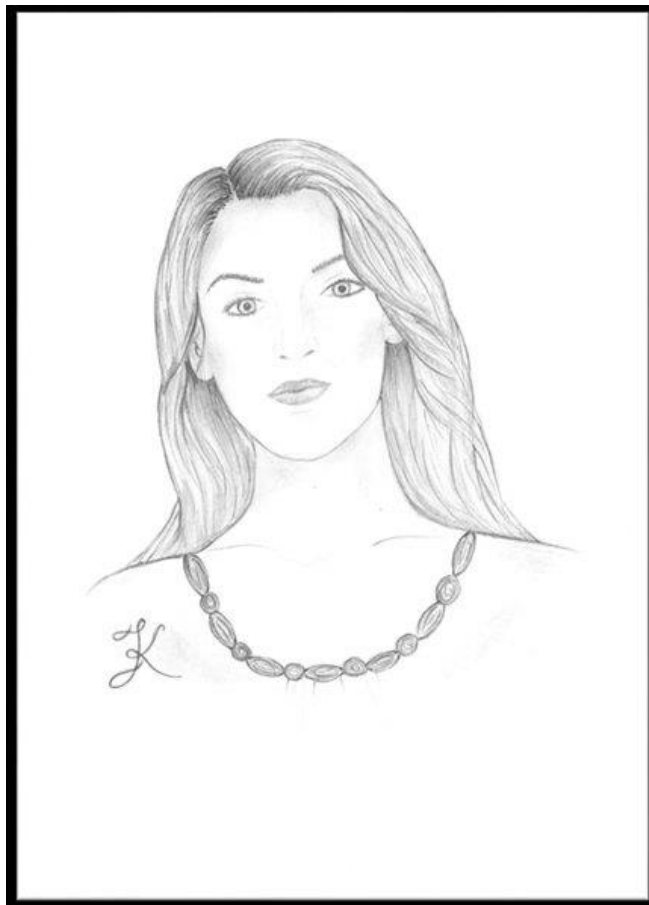
Ову збирку песама за децу „живот царује” посветила сам мојој незацељеној рани, ћерки Катарини, која је преминула у својој 25.-ој години. Она је писала и режирала приче за децу које су у њеној режији и сценарију биле приказиване у сали Дома Синдиката, у Позоришту и у сали биоскопа Крушевац. Волела је позоришну режију али је ипак уписала Филолошки факултет и била студент шпанског и енглеског језика. Остала су три испита и дипломски па да заврши. Болест је била бржа. На неки чудан начин осећам да је она мој анђео чувар и покретач ове збирке песама за децу и овај симболичан назив да „ЖИВОТ ЦАРУЈЕ” је и порука да је све живот: и на овоземаљском свету а можда и у некој другој димензији живота ,ако је има. Зато сам се одлучила да овај симболични назив и порука да живот царује буде посвећена њој ./Аутор, мајка Звездана Минић/

КАТАРИНА

Једног дана тако мала, насмејана,
са очима плавим и црном косом
ножицама босим окупане росом,
на свет је дошла чисте душе,
и зачас те године минуше.
Сва радознала и смела
све хоће и све би хтела,
за њу тајни нема
и никад је није ни било,
кроз тај кратак живот
корачала је смело и без страха,
самоуверена је била
још од првог корака.
Тако мала и несташна
свима је била мила,
радознала у узрсту сваком
у школу је једва чекала да пође,
да се игра, учи
и такмичи са сваким ђаком,
као да је предосећала да ће све брзо

попут олује да прође,
и никада се вратит' неће,
а тако је желела да осети
тај мали трачак среће.
Била је млада и живот је
пред њом мрежу плео,
али танке нити,
и нико очекивао није
а ни смео помислити,
да је једног дана
више неће бити.
Имала је чудан осећај,
знала је да јој се ближи крај,
у очима плавим боје мора
нестаде онај сјај ...благ и мио ...
и никада га више бити неће....
и ту се завршава тај трачак среће
који никада осетити неће.
Отишла је тек тако, без поздрава,
без и једне речи
и тада је заувек дошао крај
неоствареној срећи.
Део душе и срца из груди заувек неста...
страшни црни облаци ...олуја, киша суза ...
одједном све стаде и све преста да постоји...
не... она се више не боји...
никада и није... а слутила је.
Знам да нас с неба гледа
где живот нови води,
песмице моје чита
можда сузе лије,
жалећи што с' нама није.

© Звездана Минић

СЕЋАЊЕ

Полу осветљеном улицом корачам,
корак бројим, чудан осећај имам,
мало се бојим... да ћу те срести...
да... ти си ми у подсвести,
зашто, због чега и како...
ипак осећам радост, чежњу, помало страх,
застаде дах и из груди оте се јак уздах.

Мисли су ми негде далеко,
сећања о теби навиру,
и слике се нижу попут блица фотоапарата,
стеже ме неки невидљиви обруч око врата
и пробада као да бодље има,
тело ми обузима немир,
не... није ми зима.

Сећам се лика твог
и ако је доста времена прошло...
тако ми дошло...
да ... то је чиста и бистра слика
као сјајна искра,
пред очима мојим...
као бљесак муње,
као одсјај ватре,
као снажни прасак грома,
као чаша јаког пића која разум мути,
још увек сам на ногама својим
не ... више се не бојим,
а душа као да слуги,
да ће те једног дана срести,
у полу осветљеној улици, са твојим ликом
под оном истом уличном светиљком.

© Звездана Минић

ЂОРЂЕ, ЉУБИ ГА БАКА (1 – део)

Мој Ђорђе , љуби га бака
много воли да се мољака
и то само када је у питању храна
иначе, нема никаквих мана.

Он је бакин зврк прави и пчелица мала
није миран ни када спава,
свашта му се по глави мота
„воли све да зна“ чуди се тата
обасипа нас питањима разним
и којекаквим причама празним.

Воли да прича са свима нама
па се често за главу хвата и мама,
објашњења тражи за све и свашта
то је права дечија машта.

Мој Ђорђе , љуби га бака
научио бројеве и слова да пише
још да чита баш и не зна
али воли да зна и неке ствари више.

За године његове,
свезналица је права,
ма свашта зна та главица мала.

Воли он приче о земљи, космосу,
сунцу жарком, о месецу што обасјава ноћ
о сазвежђу и звездама сјајним
и волео би да има моћ
и порасте сада и одмах велики и јак
а не да буде мали и нејак.

© Звездана Минић

Обраћање Љубодрага Обрадовића – уредника издавачке продукције Удружења песника Србије ПоезијаСРБ

Поштовани љубитељи поезије, добро вече.

Мени је драго да је издавач ове књиге Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ и да сам као уредник издавачке делатности овог удружења и сарадник на обради и припреми текста за штампу, малчице припомогао да књига угледа светло дана... Звездана Минић је члан Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ од 2023. године. Ову прву збирку песама за децу „Живот царује“ посветила је својој, ћерки Катарини, која је преминула у својој 25.-ој години. Али поред песама за децу и малишане, како сама каже пише и животне и љубавне песме.

Цитираћу овде једног од рецензената књиге професора књижевности Мирослава Богдановића „Обрадовао сам се када ми је рекла да пише дечије песме, али када сам ишчитао одабир песама за будућу књигу схватио сам да она пише и елигије, дескриптивне, мисаоне рефлексивне песме и то подједнаке вредности.“

Други рецензент, књижевник Момир Драгићевић, мој колега Мома из КЦК, каже “Звезданине песме имају духовитости, неочекиваних призора, слика, изненађујућих спојева. — Нарочито су ми се допале песме: Бака, Мишко миш, Ђорђе, љуби га бака, Диносауруси, Бака на планини...” Ево ко су пре свега заслужни за објављивање КЊИГЕ ЖИВОТ ЦАРУЈЕ :

• Аутор и уредник књиге – Звездана Минић,
• ИЗДАВАЧ: Удружење песника Србије – Поезија СРБ, За издавача председник Милосав Ђукић Ђука

• Коректура: Мирослав Богдановић
• Рецензенти: Мирослав Богдановић и Момир Драгићевић
• Дизајн корица и илустрација: Кристина Минић
• Дизајн знака * Поезија СРБ* Зорица Бркић
• Припрема за штампу: Звездана Минић
• Сарадник на припреми текста за штампу: Љубодраг Обрадовић
• Штампа: СаТЦИП – Врњачка Бања, пословна јединица

Драго ми је да у књизи има и љубавне поезије, јер љубав свему превасходи... Зато ћу вам прочитати једну Звезданину љубавну песму и то песму СЕЋАЊЕ. Уживајте!

ПОЕЗИЈАСРБ

ДОМ СИНДИКАТА
ВЕЛИКА САЛА
30. 5. 2025. у 18:00

ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА

- Промоција књиге Данице Рајковић
- Учествују песници из ПоезијеСРБ и ГОСТИ

ДОБРОДОШЛИ!

Напомена: Први део - промоција књиге, а у другом делу песници који нису учествовали у промоцији говоре своју поезију

Даница Рајковић – промоција књиге **У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ**

Даница Рајковић, Крушевац

У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ

Стајао је у сенци дивље трешње
и гледао како се зелени лист јавља,
Сунце је златно на небу сијало
ко да сјајем пролеће поздравља.

Љуља се капут на погуреним леђима
а ветар носи седе праменове косе,
лете лептири по зеленој трави,
топлину и радост са собом доносе.

Он је у сенци дивље трешње
кроз њега јуре бројна сећања...
Можда је све то прошло време,
али нема памћење те дилеме.

Сенка почиње полако да бледи,
јер Сунце креће на далеки пут...
Он и даље испод трешње седи,
чека Месец да изађе жут.

На трешњи заувек остаће њено име,
записано у смирај прохујалог дана,
кад му је говорила своје риме,
док су чекали да сване зора рана.

© Даница Рајковић

Даница Рајковић У СЕНЦИ ПОЕЗИЈЕ – Љубодраг Обрадовић

Кад песник напише 17. књига, не може се рећи да не живи живот у сенци поезије.
А живот Данице Рајковић, као и живот многих људи на свету није лак, није мед

и млеко, тако да њена поезија дође као добар лек за све патње и чемере који човека окружују. И да, поезија је лек за све немире који душу тиште. И да, живот у сенци дивље трешње, је у ствари живот у сенци дивље и слободне поезије, која траје и опстаје, потврђујући реалност да се велики борци у животу изборе поезијом за слободу и опстанак.

„Он је у сенци дивље трешње
 кроз њега јуре бројна сећања...
 Можда је све то прошло време,
 али нема памћење те дилеме.

Сенка почиње полако да бледи,
 јер Сунце креће на далеки пут...
 Он и даље испод трешње седи,
 чека Месец да изађе жут.

На трешњи заувек остаће њено име,
 записано у смирај прохујалог дана,
 кад му је говорила своје риме,
 док су чекали да сване зора рана.“

/Страна 5/

Да, дивља трешња је асоцијација за дивљу и слободну поезију и Даничина 17 књига У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ која је пред нама, је доказ да је поезија вечна.

Досадашње књиге Данице Рајковић:

1. ОСТАО ЈЕ ТРАГ (поезија 2009.)

Сваки почетак је тежак, али изазов! Даница је своју прву књигу ОСТАО ЈЕ ТРАГ објавила 2009. године.

Даница Рајковић је рођена 1949. године у селу Рлици, (општина, односно град Крушевац), које се сместило у самом подножју Јастрепца и та чињеница је оставила дубок траг у њеном сећању и подстакла је да прихвати изазов и да своје песме, чуване годинама у разним фијокама, у пожутелим ђачким свескама, а највише у души и срцу, изнесе пред суд јавности. Поезија Данице Рајковић је препуна слика, са све четири стране света око Рлице и њеног срца, препуна је пејзажа душе и нежних боја танано изнијансираних да све неспокоје отклоне и склад у живот унесу као гесло којем треба тежити.

Затим су се књиге низале као на филмској траци:

2. ЖИВОТ ЈЕ СВЕЛОСТ (поезија 2011.)

Љубав као изазов тиња у њеним венама и у срце чемерно уноси зрачак да је срећа могућа и доступна, да је ту иза ћошка Рличке чатмаре и да борови њен мирис доносе у дамаре и сва ишчекивања...

3. У ПЛАМЕНУ ВЕТРА (поезија 2011.)

Одувек сам знао да поезија проклија у сваком људском бићу које машта о љубави, и ту дубоко спава, чекајући прави трен да ко бујица исклија и разлије се светом, до сродних душа, које у поезији налазе потпору за јад живота дневног. Знала је то и Даница и није могла да се смири док све те непроспаване ноћи, сву стрепњу и чежњу које су је годинама водиле откровењу, није спаковала у књиге поезије и даривала их свима који трепере у заносу стихова...

4. У СНОВИМА ДУГЕ (роман 2012.)

У овој животној причи, коју Даница прича са љубављу којом је очекивала срећу у тој вези, која ју је само понекад узносила у рајске висине, сазнаћете неумитну истину да је бол већа ако је и сањана срећа недостижна.

5. ЈУТРО ПОД ЗВЕЗДАМА (роман 2012.)

Дакле, пред нама је поетска прича о девојци Милени модерних схватања која сања своју срећу са бићем супротног пола, младићем из својих снова. Али као што то обично у животу бива судбина увек исплете чудни троугао и докаже да је живот непоновљиво чудо, које своје игре игра.

6. НА ДРУГОЈ АДРЕСИ (поезија 2013.)

Шта рећи као поенту ове књиге? Читајући ову шесту поетску књигу Данице Рајковић, (и њена два романа убрајам у поетска остварења, јер то и јесу) ја се не могу отети утиску да књигу треба читати и да у њој није само Даничина судбина. Сличне судбине и инспирације станују и у сваком од нас, који смо је листали и у сваком од Вас које ћете то тек учинити.

7. КАПИ КИШЕ НА СМАРГДНОЈ ЛЕПЕЗИ (роман 2014.)

У свом седмом књижевном остварењу Даница нам пише о једној породици у Србији која следи свој животни пут и све лепо и чемерно на том путу. Он, Петар је млади образовани ауто електричар, среће на једном туристичком путовању у Индији младу, лепу и образовану девојку Лени, избеглицу из Сирије и симпатије заискре. "Осмех јој је блистао, очи су биле пуне сјаја. Изгледала је као жена из снова, а сновима никад краја. И сунце јој је завидело на лепоти."

8. ОЖИЉАК НА ЛЕВОЈ РУЦИ (поезија 2015.)

У њеној поезији свака песма је у ствари њен покушај да се лепотом стихова све лепо заувек сачува, а да се бројни ожиљци на души избришу.

9. ТАМО СИ ТИ (кратке приче 2016.)

Многи кажу да писац пишући, измишља стварност, креира неки свет који није проживео, а који је желео.

Ја знам да то није тако. Сваки писац не може написати ни реч која није његова, јер и машта и снови су увек његови главни покретачи.

10. ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА (поезија 2018.)

Студент кад добије десетку, зна да нема боље оцене и да је постигао изузетан успех. Писац кад објави 10. књига нада се да је то подухват достојан пажње... А Даница Рајковић је књига ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА десета (по реду) књига и по мом мишљењу она заслужује све похвале за истрајност у објављивању свог обимног стваралаштва.

11. СЛУШАМ ТВОЈЕ ЋУТАЊЕ (поезија 2019.)

Ћутање понекад каже више од оног што је изговорено. Живот неумитно и веома брзо пролази...

12. НЕКА ВРЕМЕ ГОВОРИ (поезија 2020.)

Пролазност живота је константа, од кад је света и века и не може се никако избећи.

Зато је пред нама дванаеста књига Данице Рајковић НЕКА ВРЕМЕ ГОВОРИ да нам допуни причу о њој испричану у претходних једанаест.

13. ЛИНИЈА ЖИВОТА (поезија 2021.)

Иза Данице су дванаест написаних књига, а испред нов стваралачки рад у области књижевног стваралаштва, нове песме, приче, романи... Тим радом се Даница истрајно бори против старости и заборавља, и сва збивања, дешавања и успомене, које су се годинама скупљале у њој, у непрекидном низу претаче у књиге, које несебично поклања читаоцима.

14. ИСКУШЕЊЕ (поезија 2022.)

Увек треба ићи напред и ништа не крити од поколења која долазе. За све добре људе света потребно је душу отворити до краја, јер ће се тако савладати мрак и пронаћи ослонац за времена стара.

15. ИСПОД НАСТРЕШНИЦЕ (поезија 2023.)

Свака прочитана књига бића настрешница за Ваше тренутне проблеме и тегобе. Бар за тренутак побећи ћете у спокој среће и задовољства, у чаробну оазу зеленила и цвркута птица и свежину под Јастребачке Рлице, као што је и Даница бежала кад јој је било тешко.

16. РЛИЦА ПАМПТИ (поезија 2024.)

Нит која све претходне књиге (шеснаест укупно) и ову 17. У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ која је пред нама је управо је родно село РЛИЦА и живот у њему.

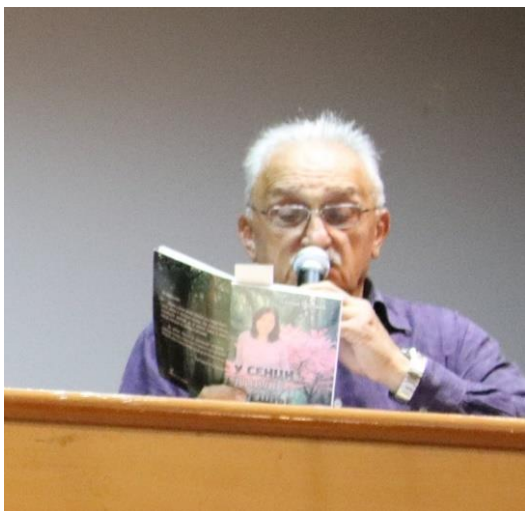
17. У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ (поезија 2025.)

Живот у РЛИЦИ, који је дао Даници оно што се никад не заборавља, што увек остаје у срцу и души и касније, се с времена на време јасно види у свакој строфи песме у поетским књигама, у свакој реченици прозних дела, у сваком дамару живота. Може човек, односно жена, касније отићи у град и тамо постићи успехе или неуспехе, остварити или не остварити прохтеве ни жеље, али заувек у себи ће носити ту безбрижност и срећу детињстваведеног у Рлици, подно Јастребца.

Зна добро Даница Рајковић, а то у својој богатој списатељској продукцији од 17. књига, увек изнова доказује, да је трагање за срећом претешка ствар, која се често и не нађе, али и то треба знати! Зато препоручујем свих 17. Даничних књига, да их све пажљиво ишчитате и знаћете и Ви оно што Даница зна!

Јер ко упорно тражи, тај и нађе!

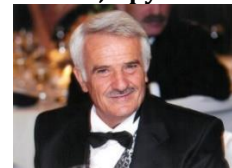
И за крај закључак – лепо је на једном месту видети седамнаест књига једног аутора. Макар у скраћеном приказу рецензента и на фотографијама корица. А ужитак је све их прочитати и оплемени се прозом и поезијом Данице Рајковић!
/Љубодраг Обрадовић/

Митар Стожинић – ПРОМОЦИЈА ТРИ КЊИГЕ

О АУТОРУ – Митар Стожинић, Крушевац

„Рођен сам на брдовитом Балкану у држави Душановој и престоници Лазаревој од оца Радована Стожинића и мајке Вукосаве. Поносан сам на своје родитеље и на себе и на моје божје дарове, ћерку Татјану, зета Дијега, снајку Еми, сина Бобана и на унучиће, Луку, Скајлер, Купера и Калена – Митраћа.“ Пише децје, родољубиве и духовне песме као и кратке приче.

ПОСЛЕДЊЕМ БОЕМУ

Волим увек добро вино
волим увек лепе жене,
волим крчму и музику
певачицу поред мене
па уз вино и музику
и у друштву лепе даме
ја проводим увек дане.

Не помишљам да се смирим.
Волим живот да га живим
јер ово је бајно време
прави живот за БОЕМЕ

Боем воли боем скита
за године и не пита
све што прође у младости
не враћа се у старости.

Када старост пита младост
ко си био, шта си био
остаће само да се прича
да си прави БОЕМ БИО

ВАСКРСНИ СЕРБИНЕ

Васкрсни Србине
погледај своје корене
унеси славску погачу
позови браћу јуначку
Васкрсни Србине.

Наздрави с вином свештаним
на светој гори справљеним
са гроба оца сербије
За слогу своје нације
Васкрсни Србине.

Чувајмо нашу колевку
косово земљу небеску
тамо су наши корени
гробови наших предака
тамо су наше светиње
тамо све српске истине
Васкрсни Србине.

Косовски божур је светиња
изник'o из крви Србина
не сме га туђин убрати
не сме се другом предати
јер он је српска заклетва
да сербски крвник нестане
да сербска слога настане.
Васкрсни Србине.

Да господ дадне и сунце гране
да сербска труба са Газиместана
позове Србе једнога дана
да сербску песму запоје
колевко наша Косово поље
Васкрсни Србине.

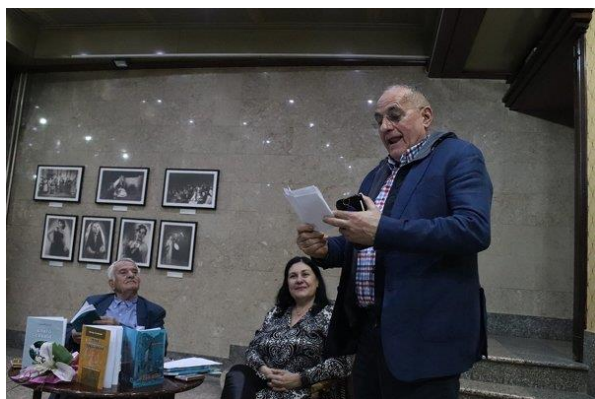
У Крушевачком позоришту, 28. фебруара 2025. године у 18:00 сати одржана је промоција 3. књиге Митра Стожинића: ЈУЖНИ ВЕТАР, ЗВОНА ПРАВОСЛАВЉА и БЛАГО СРБИЈЕ. Издавач књига је Удружење песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, а књиге је одштампала штампарија СаТЦИП – пословна јединица Читлук. Програм је осмислила и водила Светлана Ђурђевић, заменик председника Удружења песника Србије – Поезија СРБ. О књигама и поезију су говорили: Видак Масловарић – подпредседник Удружења књижевника Србије, Мајо Даниловић и Благоје Поповић – чланови Удружења књижевника Србије, Љубодраг Обрадовић – уредник издавачке делатности Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ и девојчица Софија Јовић. Митрову поезију говорили су и Светлана Ђурђевић и сам аутор Митар Стожинић.

Ево шта је изговорио Љубодраг Обрадовић – уредник издавачке делатности:

Поштовани пријатељи поезије,

Срдечно Вас поздрављам на овој промоцији поетског стваралаштва Митра Стожинића. Није мала ствар говорити као издавач ТРИ његове књиге и није мала ствар написати, објавити и промовисати три књиге. Три књиге Митра Стожинића иза којих је Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ стало и данас стоји су: ЈУЖНИ ВЕТАР, ЗВОНА ПРАВОСЛАВЉА и БЛАГО СРБИЈЕ. Све ове књиге књиге је одштампала штампарија СаТЦИП – пословна јединица Читлук. У овим књигама има духовне, обичајне, родољубиве поезије, затим децје, боемске и о њима ће свакако више рећи Митрови гости из Београда. Како ја одувек мислим да сама поезија, сама за себе увек највише говори о аутору и квалитету његовог стваралаштва, прочитаћу Вам по једну строфу из његове Родољубиве и поезије за децу и једну целу Боемску песму (ВАСКРСНИ СЕРБИНЕ, МАЛА ЈАНА и ПОСЛЕДЊЕМ БОЕМУ).

Не могу, а да не цитирам рецензента његове књиге „ЗВОНА ПРАВОСЛАВЉА“ Слободана Симоновића, који за песму ВАСКРСНИ СЕРБИНЕ каже: “Са израженим родољубљем и носталгијом, али и тугом аутор посматра отимање старог српског простора, као и однарођавање Срба одласком у “бели свет”. Вулкани око нас и у нама. Војује наш песник у својим стиховима. Рањен је, јер су над његовом домовином мутни облаци: свуд невоље српске, душа боли, а помоћи нема.”

ПРИЧЕ

Томислав Симић Калпачки, Крушевац

МОРАЛНИ ДУГ ПРИЈАТЕЉИМА - Крушевац 2021.

ПРИЧА СА ТУЖНИМ КРАЈЕМ

Ово је прича о обичним људима и њиховим, не баш обичним судбинама. Можда личи на вашу, или пре, на животну причу неког од ваших, кога сте познавали или само чули за таквога. Зато, да знате, догађаји из ове, као и наредне приче јесу истинити. Измењена су само два, три имена, с разлогом.

Вукосав Стојковић из Треботина, био је најмлађе, пето дете у породици Љубомира и Живане. Било их је и више, али су деца „мањкала“ још док су била мала. Она се, по обичају, и не броје, броје се само жива. Тада су се деца рађала стално. „А купус у кацу, а дете у колевку“. Норма је- два реда око кубета. Кад-кад и три реда. Никакво чудо. Е, баш тако су Српкиње чувале Србију. Срби су је чували стално ратујући и, наравно, гинући, док су је Српкиње чувале, рађајући подмладак.

Децу су чувала велика деца; оно велико, од пет година чувало је оно мало од три године, а мајка се поново порађа и чува новорођену бебу. Касније, оно прво кад има седам, осам, већ чува стоку. А отац или је на њиви или на ратишту. Постојала су само два занимања: земљорадња и ратовање.

Занати су били реткост, а школовање још ређе. У то доба у Треботину беху само по један: абаџија, ковач и поткивач. Тешко се постајало мајстор. Шегрти су кад и кад били зверски мучени, па је ретко ко смео да иде на занат. Причало се да је ђаво све био, само није издржао као шегрт и регрут. По неки дечасти би и издржали, те су касније постајали врсни, цењени мајстори. Зато су занатлије, као реткост, биле на великој цени.

Ако баш и нису "зверски мучени", јер такав се утисак стицао, али је сигурно постојала велика строгања! Из дечије главе морали су се избијати несташлуци, а прихватати озбиљност и схватање свих "тајни" будућег посла. Таква деца су често прерано одрастала, али су обавезно постајала и добри мајстори и добри људи.

Сваки момак са занатом није морао да брине за женидбу, сви други су о њему бринули. Сваки родитељ је хтео пошто пото да да своју кћер баш за занатлију. Још ако тај занатлија поседује природни дар и шарм, девојке би трчале за њим као сумануте. Овај их, знајући за своју вредност, окретао око малог прста. А већ ко је школован, тај није имао премца код девојака. Међу реткима, ако не и једини, на школовање одлази Љубомир Терзић – Љуба, касније познат као Руски Божин. Блиставо је почео са школовањем. Стигао је тек до пола пута. Нажалост, живот је хтео да ту стане. Доживео је дубоку старост, али о томе касније, у причи иза ове. Иако засебне, обе приче су и повезане, а видећете и зашто.

ЈЕДИНИ БЕЗ ШАМАРА

Као нови занатлија, на велика врата наступа Вукосав. Изучио је берберски занат. Радњу је отворио у родном Треботину, где је радио до поласка у војску. Кадар је служио у Новом Саду. У касарни, наравно, радио као брица. Прво је сређивао војнике а касније код њега долазе и сви официри. Ту је усавршио занат до у танчине. Био је цењен, не само као брица, већ као човек уопште. Уз то, одлично је научио да свира у кларинет.

Вукосав је био висок, витак, леп човек. У војсци се развио у правог атлету. Лице му је било светло, са преливом румене боје.

Међу војницима је било популарно рвање "у кости". Иако тај "спорт" није волео, одговарао је на изазов. Многи су се истрчавали, рмпалије, али их је брица, чим би се дохватили "у кости", све бацао као снопље.

Брица Вукосав је из војске понео чудан надимак, или пре, додатно име у називу: **Једини без шамара**. Познато је да су официри, а посебно подофицири, каплари и наредници редовно тукли војнике. То му је било као саставни део обуке. Шамарање је било групно и појединачно. Због неког испада, на пример, цела чета се кажњава са по два "врућа" шамара. Каплар, егзекутор, иде поред строја, стане пред војником и нареди му да искорачи корак напред. Таман да овом дође под руку и подмести образ. Залепи му шамарчину и одмах наређује да му се подмести други образ. Иза тога, војник мора прописно да поздрави и по пропису да заузме своје место. Ако се каплару учинило да нешто није по пропису, следује "репете". Говори се да нико још није одслужио војни рок а да није добио бар један шамар.

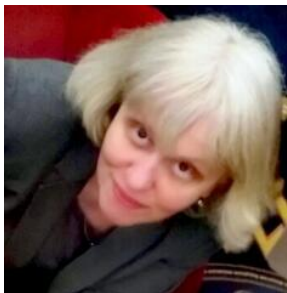
Тако је, при крају војног рока, приликом једне смотре, озлоглашени каплар Саво Шумар, питао има ли неког а да није добио ни један шамар. Одважи се један по имену Стево Бугарски, рече, али га уједе гуја. Каплар му нареди: *Три корака напред*. Овај поступи по наредби. *Десни образ поодмести!* Јадник доби снажну шамарчину, а тако би и по другом образу. Стева се касно сетио да је ћутање злато. Гледајући каплара који се смејао и кочоперио, брици би жао пријатеља. *Е, сад да видимо има ли још кога без шамара?* Вукосав пркосно викну да он није добио шамар. Каплар цикну, просто дотрча до дрског војника, намеравајући да га сможди, али! Капларче није био ни до појаса високом и снажном брици. Ипак, нареди му да се савије и подмести образ. Овај прописно поздрави и рече: *Поздрављам чин, корак иступам*, па одмах, али мало тише, додаде: *а на другом те чекам*. Које због снажне појаве војника, које зато што је знао да је брица добар и омиљен војник, али и зато што је сам био познат и претпостављенима да беспотребно туче војску, каплар је устукнуо. Тако Вукосаву оста оно име **Једини без шамара**.

Не само несвакидашње име, Вукосав је из војске понео још и посебно знање и вештину. Наиме, један цивил, запошљен као чиновник у касарни, Немац пореклом, Франц Јозо, спријатељивши се са Вукосавом, одао му је тајну справљања мелема. Ти мелема скидају све израслине на глави, младеже, брадавице, „курје око“ на нози... Пријатељство Вукосава и доброг Јозе трајало је дуго и веза се одржавала. Нажалост, тај добри човек страдао је за време Другог светског рата.

Са до перфекције испеченим занатом и вредним знањем из неге лица, **Једини без шамара**, Вукосав, отвара прву праву фризерску радњу, али не у Треботину, код куће, већ у Великој Врбници. То је село одакле почиње винородна Жупа. Радња је била у центру, на ударном месту, у кући Мије Поштара. У близини је црква, школа, жандармеријска станица и више других занатлијских радњи. И још нешто важно: ту су одседали, правили предах, жупски трговци и рабације, возећи пиће, па и само грођје за Крушевац.

Вукосав је имао пуне руке посла, јер је био једини брица у више околних села. Брзо је постао популаран, сви су се чудили брзини и вештини овог младог човека. Врло је важно што је, поред свих осталих, подшишивао познате људе и њихову децу. Попова и учитељева деца, као и сам учитељ, били су му редовне муштерије.

Угледном младом човеку, једном од његових муштерија, појавила се нека израслина на потиљку главе. Лекари нису могли ништа учинити, а израслина је све више напредовала. Увукао се страх да се не подљути, "да не пође по злу", како су говорили његови брижни родитељи. Ситуација се чинила безизлазном, кад тај човек дође код брице. Овај се потрудио, упусти своје веште руке, справио одговарајући мелем и, за неколико дана од грозне израслине није било ни трага. Младић и његови родитељи били су бесконачно захвални брици, ценили га и поштовали. Слично су се понели и други, који су за то знали. Занимљиво, излечени младић се и сам заинтересовао за начин свог исцељења. Вукосав му је свесрдно показивао, тако да овај касније постаје познати исцелитељ у читавом крају. До краја живота радио је тај посао, благодарећи Богу и добром Вукосаву.

Славица Максић, Београд

ПРИЈАТЕЉ У НЕВОЉИ

(2374 зн., 37 редова)

Решила Рада да поведе рачуна о линији. Није баш да она то жели, него навалио њен супруг, на предлог лекара. Човек упоран и дисциплинован, па јој није било друге, но да се придружи. Суботње јутро, нерадни дан. После мршаваг доручка, брзо је огладнела. Не би да обесхрабри животног сапутника, али не може ни да трпи.

Помоћ пријатеља стиже од мобилног телефона. У ствари, два. Позове она саму себе, па кад је телефон зазвонио, крене да разговара са наводним позиваоцем. Намршти се већ код прве реченице. Како разговор одмиче, прича све озбиљнија:

„Аман, па зар је тако лоше?“

Заћути на тренутак, па настави повишеним тоном:

„Не знам шта да ти кажем, нисам паметна шта да радиш!“

Онда се утиша и у себи изговара шта би евентуално могла чути, да би ухватила ритам разговора. Следи више пута „да, да, разумем“ и неколико уздицаја:

„Можемо да се видимо, наравно. У свако доба, Васо“, обећава подршку.

Делује као да има намеру да заврши разговор. Опет затишје, овога пута још краће, п реакција:

„Мислиш сад одмах? Не знам...“

Упитни гледа у свог животног сапутника, јер су се малопре договорили да вежбају. Он одобрава климањем главе, пун разумевања за заједничког пријатеља у невољи. Вежбаће сам, а она нека одради своје касније, када се врати.

Оде Рада, као невољно, да чује јаде друга. И да га посаветује, ако може. Чим је изашла из куће, скочи јој елан, па у прву пекару иза ћошка. С друге стране је пицерија, али не може толико да чека. Мора да узме нешто што је већ спремно. Зато, с врата тражи бурек. Продавачица рутински пита:

„С месом или сиром?“

За њу, која је дошла из Босне, постоји само бурек с месом, али Србијанци свашта измислили. И сирњачу рачунају у бурек.

„Оба“, не може да одоли жена која је на дијети.

Пошто је појела скоро све и мало прошетала по крају, враћа се кући намирена. Моћи ће да вежба и да потроши калорије, које је управо унела. Физичке активности траже снагу, теши саму себе. Мало јој је мука, али то је што је. Да је лако гладовати, сви би имали манекенску грађу. Нижу се аргументи један за другим, смањујући њено осећање нелагоде због тога шта је урадила. Скоро весела стиже кући.

Кад је чуо да је ушла, супруг зачуђено пита из друге собе:

„Брзо си се вратила? Јесте се уопште видели? Ено, Васа звао поново!“

„Шта ли су разговарали њих двојица“, пролети јој кроз главу, неспремна да баш одмах призна кривицу.

„Јави му се“, добацује муж, док ради склекове.

Марија Чворовић

Букет заједничког живота

Кажу, Нова година је.

Обишла сам Вечита ловишта. Тако ће бити и седмог јануара и ... да не набрајам. Не симулирам наше традиционалне празничне шетње. И да хоћу, неизводљиво је.

Без контроле црпим тугу неизмерне дубине. Како да уђем у средиште бола, који је присутан годину, седам месеци, још који дан.

Нисам у блиској прошлости само једна од толико вољених жена. Једноставно, имала сам мог мушкарца.

Мушкарца мужа, мушкарца љубавника, пријатеља, учитеља, фризера, поправљача промашених куповина гардеробе.

Баш право, породичном лозом наслеђеног креативца.

Мој поглед је био испуњен његовим стасом.

Препуне очи њега, толико да више није могло да стане.

Отворио ми је прозор природе. Научила сам да воде не морају бити слане да бих у њима плувала. Упијала сам нијансе зелених и боја теракота. Осећала посебну топлину док су изнад нас летеле ласте, корморани, залазило Сунце и ницале звезде. Видела сам да постоје језерске и речне шкољке. Толико крхке, постављене сребрним седефом и дугиним бојама. Изнова, откривала лепоту камења, ко зна каквог порекла. Одабрани ме и даље греју.

Са мојим мушкарцем сам глачала већ утабана места наших камповања. Корачала километрима, крчила стазе да бих пронашла место прекривено печуркама.

А где год, поред пута, чувао нас је и чекао Спачек. Легенда и понос власника. Годинама је милео ка мору, а када су га притисле, возао нас је до омиљених риболовачких места. Из далека је подсећао на верног лименог пса. Ништа му нису могли љутити, а очарани возачи аутомобила који су нас претицали, заустављали, да би га сликали и постављали питања раздраганом власнику. Сада је Спачек тамо негде, збринут.

Мој мушкарац ме је гледао. Баш гледао, не посматрао. Патролирао док сам спремао храну, што је иначе моја страст. Обилазио ме је док сам читајући гостовала, а понекад и нестајала у другим галаксијама.

Људи са којима је сарађивао, па и они који су у дружењу са њим низали године, нису га познавали. Ни близу, колико ја.

Рокер и рокер у души. Закопчан челичним копчама. Тешко упоредив. Толико велики, а мирне душе, како је изговорио наш свештеник у последњем поздраву. Мој мушкарац је творац нашег микросвета. Мирисао је на нас, његове...

У букету, насталом заједничким животом, мом Микију основна мирисна нота била сам ја.

Боривоје Бора Видоковић, Ђићевац

ЗОВ ЗАВИЧАЈА

Висок, сувоњав, мало проћелав, али, види се, отмен и поносан, Богољуб Бранкић, застаде на сеоској раскрсници. Угаси ауто и изађе. Лагани ветрић му освежи лице и оно мало проседе косе баци на другу страну. Нервозно руком покуша да врати немирне и ретке праменове, али их ветар поново разбаца, па одустаде. Наслоњен леђима на ауто примети како му колена подрхтавају, не својом вољом. Покушава да их смири, али му ни то не успева. Одустаде и баци поглед на околину. Све му изгледа тако познато, а ипак није тамо где жели да буде. А желео је да, после скоро двадесет година, види своју родну кућу. Као да иде кроз маглу и неки непознати тунел. Покушава да се оријентише.

Не сналази се још. Можда су за то криве и сузе што саме, без контроле, влаже црне зенице и крећу низ образе. Котрљају се и жестоко пеку и жаре лице и дотичу браду која све више подрхтава. Да, близу је, још неколико десетина метара, па ту са леве стране пута што води ка цркви и сеоском гробљу, ту је његова родна кућа. У њој се родио, у њој се родио његов отац Милисав, деда Првослав, кога још памти како седи на прагу старе куће, храни пилиће кукурузом, а они кљуцају из његове леве руке јер у десној држи лулу, а крај десне ноге, у хладовини полу литарска флаша ракије до пола испијена. Стари Солунац и ратник са седим, дугим, дугим и уврнутим увис, брковима, смежурана лица а бистрог и продорног погледа, увек је био спреман на шалу, смех, али и озбиљне и паметне разговоре и савете. Колико му је само пута та громада од човека недостајала у оним тешким и неизвесним временима када су му отац и брат отети, нестали и када се неизмерна туга увукла у њихову кућу, њихова срца и душе. Колико је само пута долазио код њега док је студирао.

Препознатљива шајкача коју је скидао само кад сече славски колач, улазио у Цркву и клањао се мртвима. Долазио је да га охрабри да учи, да за кућу и фамилију не брине. Сви су добро, само нека он учи. Богољуб га је послушао. Учио је и касније постао добар адвокат.

Сада је, после толико година, поново ту. У свом селу, у свом сокаку, близу своје куће, само још да је нађе. Оријентише се. Улази поново у ауто. Креће, али ауто иде, чини му се, све спорије, не слуша га. А њему душа титра и дрхти. Губи свест и чини му се све непознато. Иде у непознато. Нема с десне стране Маркове куће. То му је ујак. Мајка му се ту родила. Где је сада та кућа? Увек се из тог дворишта чула граја, вика и свађа деце око било чега, песма, и ту је увек свраћао, а они га радо примали. Сада је ту нека непозната зграда са нејасним стилем градње. Задрхта. Зар то може тако? Даха нема, а кнедла стеже грло, док тражи пут ка својој кући и место да се заустави. У грудима игра, титра, па стане и стеже све јаче и јаче, док очи сузе и магле вид. Ту, још мало, треба да се види онај стари дрен крај пута што прави хлад малој капији поред које је стари бунар што га је још Богољубов деда са својом браћом ископао и сви га користили. Ту је хладна вода што реже грло а разгаљује душу после тешког рада у пољу. Ништа се не чује. Гробна и мукла тишина. Ауто сам стаде. Угаси се. Укопао се. Не помера се с места. Ни педаљ даље. У Богољубу страх. Чини му се да га може дохватити руком. Креће даље пешице. Сав дрхти, тресе се, урлао би али нема гласа, само у себи. Нема капије, нема бунара, нема оног дивног младог воћњака што га је својом руком засадио када је добио посао као судски приправник. Кад је положио правосудни испит једна шљива је већ била родила, а кад је прву пресуду успешно окончао родиле су и трешње, брескве, крушке, јабуке и дуње. Ко ли их је брао све ове године? Кораџи све тежи и тежи. Окови око ногу све више стежу. Срце се не смирује, скаче и бије све јаче и јаче. Бубни, тутњи, разједа и гуши. Какав је само мирис имала она липа. Ширила и лечила плућа, смиривала душу својом мирношћом и свежином. Испод ње је на, клупи, са комшијом Ђазимом дуго, дуго седео. Инжењер пољопривреде и председник Месне заједнице, комшија Ђазим, врло трезвен, пријатан и разуман директор пољопривредне задруге у селу, замолио је Богољуба да све спорове које има задруга води без накнаде. Он је пристао ради свих мештана села и околине и није уопште о накнади размишљао, пошто је ово изванредан крај за све пољопривредне усеве.

Лавез паса и високи зид. Трже се и врати у стварност. Промашао је. Није то тај пут. Нису то те куће. Нема ничег познатог. Нема ни Ђазимове куће. Нема воћњака ни дворишта. Нема његове гвоздене капије. Нема шевтелије, нема дрена чијих се црвених плодова још увек сећа. У глави нешто скаче, пробија лобању, па избија кроз сузе, а руке све више дрхте. Зној са чела силази све ниже и ниже. Рука се стеже, колена клецају, а мозак ври. Нигде никог. Више не чује ни лавез оног пса. Иде несвесно без својих ногу. Муње и громови са свих страна. Не зна где је. Ту негде је била чесма. Мало да се умије и мора ће нестати. Нема ни те чесме. Ничег нема. Све што види је непознато и страно. Можда је, после толико година, све погрешно. И село и пут и све. Ево, скоро двадесет година изједања, мучења, патњи и чежњи. Покушао је да се снађе у новој средини.

Све је урадио. Бар му се тако чини. Изнајмио је канцеларију, почео адвокатуру, трудио се. У почетку није ишло баш глатко, али се касније број клијената повећавао, стицао поверење, добијао спорове и полако напредовао. Што је више имао успеха нека мора га је све више

притискала. Никако да је одагна, растера, одбије од себе. Притискала је све више, па је почео и са парница да одсуствује. Почео је да губи и неке релативно лаке спорове. Нешто га све више вукло родној кући. Себи не може да објасни шта га то изнутра гризе, уједа и убија. Морао је да се, бар на тренутак, врати родној кући и свом завичају. Ево га сада ту где се родио, одрастао, садио, копао, учио, поливао, оженио се, изродио породицу. Има утисак да је њима лакше. Да су се боље снашли, уклопили се у нову средину, прилагодили. Ништа им није говорио, али су старији син и супруга нешто код њега чудно приметили. На сва њихова питања избегавао је одговоре правдајући се тежином предмета и случајева које је имао, да су врло компликовани и да мора да их добро проучи. У ствари прихватао је само лаке и једноставне случајеве, а чежња за родним крајем га је све више мучила и убијала да је почео и да пуши иако је био велики противник баш пушења. Понекад је и те лаке спорове губио и упадао у замке и судија и колега. Ударио је у стуб, стао и наслонио се на њега.

Да, ево, најзад је препознао стару крушку јечменку што је увек пуно рађала, а деца се скупљала око ње често нису ни чекала да потпуно сазри него су је полузреле кидали и крили се док су грицкали. Нико их није јурио, али деца ко деца. Откину по две-три и трк иза старе штале. Деда их само мало погледа, насмеши се крадом да га не виде и одмахне руком. Стара штала им је служила за разне оставе, бале сена да не кисну и кокошке које су саме схватиле да им је ту најбоље и најсигурније. Испред старих врата је најчешће спавао Шаров. Никако није могао да се привикне на нову шталу коју су саградили за краве, свиње и овце, па је дремуцао испред старе по навици. Од нове ништа није остало. Само темељ зарастао у коров. Од старе зидови, преграде и срушен кров, али се препознаје. Он је препознаје. Како и не би! Колико се пута само ту крио кад нешто забрља и погреша да га отац не пронађе. Сада зна да је отац знао где је он, али га намерно није ту тражио док га љутња не прође. Гледа а поглед му се све више мути. Од онако дивног дворишта које је било лепо уређено, са укусом, вољом и знањем његовог оца, мајке, старије сестре, до удаје и брата који је само нестао једног јутра и није се више појавио. Испратили га да покоси ливаду, ту наниже поред оног дивног, тихо жуборећег потока који пресеца њихову парцелу на два готово једнака дела. Као да је тражио да баш ту прође кроз њихову дедовину и понекад зна да поплави оба дела, али се и брзо повуче, као да не жели да им нанесе велику штету. Мајка рано скувала кафу, попили, доручковали и брат наоштрио косу и испратили га, Богољуб да остане кући и учи пошто му се приближава испит, па касније да му однесе ручак и придружи се да би до првог сумрака покосили тај део ливаде.

Кад је Богољуб, по договору отишао са ручком и косом да помогне брату њега није било нигде. Пет завршених откоса и шести започет, коса мало даље бачена у ливади, а њега нигде нема. Трагови по изгаженој трави јасно су говорили да је било борбе. Претрнуо је, а зла слутња му прође целим телом, пресече на пола као овај поток њухову ливаду, јер је било таквих случајева нестанка у последње време. Отрчао је кући заборавивши бачену косу, а мајка чим га је видела удплахиреног почела је да кука, деда се само ухватио за главу и сви су као по команди кренули да га траже. Отац није био кући, отишао је раним јутром у другу њиву, али се до мрака ни он није вратио. Придружио се цео комшилук, рођаци, пријатељи и сви добронамерни људи. Данима су их тражили, неки одустајали, они нису, али није вредело. Тражили су их свуда, обилазили разна места, распитивали се, али узалуд. Ни трага ни гласа. Ни до дана данашњег.

Нема ни куће коју су заједнички урадили за брата и њега. То је била најлепша и највећа кућа у целом крају, а они позната и поштована породица. Сада само рушевина. Као да и сада види ону прелепу зграду са два улаза, воћњак, нову шталу, Шарова и сву фамилију која је кренула да тражи Драгољуба. Болна и тешка слика. Ни отац се није појавио. И он је нестао. Никаквих одговора није било ни са једне стране. А шта све нису урадили и где их све нису тражили. Где год би се појавио неки траг деда и он су не питајући за цену ишли, распитивали се, тражили, али узалуд.

Од туге, бола и жалости деди је ускоро срце препукло. И ону њихову ливаду су почели да на силу косе и односе сено.

Извадио је цигарету и дрхтавом руком почео да припаљује. Никако упаљачем да погоди врх цигарете. Као да и она бежи од дрхтаве руке. Дрхти и упаљач. Одједном зној, хладан па врео, па опет хладан и прекри и чело и руке које све више дрхте. И ноге. Лева се све више кочи. У грудима бол. Само бол. Све јаче и све болније. Свет полако нестаје и губи се, а мрак све већи и већи. Ухватио се за стуб и загрлио га, а тело полако клизну ка асвалту. Стеже стуб чвршће, а дрхтаји све јачи. Још један дрхтај и грч, па још један и опет мрак. Потпуни мрак. Ничег више нема. Несташе болови.

Нирвана, тишина, мир и само мрак.

Љубодраг Обрадовић,
Треботин

ТРЕБОТИН –(1.)

Врх брда, што се диже из воде, одмах иза каменог друма, с десне стране, повише Липњака, изљомљен храстовима, украшен брестовима и одатле поглед. Попнеш се на липу, и док пчеле зује око ушију и мириси воде борбу са ваздухом у твојим плућима, погледаш... Пред тобом пукне поглед на камени друм, који кривуда у малој, рачвастој долини Треботинске реке, осваја бржуљке, сужава и проширује, после пљуска нетакнут бео и опран блиста... Даље, у бездану, у измаглици кривуда река, а преко ње беласа село. Треботин.

Рађајућим сунцем обасјано, окупано зеленилом, село. Куће мале, ниске, беле, трепере у душама људи, што зној и крв преточише у рад код богатијих што се кућама истичу. Надничење за ту малу колибу, оазу мира. Зар се морало? Морало се и мора. За врећу брашна цео дан у пољу, а изнад, Сунце без ветра. Куће ипак блистају, своје и неукаљане. Овако из даљине, све су исте, једнако вредне и чисте. У даљини, одмах иза реке, брежуљак израста тек иза зелених врхова долине. На њему су људи и жене и деца и њиве и стока и гробови предака... Равно и велико, веће од брда и брежуљка, ухваћено у клопку затворене долине, поље на брежуљку. Плац. Све до Мачковца. И пут. Тврђи од државног друма, који кривуда поред Треботинске реке и хвали се лепотом и дужином, јер повезује Крушевац са варошицом испод Копаоника, Александровцом... Пут за Мачковац, све до Западне Мораве... Сеоски пут, пресечен ћупријом, дрвеном и трајном. Испод ње, угрожена песком, нападнута сунцем, узана трака воде, огледало неба. Чиста и топла, напуњена белим мравима деце и сенкама врба, савијеним под теретом година, заустављена браном лика тополиног, лењо кривуда између свеже засечених обала.

Село и живот. Тежак, али живот.

Сиђеш, спустиш се на траву и маховину, липу оставиш пчелама и сунцу, па пођеш између трулих пањева и печурки и оштрих шибљика леске и дрена. Лице се зацрвени од живота. Плућа бујају од свежине измешаних мириса и усковитланих осећања. Шта лепше од тога?

Живот? Па то је живот! А сад, шта? Рат! Позив, наредба за одлазак на зборно место, на вежбу – у рат!

Лежи на тавану, влажан од мисли и зноја. Сам. Побегло у космос тишине у зору. У рат! Проклета влада, гад Хитлер, не могу... Куд ће деца, жена? Шта с њима? Скапаће од глади. Шта ако умрем? Глава, нарасла као после смрти хиљаду пчела, уморна, посустала, тражи решење, а њега нема. Глава, наслоњена на нарамак сена, престаје да мисли. Сено мирише летом и доноси чари живота прошлог. Напољу, испод стреха, у поразу ноћи, снег и мраз склопили пакт против пролећа.

Април. Јабукe, шљиве, крушке... Процветале. Узалуд. Он се надао, маштао, био убеђен. Узалуд! Бољи живот. Не може? Није му суђено.

Рат!

Борба! За кога. За краља, који ће побећи. Не! За земљу. За децу. Нема сврхе! Сила је Хитлер. Сила. Можда... Можда неће рат. Можда... Црвенило иза облака испуни празнину мисли, увуче се полако испод стрехе и отера таму у ћошкове.

Маринко Савић, пробуђен изненада у стварност, подиже главу и седе.

Све је истина, нема можда! Рат ће... Храбро! Плашим се... Кога? За кога? Нека погинем. Шта ће деца? Неће ме ни запамтити!

Славко Пршић - Треботин и Србија

Славко Пршић, Треботин

ЖЕНИДБА КРАЉА АЛЕКСАНДРА(3.)

Напред је речено да је двадесет-годишње робијање радикала, после само две године издржане робије, прекинуто због женидбе краља Александра и њиховог помиловања тим поводом.

Чврста и јака влада др. Владимира Ђорђевића, са добро поседнутом Србијом уз помоћ њених општина и председника *ма тешких руку и чакшира*, донела је одлуку да се краљ ожени јер је имао 24 године. За овај циљ влада је послала у Берлин краљевог оца Милана да уговори са Немачким царем просидбу његове сестре и све утаначи да ово пријатељство буде остварено, јер су влада и краљ водили Аустро-Немачку политику. Али краљ син овако нешто није хтео. Остављен разводом без оца и мајке, још као дечак пао је у руке лукаве и сувише веште дворске даме, удовице рударског инжињера машина, по имену Драга Машин, која је од њега била старија 14 година. Она га је неговала, помагала му да се облачи, свлачи, постељу му намештала, па јој је и краљица мајка из француског Бијарица *где је као распуштеница живела*, често писала и молила је да јој чува дете.

Године су пролазиле, дечко је растао, а она свему вешта и полно га је на себе намамила и толико га у томе занела да је мислио да је она његова срећа, његов живот и сво благо на овом свету. Он је обећао да ће се њом оженити јер без ње нема друге животне среће. Чим је отац прешао Саву, на путу за Берлин, он је појединачно позвао ка себи у двор све ministre и сваком понаособ рекао да само њему своју тајну поверава, само њему, а он не сме ником другом да је открије. А та тајна је била да ће се оженити удовицом Драгом Машин. Од министара је тражио помоћ и да му се поново закуну на верност на припремљено јеванђеље, икону и свећу. Сви су ministри одбили да му у овој лудости помогну, рекавши да је његов отац, краљ Милан, већ у Берлину да му запроси Девојку.

Кад је ред дошао на министра унутрашњих дела Ђорђа Генчића и кад је краљ и њему ово поверио и тражио помоћ и заклетву, Генчић је оштро реаговао вичући: *Зар да будем толико луд да своме краљу помогнем да се ожени удовицом и највећом проститутком у Београду, са којом је имао сношај и твој отац, краљ Милан, неки богати Француз који је нарочито за то из Париза долазио у Београд, затим млађи и старији, физички привлачни људи из Београда који су имали дубоке и пуне џепове, па и ја Ваш министар*. Краљ је саслушао излагање министра Генчића и рекао му: *Ви ћете ми зато на Теразијама на диреку о конопцу *, на шта је Генчић одбрусио краљу: *Одох ја да ту курву пронађем и протерам из Србије*.

Краљ се овоме од Генчића надао и како се удовица у том тренутку налазила код своје млађе сестре Кристине, удате за неког банкарског чиновника, са чијом је кућом краљ имао телефонску везу, он је одмах телефонирао Кристини да се Драга добро сакрије у коју просту кућу, јер ће полиција да је тражи, ухвати и протера.

Изласком из двора министар Генчић, хитро је отишао у своје министарство, одмах ка себи позвао управника града Београда, обавестио га о свему и наредио му да ангажује сву полицију и пронађе удовицу Драгу и да је протерају, а и сам се са стручњацима распитивао где би Драга могла бити.

Како је Кристина на време била обавештена, она је добро сакрила Драгу Машин, тако да је потера била узалудна.

Краљ је у међувремену успео да добије подршку од вишио војних кругова у Београду, и издао указ да разрешава владу проф. Владана Ђорђевића. Затим је за председника владе поставио судију апелационог суда Алексу Јовановића, а за остале министре све неке слабе и непознате људе, јер људи од вредности нису хтели да се приме. Као прву меру, наредио је да се оцу, краљу Милану, забрани повратак у Србију, јер би овај направио дармар ако би се пробио. Све страже на границама су повећане. Затим је издао проглас Српском народу на чврстој и дебелој хартији, који сам онда као писар са 5 година радног искуства лично читао и данас га после 67 година памтим:

„Мом драгом народу,

Давнашња је жеља мог драгог народа да се оженим. Мом драгом народу саопштавам да сам верио госпођу Драгу Машин, праунуку војводе Рудничког Николе Луњевице, који је активно помагао Милошу у Таковском устанку за ослобођење од Турака.

Позивам све драге Србе и Српкиње да се окупе око престола свога краља, за срећу краља и целог драгог Српског народа, јер боље је за краља и цео Српски народ да на краљевском престолу седи изабраница мога срца, Српкиња, а не каква Швабица-Немица“.

Александар

Како - тако, млади краљ је забранивши оцу повратак у Србију и Београд, успео да се уз помоћ нове владе коју је формирао, венча са удовицом Драгом Машин и обави свадбу на коју су позвани из целе Србије председници општина који су могли са собом да поведу, по свом избору, још по два добра грађанина и домаћина. За Мрмошку, односно Велико-Врбничку општину на ову свадбу ишао је председник Сибин Лапчевић, а за Треботинску председник општине Милан Лукић који је са собом повео два добра домаћина: Грују Тодосијевића из Треботина и Драгутина - Дражу Косовца, сина Томе Косовца из Мешева.

Напред је поменуто да је формирана тајна служба, чији су људи чували од владе постављене (не од народа) председнике општина. Влади је за ово разлог био и тај што је у Драгачевском срезу са седиштем у варошици Гучи постојала политичка хајдучија под харамбашким вођством чувених хајдука Милана Бркића и Војка Тимотијевића, који су са осталом хајдучком дружином, поред пљачке, вршили и политичка убиства ових главешина.

Млади општински писар и средски службеник Саватије Милошевић из села Студеничке Пафлице, који је војску служио у Крушевцу, заједно са пок. Стевом Илчићем из Мале Врбнице, убио је средског начелника Павла Јаснића у Гучи, прешао у Турску и придружио се у старој неослобођеној Србији комитској организацији, у којој је постао војвода и формирао своју чету са којом је бранио Српско становништво, а Турцима задавао страх. Његова храбра и јуначка дела за заштиту Српског народа од Турског зулума, признала је како стара тако и садашња нова Југославија, па се и данас у Београду једна улица зове Војводе Саватија Милошевића.

Политичка убиства дешавала су се у свим крајевима Србије, па и у Крушевцу и његовој околини. У селу Гари убијен је председник општине Павле Сауловић, а у самом Крушевцу је убијен у својој кућној хаљини окружни начелник Миодраг Протић, син старог проте и дугогодишњег архијерејског намесника Аксентија Протића. Било је и других убиства у неким Расинским селима испод Јастребца. За политичка убиства у Драгачевском крају окривљен је народни трибун Ранко Пајсић из Пуховца, а за Крушевачка убиства окривљен је чувени поп из Мајдева Михаило Минић, коме је суђено и дуго је био под истрагом у затвору, али није био осуђен због недостатка доказа.

ХУМОР И САТИРА

Саша Милетић, Крушевац

АФОРИЗМИ

- На питање због чега сам отпуштен,
газда ми је рекао да гледам своја посла.
- Индијанке су имале статус скво.
- Црногорац не воли шведски сто. Нема столицу.
- Наше златно доба проучавају и археолози.
- Он баца све карте на факултет. А баца и паре.
- Глупом је довољно поновити више пута.
- Овде је све изнад просјака.
- Ко изгуби медијски рат, лоше му се пише.
- Мито у коверти је Свето писмо.
- Мафијаш је отишао у пензију, али наставиће да ради хонорарно.
- Диктатор је преминуо. Нека му је тешка земља.
- Пустили смо наше глинене голубове мира.
- Имамо Ђавољу варош, а и села су нам аветињска.
- Овде се народ неће огрејати. Далеко је сунце.
- Ја нисам сам са собом. Ми смо на Ви.
- Њему су сва врата са решеткама отворена.
- Обогадио се крађом. Бедник један!
- Кад полицији дајем реч, они ми извуку читаво признање.
- Рупа у закону више немамо. Само измене и допуне.
- Корумпирани би требало да љуште кромпире.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Андреја Ђ. Врaњеш, Сремска Митровица

ВИДОВДАН

/граду Крушевцу/

Изнедрио путеве висине,
досањана вечност у времену кругу,
јунака дивних подигнута главо,
једина славо која славиш тугу.

Видовдане наши су невиди,
у твојему виду угледали наду,
од када смо радост изгубили,
још нас оних нема, као да нас краду.

Термопилу српски, симболу вере,
граничне докле, какви ћемо ићи
и кад смо без Сунца, северни, ледени,
док имамо тебе, јужни ћемо стићи.

Од када нас има, испод свода бола,
ми бијемо битке, увек нових доба,
ореолски обасјаваш путеве наше,
да нам тмине туђе, разум не помуте,
да нам туђи греси име не заплаше.

РАЗЛИЧИТИ

Има људи ћутљивих и смерних,
Такви се не виде,
ови што су тихо кварни,
са болом се срећу,
грдне су то флеке, за тугу највећу.
Неки се слажу,
климају главом,
истином пали,
ти не знају када птице слећу,
из љубави изостали.
Постоје трабанти од постања,
они могу себе да преваре,
срећом има из светла оних,
ко сатови стари трају,
кад прошлост заћути,
још они куцају.

ИЗВАН РАЗУМА

На хоризонтима јужних година,
свитала јутра сладострасна,
јављале се птице црвених цвркута,
множила пролећа „СЛОБОДОМ“
гласна.

Живот трошен по инерцији смеха,
ни страха, ни греха,
висока Сунца, небо ко бонача,
времена грешника, без покајника.

Говорило се трајаће кратко,
толико слатко,
кажу дешава се изван разума,
толико среће па да дуго тече
и заболи радост, поче да пече.

Падеше снови тужни, лажни,
потекосе дани мржњом сиви,
платили смо журку душа разбијених,
дубоко смо себи, за лепоту криви.

ОБМАНЕ

Наше су среће сузама квашене,
своје нисмо смели у себи носити
још истине горке, иза бола касне,
за све страшно знали опростити.

Победама опраштали поразе туге,
губили смо армије црвене и беле,
учили нас да се изгубимо,
лагали нас да се не нађемо.

Сад чупамо косе, плаћамо заносе,
међу нама поново рађају се криви,
кажњавамо дивове,
место риба ловимо аласе,
како људи да смо досад живи?

ТАМО

Кад тамо одеш,
ослушни тишину,
она ће ти рећи,
зашто су заћутале туге.

Чудити се немој,
то тамо наше је баштиниште,
где прошлост није завршена,
цвета вечита у боји бола.

Здравка Пап

УСАМЉЕНА

Кад ми дођеш,
ти позлати срећу
светлошћу из душе
и радошћу из срца.

И прислони образ
уз то моје лице,
па ми реци лепо:
да сам твоја ружа.

Загреби по души
ко пупавац по трави
и пронађи радост
у срцу што плаче.

И немој ме никад
изгубити из вида
и увек се сети,
како моја душа
вене усамљена.

ИСКРЕНОСТ

У срећи која жури
никад не дочекаш крај
и сазнаш истину и лаж.

Трепериш у души
и срце хоће да искочи,
кад ти кажу да ти мало фали.

И никад не научиш
да чекаш и ћутиш,
и увек негде журиш.

У сузи пронађеш
све што ти треба,
и радост и срећу.

И никад ти није доста,
никад ти не падне на памет
да је искреност опасна и ретка.

МОЖДА САМ

Можда сам цвет
у камену што се крије
и чека кап јутарње росе.

Можда сам гологлава песма,
којој не треба пехар и капа,
да се поноси у стиху и речи.

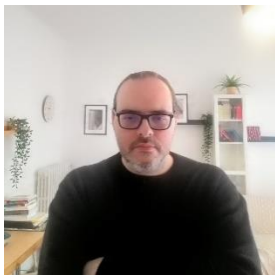
Можда сам превише стара
и можда сам превише сама
на прозору да те чекам.

И никад се кајати нећу,
што си ме вајао по себи
и ниси дозволио да маштам.

ПОНОС

И после свега
чудо се деси,
сузу ми
покри око
и понесе ме
бела магла,
живот да видим
из сваког ћошка
и нареди: „обуци
чизмице живота
да обиђеш
све што треба.“

Понос ме повуче
на другу страну
и схватила нисам
како се игра
игра живота.

Ivan Pozzoni, Monza

LO SMEMORATO DI COLOGNO

Ho visualizzato le cartelle nascoste nel tuo *USB driver*,
una sorta di testamento, non avevi ancora l'Alzheimer,
avendomi chiesto di andartele a recuperare
non appena non fossi stato in grado di intendere e di volare.

Cosa c'era dei tuoi vent'anni chini su un tavolo di dottorato,
nella ricerca ansiogena di un contratto a tempo indeterminato,
le speranze, i sorrisi, i sacrifici di un'anima calzata da una tuta Adidas,
consocio di combattere battaglie perse come la decima Flottiglia MAS.

Cosa c'era dei tuoi trent'anni persi nei corridoi di un magazzino,
a cercare i tuoi *alter-ego* affaccendati in un sadico nascondino,
i *bonus* in busta, la carriera, col desiderio di non finir sul lastrico
intento a non farti guidar dal mondo come un autistico.

Cosa c'era dei tuoi anni di scontri, con tuttologi e lillipuziani,
nell'anfiteatro Flavio dei webeti dalle bocche simili a vespasiani,
dove a non cadere, in rete, non basta essere un *retiarius*
famoso da finir sui muri della *Domus Tiberiana* come fu *Ianuarus*.

Per capir chi non sei, ormai, devi *noscere te ipsum* su un supporto digitale
flessificando omoteticamente la tua forma con la iattura d'un frattale,
ora non basta, come nei Grimm, consultar lo specchio delle tue brame:
Berlusca, non sei riuscito a camminare sulle acque, non eri mica un falegname.

ЗАБОРАВЉЕНИ ЧОВЕК ИЗ КЕЛЊА

Видео сам скривене фасцикле у твојем УСБ драјверу,
неку врсту тестаментa, још ниси имао Алцхајмерову болест,
молио си ме да одем и донесем ти их чим више ниси могао да разумеш и летиш.

Шта је било ту од твојих двадесет година савијених над докторским столом,
у анксиозној потрази за сталним уговором, наде, осмеси,
жртве душе обучене у Адидас тренерку, свесне борбе
у изгубљеним биткама попут десете МАС флотиле.

Шта је било ту од твојих тридесет година изгубљених у ходницима складишта,
тражећи своје алтер егое заузете садистичком жмурком,
бонусе у коверти, каријеру, са жељом да не завршиш без новца,
намеру да не дозволиш свету да те води као аутиста.

Шта је било од твојих година сукоба, са свезналицама и Лилипутанцима,
у Флавијевом амфитеатру Вебета са устима сличним писоарима,
где да не паднеш, у мрежи, није довољно бити ретиаријус
довољно познат да завршиш на зидовима Домус Тиберијане као што је био Јануаријус.

Да би разумео ко ниси, сада, мораш познавати себе *ipsum* на дигиталном медијуму,
хомотетски савијајући свој облик са несрећом фрактала, сада није довољно,
као код Грима, консултовати се са огледалом својих жеља:
Берлуска, ниси могао да ходаш по води, ниси био столар.

Превод: Google prevodilac

Бождар Васиљевић, Београд

У ПОТРАЗИ ЗА СМИСЛОМ

У потрази за смислом Хегела сам срео
 Каже: јеси луд, где си то запео?
 Зашто, рекох, зар се не сме прићи
 Није, вели, то него Шелинг ће ми стићи.

Пођох зато даље, не знам где сам био
 Кад на ћошку сквера Кант к'о да се крио.
 Таман да се јавим и питам га за стандард
 Преко зебре уочих пређе Анаксимандар.

У бифеу недалеко седи Хајдегер
 Хусерл и Барт нису из те приче.
 Хану јуче сretoх, питам где је Ниче,
 Нећу сама да знам он је једна звер.

Заподенух тему, бану Честертон
 Ућуташе Расел и Етиен Жилсон
 Причах о Паризу, неко о „die Sein“!
 Не лези враже, стиже Витгенштајн.

Таман да попијемо придружи се Маркс
 Мало одоцнео улази Лаплас
 Траже пролетере, лети онај атлас
 Шта раде, Ранер конта, кад ето ти и Конта.

Напустих друштанце,
 атмосфера беше мила
 Али Вернер опази Џона Стјуарт Мила
 Упознах га и он мене, ту и Дејвид Хјум
 Каже ајте частим, наручи свима плум.

И тако до јутра баш би ми све село,
 Да се друштву не прикључи
 Николо Макијавело.
 Да не правим пичвајз спречио ме Сартр
 Даље шта је бивало сведок је Декарт.

ПОТОМЦИМА

Види како корачамо
 Поворке наше су дуге
 Младост под ноге не бацамо
 Живимо живот преко дуге

Деци тешемо колевку
 Летину смо скупили давно
 Даска се струже о даску
 Преци су наши гинули славно

Предића вредан је призор
 Гледам нас као с дистанце
 Проклетије руше Виндзор
 Симфонија – паразитске дисонанце.

Скинут баласт будућности
 Пуна срца милине
 Нема нико надлежности
 Деца нам жељна топлине.

Далибор Шкорић, Београд

КАО ДЕТЕ У ПЕСКУ, ОЗБИЉНО И ВЕДРО

Бели Хамваши

Могло би се и тако живети
 С бележницом кроз борову шуму
 Да у тишини и мирису смоле
 Ухватиш сопствене мисли
 Пљуснути топлим телом
 О мирну површину воде
 По којој се јутарње сунце игра
 Као по стаклима калеидоскопа
 Па у хладу ловоровог дрвета
 Запалити мирисни дуван
 И промишљати велику тезу света:
 Боље је у бистрој води лети се купати
 Него у мрачној канцеларији зими радити

Могло би се проићи
 У психологију брања цвећа
 Филозофију вина
 Видети мистику у кувању супе
 И откривати тајне у укусу целера
 И пупољака са дрвећа
 Целу зиму замишљати кућу какву желиш
 И живот са идеалном женом у њој
 Свестан да ће психоаналитичари
 Видети подсвесне симболе мајке
 И о њима охоло судити
 Умирен сазнањем
 Да о тој теми знаш
 Колико и они
 Довести маштање до краја
 И закључити
 Да љубав никад није била лепша

Уместо потискивања фантазије
 Која се онда свети и враћа
 У виду присилних мисли
 Па све то записати пажљиво
 На скупоченој хартији
 Оној жућкастој и мало крутој
 Која шушка под пером
 Ручно прављеним мастилом
 На писаћем столу
 Олтару Логоса

Мудрац је дискретно објаснио и како
 Правилно схваћен живот: игра
 Не као мањак одговорности и доколица
 Већ као највећа пуноћа
 Изнад сваке сврсисходности
 Кад си довољно јак и заокружен
 Да би могао само да будеш нежан
 И да се играш
 Ово могу да носе само
 Јаки носећи зидови
 Али прво мораш
 Да ископаш рупу
 У њу ставиш Ја
 А одозго камен
 Па онда зидаш
 Тада ћеш се поново играти
 Као дете у песку
 Озбиљно и ведро
 Као што је свако некад био
 Док је био свој
 И још није постао Ја

Нешто ми говори
 Кад би људи овако чинили
 Не би било разбољевања
 Од депресије рака
 И значаја за јавност
 Као најчешћих болести промашаја
 Који је дубоко испод
 Свих тежњи Ја

За ово људи немају храбрости
 Мисле да ће остати без ослонца
 Зато се радије дају у дебеле вериге
 Љубе тврду руку с бичем
 Седају у стара кола
 Којима управља Ја
 И настављају таљигање
 Познатим путевима
 Верујући до краја
 Да живе свој живот

Јован Цветковић, Краљево

ОСМОЛЕТО ДЕТЕ

Скочих и полетех
очима где желим,
осмолето дете
увек се весели!

Зелен сам к`о башта,
плав к`о небо Бож`је,
родила ме машта
да уберем грожђе!

Четри елемента
живе сва у мени,
чекају на игру,

ватра се румени,
и да као чигру
заврtimo земљу.

ПРОМИСАО

Разумети промисао,
веровати милом Богу!
Светове је обрисао,
мислише да силом могу

управљати, злорадити,
бешчастити, убијати.
Нису спретни опазити,
људе ће им обрисати.

Након зла, живот се рађа,
пусти ствари нек се десе.
Све то нама одговара,

планина се жива тресе!
Нови свет, нова мисао
нов човек је продисао.

ОКО, БОЈА И ПРОЗОР

Два окцета, облаци и прозор,
наранџаста мирна и скроз тиха,
уче душу како да са росом
лепршају у речима стиха.

Два кружића, подзнаци и око
стално будно, трепери и тиња
те у нама подпирује двобој,
мачем сече душу што је жива!

Око види ко је прави злотвор,
жели да се извуче из вира.
Гледа горе, делује му просто,

тражи ону боју која свира,
она ће му осунчати прозор
чистим и бистрим зрацима мира.

ПУСТИ ЧЕСМУ

Пусти чесму, одвиј извор,
камен претвори у перо.
Полети лаган к`о вихор
што кружи веселим селом!

Буди дете замишљено
што се увек игра само,
испуњено знатижељом
стално Бога пита, како?

Одакле ми туга, срећа?
Одакле тај мост између?
До кад ће да гори свећа?

Има ли живот примену?
Већ постављено питање
слути на светло свитање.

ПЧЕЛА НОСИ ЖИВОТ

Бела пчела восак топи,
путујући три године,
носи живот да га склопи
и планету да подигне.

Топи пчела и пчелица,
праве ново жарко сунце,
више не треба им месец
сада зраци брже круже!

Плесом праве дивни живот,
вртлог у вртлогу дише,
човека крстише смислом.

Време у капима кише
не зна за себе па жели
у свести да се весели!

Небојша Станојковић, Брање

Нек ветар се опет

Нек ветар се опет
 закотрља кроз гране
 У коси нек буде прашина
 Срце нек заигра
 пре но што стане
 Пре но што стигне нас
 коначна истина
 Било би добро
 бити дете поново
 У неком другачијем
 блату од овог
 Да кости ове,
 тешке ко олово
 Буду као у птица,
 детињства мог
 Сећања боле и воле
 у исто време
 Плачеш и смејеш се у исти трен
 Оживе све оне слике,
 кад није било дилеме
 Кад био си будан
 и ходао снен
 Мирис понекад
 у ваздуху осетиш
 Заборављен
 Обузме те милина
 Мајчине пите се подсетиш
 Оног очевог вина
 Било би добро бити без брига
 Бар још једном
 Пре но што живот,
 прочитан буде ко књига
 До поговора
 Пре но што на питања своја
 Дођеш до коначног одговара

Ја ништа нисам створио

Ја ништа нисам створио
 За ових мојих педесет
 Сазидао кућу, радњу отворио
 Са ових прстију мојих десет
 Нисам иметак стекао
 Имање увећао
 Нисам ништа од оног
 што оцу сам давно рекао
 И што сам му чврсто обећао
 Нисам постао неко,
 ком се клањају
 оно о чему сви људи
 за децу своју сањају
 Нисам се обогатио
 И нисам онај ко одлучује
 о нечему важном
 Поенту тога нисам схватио
 Све ми то некако згледаше лажно
 Све наде што у мене полагаше
 Све узалуд, очигледно
 Све им жеље пусте осташе
 Ништа од мене, што беше вредно
 Једино образ још ми је остао
 Многи говоре, шта имаш од тога
 Кроз живот ништа ниси постао
 Ал једино то се рачуна код Бога

Снежана Марко-Мусић, Земун

Правовремене дневне теме

Ослови ме, скувај кафу,
подели са мном дневну жваку,
покажи на телефону новооткривену цаку,
нећу да живим у облаку.

Удри по времену,
не штеди политичаре,
имају чиме да се заогрну
и када изигравају месечаре.

Подели слику кад је реч о драгом лику,
отвори ми „Политику” да видим критику,
осврни се на дневне теме
и како је било без мене.

Јесу ли маце лепо ручкале,
јесу ли те зачикавале, или су се, као обично,
око ногу врзмале, умиљавале.

Да ли је поштар шта нама донео,
или га ниси уопште видео,
за рачуне ме и није брига,
друго шта је вест прва лига.

Као сви други, ми нисмо,
наше је шта можемо, шта бисмо,
не турамо носеве у туђе приче,
за друго двориште – мисао одмиче.

Ако подршка треба, ако брига вреба,
ако ветрови дувају лоши,
ми ћемо, у својој снази, помоћи.

Потпора је ту да олакша,
али има ситуација кад брига није наша,
тад ме ослови, скувај ми кафу,
подели са мном обичну дневну жваку.

25.5.2023.

Трагом неизвесности дана

С кнедлом у желуцу
ко започиње дан
унапред слути
да у свим сегментима
неће бити радостан
и зато мора да се потруди
да око њега постану бољи
и сви остали људи
јер само прича није довољна
да би душа у пуноћи
од недаћа била одморна.

14.9.2023.

Епилог

Има дана кад пренос сигнала не ваља,
када се нежељено масовно дешава,
када се укључе погрешни мотори,
када унутар тела заболи,
када постаје несхватљива околина,
када ни толеранција не делује фина,
тада поправка више не вреди,
хитно да пишеш нови сценарио седи
јер кулминација не ослобађа,
од ње свака крајња тачка страда,
а човек, само целовит,
собом, како жели, успе да влада,
само такав не пропада.

6.2.2024.

У корак с љубављу

Где се права љубав крије
на први поглед знано увек није,
живот није једноставна монтажа,
јача је то гњаважа, од слика и речи,
не можеш томе побећи.

Утишан између победа и пораза
под руку љубавних јада
у чију трпезу разноликост
догађаја спада, као награда ил' казна
у домену мисаоних стаза, крећеш се.

10.2.2024.

Милосав Мишо Младеновић,
Београд

АКО ЈОШ ОСЕЋАМ

Ако још осећам у себи
мирис карбитне лампе,
ако под табанима
још носим дрвене сандале
без превоја,
ако сам спавао
више испод кревета,
него на њему,
слушајући мајчину команду:
– Лези под кревет!
Да бих сачувао главу
од залуталих метака,
ако сам био пресрећан
уживајући парче проје са сиром,
ако сам видео прву поморанцу
у болници на Св. Ђорђа,
негде пред крај рата,
ако сам кроз сузе молио мајку,
да прави колачиће
(београдски „уштипке“) од кукурузног брашна,
јер пшеничног нисмо имали,
ако сам од бомбона знао само за
нанејак и црвену малину
и то понекад,
ако сам гледао изнад себе
авионску бомбу како пада,
ако сам поред свега био срећан,
јер сам био жив
у загрљају својих најближих.

Онда ћу широко
отворити своје срце
Ивану Денисовичу,
у ствари Солжењицину,
који у гулагу уграби
из чорбе велику рибљу кост,
коју дуго држаше у устима
извлачећи из коштуре
замишљене укусе.

Где је та тачка
испод мојих успомена,
која ми указује
на радости детињства
на весеље, које ми сада
живот пружа,
када је на столу
права гозба од хлеба,
попаре, сира, проје – као луксуз.

Све се изврнуло,
времена се помешаше,
хронологија не важи,
остаде рибља кост
и њен подстичући укус,
тврда танка проја,
следовање из пекаре,
залеђена цепаница,
коју унесе у хладну кућу
промрзли отац,
котао изнад каде,
који се загрева старом хартијом,
дрвене шаховске фигуре и
тротинети,
које је отац праврио од
отпада дашчаних,
па све до мајчиних руку и тела,
којима покрива своју децу
у ноћном збегу поред Мораве
дрхтајући од страха
и бугарских злочина.

Све те слике, укуси, мириси
долазе на данашњи сто
као успомена за добар правац,
којим треба ходати даље стазама,
које нам Бог даде.

ПЕСМА ПОСВЕЋЕНА ПОК. ЗУКУ ЦУМХУРУ

Зашто очекујемо,
да нам се сваки дан свиди,
да нам угађа,
да нас наслађује!
Чиме ли смо то заслужили?
А, и шта би нам то?
Зар је лепша ливада,
сва са истим цвећем,
од оне, што се прелива
с' разнобојним?
Замислите,
дан за даном сви исти!
Сваки почиње,
траје и завршава исто!
И тако вечно до конца конаца,
нашег и свачијег.

Но мишљаше добри Бог,
да нам Рај на Земљи ипак буде,
онако како треба, да нам подари
радости, што смо ту
и у блату и ветру, киши,
Сунцу, мразу и леђу.
Нема пометње ни роптања..

Па, то нам рече и покојни
Зуко Цумхур:
„Радуј се, пријатељу,
сваком дану, што га видиш,
што си ту, у њему,
отвори очи и уши,
прихвати га,
не! Љуби га,
јер је сваки дан – Божји дар!
Он ти га подари, пријатељу
Не одбацуј га,
Не склањај се од њега“.
Беше тај Зуко комуниста,
Ал' то што рече, то је оно,
што га узвиси, горе до неба,
где је сада он.
Радуј се, драги господине,
дао си ми један од правих путева.
подарио си ми лепоту
што живим,
што уживам
и у киши и у блату
и када дрхтајем пожелим ватру
и када сам гладан био и немоћан
и када сам без пара
и када не знам, шта да радим
и када туга дође, не кажем често.
И све је то, замислите,
лепо цвеће, као и оно,
из раскошне Божје баште.
Хвала добрим људима,
великим до неба,
што ми обрисаше маглу
као на шофершајбни,
што чине брисачи.
Све видим и све ми је јасно,
Мислим, да за мене
ипак није касно.

Гордана Будимовић, Београд

КОФЕРИ

У кући нашој пет спакованих кофера стоје и сваки од њих секунде и сате до поласка броје! Сваки од њих стрпљиво чека и броји дане за путовања нова нека далека!

Припрема неких посебно нема, на пут они крећу без проблема! Сви су zgodни за путовања нека, неки за ближа, неки за далека! Неки су црни, неки беле боје али сви нам они углавном добро стоје!

Преносе ствари нове ил старе, писма и пошиљке за наше другаре! Некад их вучемо ил у руке носимо али са њима времену пркосимо! Дестинације далеке са нама су прошли и углавном у комаду код куће су дошли! Смењују се кофери споро али лако, превозе не бирају и ретко се смирују! /Београд, 3.03.2025. г./

ПОТОЧИЋ

Разиграо се поток мали планином јури душу нам гали!

Дочекао пролећне је дане, убрзано прескаче камење и гране!

Студени поточић кривуда тако и слапове баца преко И лако!

Спира камење и уз њега траву, поји ти лане и мије му главу!

Сунце у њему купа се полако, а грану дрво пружа и поток мази тако!

На грани се лептир игра обасјан сунцем врти се као чигра!

Рибица нека у брзак улеће, јури своје јато и скаче од среће!

Веселе поточић прави и госте разне хоће да забави!

Песнику идеју за песму даје, сликари већ шире своје штафелаје,

а на другој страни осмехе мами разиграој деци што играју се у трави!

Воденици старој што пшеницу меље сипа воду бистру и камен јој пере!

Пенушаве таласе ка месецу баца месечини намигује што путању осветљује драгој некој што њу драган дочекује!

Поток тако што жубори јури ветрић развигори да што пре гору олиста сунце сјајно кад заблиста!

Разиграни поток трчи ка пролећу руке шири, киши се он осмехује и гостопримство јој приређује!

Јури тако поточић кроз дане и ноћи и размишља о реци којој убрзо ће доћи! /Бг, 24.03.2025. г./

ПЕСНИЧКЕ ДУШЕ

Песничке су душе танане и меке теме оне узимају из даљине неке.

Гледајући планине и реке што теку песме оне пишу што срце ти секу.

Песници ти завире свак у своју душу и стихове ткају у најлепшем сјају.

Када узму оловку ил перо да пишу тад се они једино на песму концентришу.

Емоције вуку из срца и душе и јачином њиховом и планине руше.

У песме претачу осећања своја, тако пишу песме не зна им се броја.

О свему ти пишу, теме су им разне, везане су неке за злочине и за казне.

Многе лепе речи у њих су саткане ал најлепше оне су што нам душу хране.

Описима разним песник песме краси стихови се нижу ко да су на траси.

Уз фазоне и уз форе које у њих ставе разгале се душе велике и мале.

Песничке душе тугу неку носе и песмом ти они времену пркосе! Песник се кроз песму боли ослобађа и душа његова поново се рађа.

Уз неке се кличе, уз неке се пева а неке песник пише да се уз њих снева! /Београд, 10.04.2025. г./

ЧОКОЛАДА

Посластица наша драга сва је деца воле и одрасли тешко могу њојзи да одоле!

Разних је облика свакакве је боје али са пистаћима ексклузива то је!

У ђаконије многе сви би да је ставе нарочито када торте ил колаче праве!

Домаћице често експеримент праве у комбинацији са малином фантазију даје!

Битно ником није шта све она крије већ радост што пружа кад је она дужа!

Метарском је праве за све главе мале, те се деца метром могу да забаве!

У бајци се она нађе, као кућица од чоколаде и бајке су деца тада милије и слађе!

Није битно дал су беле или црне боје већ што даме док је једу калорије броје!

На лицима деце, нема веће среће! чоколаду када виде ничег се не стиде!

Зато деци у посету када неко пође немој ни да помисли без чоколаде да дође!

/Бг, 25.03.2025.г./

Данило Голубовић, Куршумлија

СЕНКЕ ИСПОД КОЖЕ

Где љубим све сушим,
Вене се празне под хладним светлом,
Свака игла што пробије кожу,
Као пољубац – пепео на уснама.

Где сањам ту не сване,
Никад се не будим, само тонем дубље,
У загрљају машина што дише за мене,
Док време капље, као крв у цеви.

Где додирнем све рушим,
Свака нада пуца као стаклена нит,
Тело се мрви под тежином дана,
Док ум покушава да ухвати сенку живота.

Где коракнем, нема пута,
Само празни ходници у мраку мисли,
Ослушкујем звуке, али су далеко,
Као ехо живота што је негде остао.

Где љубав тражим, тамо само хлад,
Очи што ме гледају више не виде,
Све што додирнем руши се,
Као да је свет већ заборавио моје име.

СТИХОВИ ИЗ ТИШИНЕ

Не сећам се имена твог
Ни када сам ти задњи пут поклонιο стих,
Али срце ми носи траг додира твог,
И знам да више не могу бити један од њих.

Ти си била светлост у сивом дану,
Док су други пролазили као сенке,
Твој поглед ме је држао на длану,
Као да сам у њему нашао
све своје тренутке.

Твој осмех је лечио и више од рана,
Твоје руке као додир снова,
И сада знам да више не могу бити страна,
Теби, чији ме осећај враћа
поново до живота.

Не сећам се тоpline твог гласа,
Ни тренутка када си ме тихо умирила,
Ал' свака твоја реч ми сада као спас
Остаје у мислима где си ме једном
заувек скрила.

Док си корачала кроз салу у тишини,
Твоје очи су ме гледале, а ја сам ћутао,
И у тој сам нежној магији,
као у дивној вили,
Знао да си оно што сам најдубље сањао.

Сањао сам кишу, црвен кров,
И буђење здраво, одакле сам кренуо,
Да се ослободим свега што ми није суђено,
И проналазим мир у сну, као у рају.

Све ти то не могу рећи гласно,
Све што осећам носи овај стих,
Али нека остане у погледу тај сан красан
Да знаш, бар једном, да си заувек
део мојих дана тих.

Стефан Бонцић, Александровац

ЈУЛСКИ ПОЉУБАЦ

Сија ти бисер у очима,
срце моје куца у грудима.
Држим те за ручицу меку,
и сећам те на успомену неку.

Сијају ти у ноћи очи,
не даш срце моје да искочи,
лице ти је ко румена ружа,
ноћ нам јулска пољубац пружа.

Водим те на исто место,
где је лоза била често.
У јаву се претвори пољубац из сна,
само месечина нашу тајну зна.

Водићу ту у свој виноград,
где чокоти млади шире добар хлад.
Тада сам ти драга вреле усне дао,
и с; чокота младог зрело гројзе брао.

Тог дана отишла си драга,
остадох сам усред винограда,
то се место зове „САД“,
нико не зна тајну, само виноград.

ЖУПСКА МЛАДОСТ

Песму пева Жупа цела,
кад је берба и када се слави.
У њој вино најбоље се прави,
а где има вина, ту се и здрави.

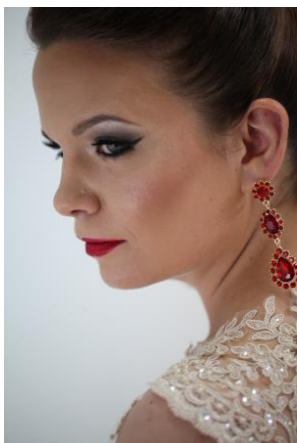
Од Рскавца најбоље је вино,
уз сваку ђаконију је фино.
Бело или црно,
најслађе је жупско зрно.

Кад се игра коло, и певају се песме,
тада се вода пити не сме,
већ се пије вино рујно и румено,
по старом рецепту произведено.

Најлепша си Тамјанико у дане јесење,
а жупљанима младим очи су веселе.
Гледају девојке и беру им грожђе,
и свака гледа за најбољу да пође.

Уз свако зрно које дају,
од жупљанке младе пољубац добијају.
Рујно вино лепоту им даје,
ко га у Жупи пије, никад се не каје.

Уз вино и дружење, љубав се ствара,
и са друштвом се запева песма стара.
Зато пијте вино за срећу и славље,
а да нам Бог подари живот и здравље.

Кристина Анђелковић, Лазаревац

ЧЕРГА

Генерал сам похараном строју,
срце ми је разваљена звечка.
Мртви живе тек да су на броју,
у тој черги најбоља сам мечка.

Многи би се одрекли тог чина,
побегли би путем васионе.
Али шта је мајстор без аршина?
И адмирал с морнарицом тоне.

Похитају за привидом спаса,
своју тугу срећом би да смене;
ал погрешна њихова је траса
јер титулу не знају да цене.

Часније је пригрлити боли,
уздићи се, или сасвим пасти,
рвати се с оним што те сколи –
погинути, ал у име части!

Губитник сам и чист ми је образ.
Сачекаћу да надође плима.
Победници не слуте свој пораз,
јер дављеник подморницу има!

ВОЗ

Било је вече, поноћ у ствари.
Колосек неми најави буру.
Срдачно приђе Кондуктер стари:
„Имаш ли карту за ову туру?“

Варниче шине у густој пари,
погнуте главе одговор спремам...
– Скитницу своју познајеш, Стари,
карту за овај полазак немам.

Покрај перона тромо већ стаде,
укравши спокој предугој ноћи.
– Залуд у мене полажеш наде,
не могу, Старче, никуда поћи...

Последњи звиждук тера вагоне,
веселим тоном руга се самцу.
Станична звона одлучно звоне:
„Следећи воз је у једном правцу“.

ТРАГ

Тражићеш ме онда кад стопе ми ступе
на калдрму пуну, у правцу мог трона.
И руке ће твоје дрхтајем да купе
блато што ми буде спадало са њона.

Тражићеш све оно што губитник тражи
кад савест му најзад зајеца од стида.
И душа ће твоја огрезла у лажи
горким покајањем почети да рида.

Тражићеш и себе у магли сазнања
да издаја дупло издајнику враћа.
Нека су ти проста моја очајања
и дуг што небеским стражама се плаћа.

Тражићеш ме слепо у бескрајној тмини
и сваки ће корак бивати све краћи.
Јер траг који пратиш мојим ти се чини,
ал никад ме више не можеш пронаћи.

Вера Миливојевић, Уб

Ви идите – ја нећу

Ја сам свој Завет,
Небеском Космету
испунио! А ви?
Шта и кога још
чекате, реците ми?!

Не тражите ме
у родној кући,
Бијелом Пољу
поред Пећи?
Опет ћу вам исто рећи!

Ви идите – ја нећу!
Где сам рођен и умрећу!
Ја, из куће Ћирковића,
носим име „Обилића“
и то ми је „крштеница“!

Не бојим се НАТО-а,
по најмање Шиптара,
и њихових антисрбских
злочиначких подухвата!
Живим живот Подвига!

Наш Павле

Уснио у Господу
на славу србском
роду...

Благословен Павле
патријарх
Светог Саве...

Архангел Михаило
крила му је
саставио...

А анђели поје
док пред светим
стоје...

И гроб нам'
свој је оставио
да би нас крепио...

Напојио груди
са: „Будимо
људи!“

Aleksandra Luthander, Stockholm

Forna Jugoslaviens »PerElla«

Det var en gång i det vackra Vinterlandet
 långt uppe i Norden
 där änglar, monster, demoner, lakejer, feer,
 drakar, djur och människor
 levde tillsammans
 under samma himmel.

Det var ett sagolikt vackert land
 med demokrati, välfärd och yttrandefrihet,
 gemenskap, glädje, utvecklingsmöjligheter på
 alla sätt, vetenskap, teknologi, poesi, konst
 och digitalisering.

Men det fanns också i samhället
 segregation, skillnader mellan rika och fattiga
 sorg, orättvisor och maktmissbruk!

Det Goda kämpade alltid mot ondskan!
 Där det gamla mötte det moderna i samhället!

Men denna saga handlar om Familjen
 som består av mamma, pappa, dotter och son.
 Och de bodde i Stok city i Vinterlandet.

Mamma Drottningen Noor
 pappa "Morbror"
 Sonen Prinsen
 Dottern Prinsessan

Det var en känd serbisk och svensk
 författare- och journalist familj!

Bivša Jugoslavija »PerElla«

Bilo jednom u prekrasnoj Zimskoj zemlji
 daleko gore u Nordiji
 gde anđeli, čudovišta, demoni
 lakeji, vile, zmajevi
 životinje i ljudi
 živeli su zajedno
 pod istim nebom.

Bila je to bajkovito lepa zemlja
 s demokracijom, blagostanjem i slobodom
 izražavanja
 zajednica, radost
 mogućnosti razvoja u svakom pogledu
 znanost, tehnologija, poezija
 umjetnost i digitalizacija.

Ali bilo je i u društvu
 segregacija, razlika između bogatih i
 siromašnih
 tuga, nepravda i zloupotreba vlasti!

Dobro se uvek borilo protiv zla!
 Gdje se staro susrelo s modernim u društvu!

Ali ova je priča o porodici
 koji se sastoji od majke, oca, kćeri i sina.

I živeli su u gradu Stok city u Zimskoj zemlji.

Majka kraljica Noor
 tata "ujak"
 Sin princ
 Kći Princeza

Bila je to poznata Srpska i Švedska
 pesnička i novinarska porodica!

Miladin Radosavljević - Amerika

Rođen u selu Lipnici kod Čačka 26. avgusta 1933. godine. Radio kao profesor na Univerzitetu u Beogradu, 1961 - 1977 i nastavio svoju profesorsku karijeru na univerzitetima u Americi.

BELI FIĆA

Krivac za sve je Beli Fića
 Sto me odveze daleko
 Od mog sela Ljubica
 Sto me odveze daleko
 Od garavog i toplog šporeta
 Do belog i hladnog sveta

Ali tako mi i treba
 Imao sam pogaču
 A tražio sam hleba
 I sad živim na belom hlebu
 Gledam crne oblake
 Na tuđem nebu

ZVEZDA MOJA

Gledam zvezde na okupu
 Ja nisam u preokupu
 Neću tražit' zvezdu moju

Ne želim da bude sama
 Neka je nek trepti gore
 Međ' zvezdama

ŠTA SAM MOGO DRUGO

Jurila je mačka

Malenoga miša

Jurila je mačku

Sila neka viša

Voleo sam macu

Voleo sam misu

Kako da učinim

Tu jurnjavu tišu

Ta jurnjava silna

Dobi blažu boju

Kad ih stavih zajedno

U pesmicu moju

Pesmica je tužna

O zemaljska tugo

Pomirih ih u pesmici

Šta sam mogo drugo

Драгица Трајковић, Лебане

СНИВАН САН

Тмурно вече и кишно
И мисле се роје
Кроз вео ноћи успаване
Оне се нечег боје?

Заигра срце чедно
Не жели сете у њему
Оно би да крене
У радост измишљену.

Застани туго за трен
Вео те дана покрива
Душа се сад распиње
И тако слатко снови.

Па немој капљицама зоро
Да расипаш сниван сан
У срцу закључах скоро
Те дивне очи дан.

ПРЕЧИСТА ПРИЧЕСТ

У тихој молитви стадох пред светињом,
врата од срца отворих широм,
док оно грца.
Грешна ли рука што граби,
чистоћу из душа чисте,
ал' моје мисли увек су исте!

Блажена мати, Богородице мила,
Свећо неугасива; Божја сила!
Неугасива у молитвама гориш,
Ја погнуте главе пред тобом се молим.

Да причест ово тело моје,
охрабри снагом новом.
Ту љубав што примих Божју,
око окупано ми светлошћу том,
приближих молитвама Богу свом.

И видех блажена мати,
како ми душу љубав умива
и стаје време и стају сати,
само се Божја љубав снови.

ОБИЧНИ ЉУДИ

У смирај дана,
у лету стварног постојања,
сретох обично – необичне људе.
У оку ми заигра срећа,
што људскост топлу нуде.

На овом свету зар има лепше?
Од часне речи – ЧОВЕК!
И осмех увек буде.
Праве ли речи у сваком трену
и кад си тужан, оне те прену
Па Богу се молим
за времена сва,
истинска вредност је ТА!

Стефан Кнежевић, Крушевац

Све што волим

Ненадано си тако дошла код мене
Као летњи пљусак после дуге суше
Грешан сам те заволео кроз време
Најлепши цвет у моје рањене душе

Често јеси драга у мислима мојим
И стварно не знам шта бих без тебе
У свитање ја се само Богу молим
Да те вечно барем вежем уз себе

И још ти ево сав жудим и пишем
У ноћима дугим кад нема сна
Мислио сам да нећу ни волети више
И да ћу у самоћи тако умрети ја

И зато те опет ја песмом хвалим
Зато ми опрости моја дивна дамо
Због тебе дишем, живим и постојим
Све што волим код тебе је само

Тебе чувам

Тебе чувам, И када ништа немам,
И када ме живот, некад рани до сржи;
Тебе чувам, јер ми у срцу дрема,
Твоја љубав, што ме од понора држи.

Тебе чувам, у својој души вечно,
Као тајну коју, не одајем ником;
Тебе чувам, јер се осећам срећно,
Док твоје усне, ноћас љубим тихо.

Тебе чувам и кад сви оду од мене
И када излаза, просто не видим свог;
Тебе чувам, јер схватих кроз време,
Да те је са неба послао сам Бог.

Тебе чувам, И на почетку и на крају,
Јер осећам да истом ватром гориш;
Само те молим, са сузом у сјају,
НЕМОЈ НИКАДА ПРЕСТАТИ ДА ВОЛИШ!!!

Још те чекам

Још увек ја се у соби кријем
На живот и људе превише гневан
Сузе ноћас као кише лице лијем
Далеко си, и све те више немам

Још увек тражим истину праву
Са вином се сада једино дружим
Како да усадим љубав у главу
Када немам коме да је пружим

Још увек ти пишем поруке неме
Да се сретнемо већ негде у свету
Песмом питам јел још волиш мене?
Тим питањем сада гађам у мету

И још увек ти се надам и чекам
Да се деси нешто и не буде исто
Ја никог другог сем тебе немам
Јер волех искрено невино и чисто

Немој да ме продаш

Свашта у животу ти учинити можеш
Све моје тајне другоме да одаш
Ја ти праштам зато што те волим
Само немој никад да ме продаш

Можеш чак отићи далеко од мене
И да све на белом свету пробаш
Само те молим сада кроз време
Немој никад да ме тада продаш

Пуштам те да чиниш шта ти је воља
Да одеш високо и по облацима ходаш
Али све што радиш то је жеља твоја
Само немој никад да ме продаш

И опет ти пишем сав у заносу страсти
Док ми се кроз мисли као вила моташ
И зато са мном шта пожелиш чини
Само немој никад да ме продаш

Слободан Ценц, Крушевац

И није то ништа

Није то ништа,
само сам помало остарео.
Помало; некад знао премало,
понекад таман за данас.

Није то ништа,
што сам свеску привео до корица.
Помало; некад доречен,
понекад тек разумљив.

Није то ништа,
што све више говорим себи него теби.
Помало; некад без горчине,
понекад на трагу истини.

Није то ништа,
и ништа ми није.
Помало; сам некад све умео боље,
понекад се смејем томе.

Није то ништа,
само је живот.
Помало; обичан увек,
никад мали за песму.

И није то ништа...

Трава

Кад нас трава изједначи
није важно ко слабији је,
а ко јачи, ко је већи а ко мањи,
ко дебео а ко тањи.
Ком су лепши били дана
а ком ноћи биле дуже,
коме трње, коме руже.

Кад нас трава све покрије
ником више битно није
што у Алеји великана крај заслужног,
дрзник сања,
што праведник масти уже,
а невољник живи дуже;
што тиранину у маузолеју
непрестано свеће горе
а незнатим душама име шапће ветар,
море.

А до тад ?
Док нас трава не покрије
важно нам је све што није,
а што јесте то се крије.
Онда трава све покрије.

Немаш довољно кредита за овај позив

Господе,
која је цена главе продатога,
која цена лица попљуваног,
која цена срца прободеног ?

Господе,
ко је Нади ископао очи,
ко је Веру руглом исмејао
ко лажима Љубав силовао ?

Господе,
ко се ближњем није смиловао,
туђем злу ко се радовао,
за отето непокајао ?

Ко се смејао; псовао; клео;
и радио шта је хтео ?
Ко ни реда ради да плаче
није ни уме ни хтео ?

Не сећам се.
Но сад, Господе, чујеш ли ме ?
Чујеш ?! Не разумем добро?!
Како то мислиш: „Немам довољно
кредита за овај позив“ ?

Дејан Милошевић, Крушевац

ИСЦЕЉЕЊЕ

Покрише ме сенке црних облака
 Тако тешко и немо корачам дволичан
 Мора да нисам био слуга Господа Бога
 И слушао његову реч
 Душа ми поста наједном манастир
 напуштени
 Преобиље трња по утроби
 И безвоља живота
 И безмерје сасушених грана
 Врхунац безнађа
 По беспутној планини
 Грехе испирам светом водом
 Реком Јорданском
 Да ми сва грехота буде бесконачно
 исцељена
 И да не стрепим пред гневом
 Свевишњег и Свемогућег.

КОРАЦИ МОЈИ

Кораци моји, не газите јутра,
 Из семена биљка се рађа.
 Ћутња је пут преображења
 И трен светлости муње
 Што ствара ново сутра.

Камен пуца у крику безнађа
 Вребају скокови поспаних гуја,
 Ал` часом створи се сунце митско,
 Разби се тмина и мрки мрак,
 Семе обасја белина живота,
 И тад дух рађања пламеном забуја.

БЕКСТВО

Одјек мог вриска путује
 неистраженим просторствима.
 Глас који се чује из вртова цветних
 Ја више не препознајем.
 На зидовима тамнице мог сећања
 Канџама вреба страх.
 Покушавам очи да отворим (да
 нестане мрачни угао твог сокака).
 Мој нагон бекства - сломљени -
 Покушава да прекине челичне
 окове
 у мојој подсвести.
 Непрестано расте жеђ за заборавом.
 Недовољна је пустиња
 да упије крваву кишу суза
 И песком прекрије бол мојих
 сећања.
 Нек затутње силни оркани!
 Нек се извију из мог тела сва
 торнада!
 Подсвест ствара огромну лавину
 и незадрживе бујице -
 Да смрве и заувек однесу
 све заклетве мени остављене.
 Један бели голуб у часу раскрвави
 крила
 У лету трновитих речи.

НЕСТАЈАЊЕ

Ја сам све своје године
 узалуд за љубав бачене
 Опевао у својим песмама.
 И нема више суза.
 И нема више бола.
 И нема више неостварених жеља.
 Храбри ратник са фронта прободје
 Моју утробу бајонетом,
 Солунац, изгладнели, промрзли,
 Из очаја.
 Више нема чари,
 Нема више узбурканог мора
 у време буре и олује.
 И нема немира док се чује
 прасак страшног грома.
 Све постаје за трен - тама.
 У трену престаше некадашњи дани
 (утонуше у сан).
 У трену засу ме језиви страх.
 И све наједном поста гробна
 тишина.

Miloš Ristić, Kruševac

ULIČNA LJUBAV NA FAKULTETIMA

Bilo je to jednog proleća, dve hiljade
I pete
Spojiše nas vino, rakija, votka,
Noć, zvezde
I komete.

Na podu Ekonomskog fakulteta u Beogradu
Ljubili smo se
Grlili smo se
Ja sam ti lizao grudi
Voleli smo se ludo
Bili smo ono što drugi maštaju za čudo
Čovek iz obezbeđenja rekao je: „Molim vas,
Neću vam ništa, samo odmah, napustite
Fakultet. Iza nas, nekoliko koraka, u
Daljini, sto studenata nas je posmatralo
Ne znam šta su mislili
Koga briga šta su svi oni mislili...

Bilo je to jednog proleća, dve hiljade
I pete
Spojiše nas vino, rakija, votka,
Noć, zvezde
I komete.

ŽIVOT NA ZEMLJI

Život na zemlji
Šetnja cirkusom bez cilja,
I zbilja
Svetska zbilja je jedna nepotrebna tortilja.
U istini
Napisao sam
SAMO JEDNU STROFU, SAMO JEDNU
MISAO. Živeo sam,
Da ne bih pisao,
I šta sad radim - pišem ?! Okolišem k'o lišaj,
samosvesni preslišaj,

Otvaram vrata,
Izlazim. Ništa se nigde ne menja osim
sprata:
Stepenice, ogledalo,
Lice koje je dalo ogled,
Uvek novi pogled
Na istu suštinu,

Račun,
Obračun,
maj, jun, božić ! nož, nožić, crno, belo,
manje, više,
i više od manje - više,
Mladost i život tope se u kliše,
I k'o da čujem „tiho, tiše, ko padanje
kiše"...

Pijanica zvana
Stvarnost, pijavica,
Svakodnevni siže
Neumorno kliže
Dok nas siže
Sve više i bliže...

LJUŠTURE JAVNOSTI

To nisu čoveci mladi nit stari
To su minijature

Ubeđeni u ubeđenja
Klavirni ko klavijature

U ćoškovu se skupe
Čeo svet da prodaju
Pa ponovo kupe

Tu se obrću ture
Čim razgovori poskupe

Kad zaigraju klupe
I prolupaju lupe:

Zaista blista lista ista !

Šta se loče
Šta se lista,
Lepljivog mozga
Srca čista ?

Ukrca se u klub
Čitav brod
I svako je svakome dalji rod
Po ubeđenju.

Krugovi kruže u okruženju
Osmesi služe ruženju
Rugovi druženju
Drugovi suženju
A priče
Duženju.

Nemoj se napiti jer nećeš podneti
Nemoj podnositi nego se napij
Ego opremaj za nule se spremaj !

Milena Vukoje Stamenković, Bern

BUNAR

Zapretna snovima
 Duboko u sebi
 Otkrivam bunar
 Ishodišta vekovna
 Genetsku sponu
 Pradedovska zrna

Ništa nije samo početak
 Ni samo kraj
 Znam
 Značenje sa dva lica
 I dva oblika
 Belutka u polusnu
 Sakriveno
 Otkriveno
 Otkidam
 Hodajući
 Bunarom Svezemlja
 Svetlozelenom livadom Saznanja

San koji plavo doživljavam
 Prijateljstvo
 Na pupoljku
 Darovano

U celoj jednoj zvezdi
 Splet pretvara
 Utvara
 More tišine
 Ko najmanja iskra
 Na kori mozga
 Dlanom o dlan
 Što se izbija

Vanjski svet
 Tako malen
 Zrnem graška sakriven
 Prerasta u loptu
 Narasta
 Prsnuće Pst...

Nema ništa
 Tišina Bunar
 Vekovna ishodišta
 Pradedovska zrna
 Nadograđujem...

REČI

Moje su reči
 List na vetru
 Sporo ih rađam
 Deljem mesecima
 U sto voda ispiram
 Krpim ljubavlju
 Granitom ograđujem
 Čuvam zenicom
 Nedrim nepsima
 Odevam mesečinom
 Suncem napijam
 Danas
 Sutra
 Zauvek

KNJIGE

Knjige su svuda
 Oko mene
 Reči im izviru
 Maternje strane
 RECI
 Penju se zidovima
 Plafonom plešu
 Svaka nešto poručuje
 Ona znana, maternja
 Grlj me
 Upijam je
 Ona druga, strana
 Gleda me
 Ispitujem je
 Ispituje me
 Mirišem je
 Tražim boju u poznatom
 Maternjem
 Hvatam je
 I pretvaram u kolenku
 Kolenku reči
 Spavaju sad obe
 Zagrljene
 I rastu
 Nad njima
 I sa njima
 BDIM

Снежана Поповић, Крушевац

БОГ

Знаш ли ко силно те воли
и ко те чува ноћ и дан?
Ђавољим умом да не пођеш ти.

Знаш ли ко ти је живот дао, о
басјао сјајем духа свог,
И штити светао пут твој,
најцрњег ада што вида нема
и светла нема?

Спознати мораш ко чини то.
Чија љубав изворује
и непресушно залива душе,
плодоносном љубављу.

Окрепљује нас и држи
да не посрнемо и паднемо на путу том.
Криллати нас крилима анђела
и узвисује нас висином неба,
И светлим путем води.

Знајмо да је то Он
и да нас не пушта из окриља свог.
Зато га призивајмо
и певајмо божанско појење,
Наша јектенија, чуће Он.

Љубимо једни друге,
и туђина и ближњег свог,
И спознајмо да љубав је Бог.

Не узвисимо се и не гордимо се,
но покајну сузу пустимо,
И сузом покајном заливајмо тај светли траг.
Смерност нашу и благодат нашу наградиће
Он.

Тада заблистаће
у души нашој светли божански сјај,
Благодат и опрост осетићеш знај.

Имаш ли мало времена

Имаш ли мало времена
да са мном заборавиш на време?
Имаш ли тај дар,
шта каже твог времена
господар?

Шта каже та кутија црна
колико времена
током дана од тебе направи
згубидана?

У екран гледаш
ближње ни да погледаш.
Ал' шта тамо неко блогује
то мора да се прегледа
лајкује и распреда.

Сваког часа телефон те вара
каже - Има времена!
али то је превара!
Нема времена!
Време ти цури
и сваког часа мож' да ти исцури
а да ти не видиш и увидиш
од тог мобилног апарата
да седиш крај брата
кога ни не пита
коме ни у очима не прочита
како му је душа бременита.

Видиш ли непријатеља,
због ког не видиш пријатеља
под тешким крстом
како болује
док ти прстом скролујеш?

Не видиш га!
Још унапређујеш га!
Сваки пут
нови ајфон
нови телефон
нови демон.
Сваки пут бољи
да ти време још измигољи!

Погледај још једном у тај телефон
док ја питам поново
Имаш ли мало времена
да са мном
заборавиш на време?
Имаш ли тај дар,
шта каже твог времена
господар?
Да чујеш ову песму
јеси ли био кадар?

Бранко Ћурин, Ћурин, Ћурин

КОСОВО

Ој Косово Косово
 Ти си Српска мајка
 На теби је гробница
 Косовских јунака.

Ти си наше светло
 Наша историја
 О теби ће бринути
 Поносна Србија.

Врати ће те Србија
 У наручје своје
 Нећемо те дати
 Док Срби постоје.

Манастири твоји
 Цркве и црквишта
 Оживеће поново
 Сва Српска огњишта.

Ту Косовски божури
 Цветају црвено
 Јер је Српском крви
 Све то заливено.

Ој Косово Косово
 Ја се теби дивим
 Врати ћу се поново
 Да на теби Живим.

СРБИЈО

Лијепо је живети у крају
 Гдје сви људи једни друге знају
 Ој Србијо најлепша на свету
 У теби је живот ко у рају.

Нема нигде на целој свету
 Таког места и такога краја
 Као наше поносне Србије
 И нашега родног завичаја.

Има једно место на планети
 За кога се умире и гине
 Са поносом могу речи свима
 Србија је њено право име..

Родно место и мој завичају
 Ја те волим и теби се дивим
 Ако буде среће и вијека
 Вратићу се да у теби живим.

ЗЛАТНИ ГРАДЕ

Под Багдалом Крушевац се злати
 Са висине Јастребац га гледа
 Ја сам рођен у царскоме граду
 И не могу да живим без њега.

У Крушевцу провео сам дане
 Најрећније у жиоту своме
 Па му сада певам са љубављу
 И понешто запишем о томе.

Улицама шетам занесено
 И понегде навратим на пиће
 А уз пиће запевам песмицу
 Ој Крушевцу царска престонице.

Обишо сам скоро пола света
 Многа места и многа станишта
 Па слободно могу рећи свима
 Без Крушевца све би било ништа.

Мирослав Мика Кркић,
Ћићевац

Фрушка Гора

За појам планина
Обично се веже
Суровост и висина
И оштра клима.

Шта рећи за
Фрушку Гору
Била је острво
У Панонском мору
Зато она није
Нека планина,
Превише је фина.

Тамо где има
Правих планина
Она би могла бити
Само питомо брдашце
Међу њима.

Али је зато она
Чиста, сређена, лепа
Нагиздана, цура фина
Која своје ђердане
Брижно бира,
Ђердан јој је од
Прелепих манастира.

А зелена јој хаљина
Ишарана фруктима
Па и име које има
Добила је по њима.

Велика тајна

Војводина, равница
Тиха, широка,
Плодна и богата,
Једнолична, бескрајна.
О њој се све зна
А ипак је нешто
Велика тајна.

Зна се да је била
Панонско море.
Ал што му је било
Тако равно дно,
Ко га је равнао
И шта му је то требало.

И данас има мора
Ал им нису равна дна
Ипак је она таква
Неком требала.

Није џабе равнано,
Равнано је
Да би неком
Било Богом дано.

А око тог мора
Лепа је и околина
Много је река
И њихових долина
Зелених брда-питомина
И по нека шумовита
планина.

Чим је нешто
Богом дано
Оно буде
Од свих нападано.

Сматрају да је
Сце Богом дано
Власништво свију
Зато стално нападају
Нашу Србију.

Бог је знао
Коме је то дао,
Хер јад дођу
Тешки дани
Нама није важно
Ко напада
Већ оно што се брани.

Ја не говорим
О фукарама
Којих увек има
Говори о нашим
Правим људима.

ЖЕ КА ПЕ

За прекоморавце
Кажу, сви су они
Били за Дражу.

Има и песма
Која њихова места
Заједно чине
Силе осовине.

„Рим, Берлин,
Бела Вода и Кукљин“
А подјастребчани
Они су били Партизани.

Недавно ми један
Макрешанац,
Испричао духовиту причу
За Шанац.

Чули макрешанци,
Да помоћ из авиона,
Ноћу бацају
Американци.

Макрешанци
Пале ватре
Сваку ноћ
И чекају помоћ.

Видели то комшије
Преко Мораве
Шанчани,
Ал шта ће они
Ако наиђу партизани.

Већ следећу ноћ
И они чекају помоћ.
Три су ватре
Наложили,
Дрва су у виду
Три слова срочили.

Три ватре горе
И исписују ЖЕ КА ПЕ
То може да прође
Било ко да дође.

Ако партизани дођу
Као „живела КП“,
Че да прођу,
А ако их срећа потера
Биће то „Живео краљ Пера“.

**Миодраг Бурђевић
Коле, Крушевац**

ОДА КРУШЕВЦУ

Ој, Крушевцу Српска дико

Ој, Крушевцу српска дико
Божјом вољом си понико
Из семена Светосавља
На темељу Православља.

Загрљајем двеју река
Са Багдалом крај узглавља
Успоменог средњег века
У недрима Поморавља.

По завету цар Лазара
Светим духом Хиландара
У срцима неимара
Растао си из пешчара.

Постао си престоница
Цар Лазара Југовића
Светионик Православља
И колевка српског бића.

На Косову светој земљи
Носио си барјак части
Бранио си Православље
И Европу од пропасти.

Доспео си у легенду
На крилима твојих тића
Обретењем Лазаревим
И јунаштвом Обилића.

Војевао си битке тешке
Живео си славне дане
Надживео све немани
Изндрио чарапане.

Ходио си кроз векове
Путем части, знања рада
И стигао од паланке
До светлости велеграда.

По узору на свог цара
Узврелом српском крви
Чуваш славу барјактара
У свему си увек први.

У привреди и култури
И у борби за слободу
Оданошћу отаџбини
Ти си узор српском роду

Споменици твоји древни
Слободарским духом пламте
Сећајући покољења
Прошлост своју да упамте.

Молитве из Лазарице
Весник мира носи с цветом
Да у слози и љубави
Живимо са целим светом.

Развигорче светског мира
Лучоношо слободарства
У свету ти нема равна
Достојан си свога царства.

Ој Крушевцу престонице
И колевко српског бића
Живи вечно у слободи
Светим духом Немањића.

*Повод: Моје истраживање Порекло назива
села Макрешане. Надахнуће: Љубав према
завичају Певљива: На моју композицију.*

ОДА МАКРЕШАНУ

Макрешане моје родно село

Макрешане село од давнина
У теби је живети милина.
Под окриљем Мојсињске планине
И прелепе Моравске долине.

Плодних поља и цветних ливада
У наручју Лазарева града
Разасуто на четири стране
Живиш своје небројане дане

Тебе красе твоји добри људи
Радни вредни и широкогрудни
Од давнина до данашњих дана
Живиш духом Светога Јована

Славила те многа покољења
Крсном славом твог Преображења
Звона звоне са Светог Илије
Макрешане село најмилије

Макрешане моје родно село
Живи вечно срећно и весело.

ЈАДНА МИ ЈЕ ВЕРА У СРБИНА КОЈИ СЛАВИ СВЕТОГ ВАЛЕНТИНА

У вези Српске Валентинске
Еуфорије око католичке сторије
из древне Римске историје која каже:

Римски цар Клаудије Готика
је сматрао да су за његове
освајачке ратове погубни били
љубав и егзотика.

Зато је забранио женама да ратнике походе,
нежно се са њима опходе,
да их својом лепотом и чарима заведе, да око
њих плету љубавну мрежу и браком и децом
за себе и кућу вежу.

Бискуп Валентино који се
о њиховим душама и потомству
бринуо тајне љубавне састанке
им је чинио да би их пред Богом
Заувек сјединио.
Да не би своју битку
са љубављу и женама изгубио
Клаудије Готика
14. фебруара 270 године
Валентина је погубио.

Питам се као Православац?

Да ли је то незнање домаће васпитање да ли је то
цинизам
неки нови покрет или нови патриотизам па српска
младеж
на прагу нове ере у име неке туђе вере и новог
светског поретка
а зарад напретка и бољитка
уместо Светог Трифуна и Хиландара слави
католичког свеца Валентина и римског цара.

Можда су моја убеђења погрешна
можда сам ја стар и луд
али то је моја ствар не бојим се
и није ме срам јер сигурно знам
да као Божји дар у дворишту
пресветог српског манастира
Хиландара Вечито живи и рађа
Немањића лоза стара
чија су зрна и капи вина
Божји симбол извора живота здравља љубави
и благородности
Српства и Православља.

У православној црквеној
Календару у фебруару
никад није било светог Валентина. Наши преци
Срби
сељаци ратари виноградари
цареви монаси и владари
у духу Светосавља тога дана
су славили и нама у наслеђе
оставили Светог Трифуна
весника пролећа и заштитника
љубави вина и виноградара.

Зато ја Србин сељачки син
и данас са тим се поносим
и дичим не мењам
своју веру ни са ким
и ни са чим и не марим
шта мисле други људи
али се понекад запитам:

Шта мислиш ти, Пресвети?

А када дубоко у души својој
чујем шапат Твој: Тако је!
И Тако и нека буде!.

Тада осетим мир и спокој
и да сам са Тобом
у Себи Свој па кажем
гласно и јасно:

Тако ће и бити све док живим
живећу с тим у духу
Православља.

Амин!

Нада Милосављевић Кети, Крушевац

МАСЛАЧКОВА КРУНА

Од Талеса из Милета,
 Питагоре, Еуклида,
 Вавилона, пирамида,
 Целзијуса и Келвина
 Мере људи земљу, време
 Мере светлост и брзину,
 Записују, уређују,
 сваку важну величину.
 Мерена кораком, ил метром,
 Моја земља није иста.
 Кад одлазим, јесте тесна,
 Неправедна, хладна, кивна
 Кад се враћам, она блиста
 Као мати, топла, дивна.
 И ја мерим, бројим, думам,
 Свако за и против „овде“
 Свако за и против „тамо“
 Кад са срцем рачун сведем
 Увек фали нешто мало.
 Овде фали добра плата
 Тамо немам сестру, брата.
 Страни језик замуцкујем
 На матерњем сневе снујем.
 Да останем или одем,
 Вагам, тобоже поштено,
 Али срце на тас дода
 Увек нешто неречено.
 Криву крушку Караманку
 Или грану јоргована
 Некад само уздах крене
 И рачуни се промене.
 Реших тврдо, сад одлазим.
 Па окренух леђа селу
 Срце на тас ваге спусти
 Маслачкову круну белу.
 Некуд ти не одеш, снаго.
 Рече нежни пољски цвет.
 Не остављај круну своју.
 Ово је твој бели свет.

МЕД И МЛЕКО

Ако ти је мало топлине
 У дому очевом и домовини
 Ако ти је мало белине
 На њеним недрина и месечини
 Потражи је у једрина
 Бродова што плове тамо
 Где тече мед и млеко само.
 Срећно ти било, брзо да стигнеш
 Да се одмориш и да преболиш
 Богиње мале и оне веће
 И да никад је береш цвеће
 Туђим пчелама испред носа
 Него да те уједе оса.
 Да само вриснеш, јао мајко,
 Да видиш свице, мој брајко,
 Што пут осветле кад жито класа.
 Да сватиш да тамо нема спаса
 За оне што мед и млеко траже
 А једно без другог им не помаже.
 Но, не враћај се, ако рак ниси
 Назад се не сме кад се крене.
 Лажу те ноћу успомене.
 Лажу те мајка кад писмо шаље
 Да је сад међа мало даље.
 И она би хтела, кад је зима,
 Ко некад, у крилу, сина да има.
 Пиши јој често, нек свија веће,
 Истину пиши, да не брине.
 Схватиће мајка да нема међе
 Ако се само једном пређе
 Преко ограде,
 И туђе трешње уста засладе.
 Ако не пукне ни глава, ни грана
 Израсту крила за три дана,
 Па се лети, пада и плива,
 Преко ограда, блата и њива.
 Са друге стране обале
 Поздрав се шаље
 И иде се даље.

Мира Јовановић, Крушевац

ШАПАТ

Када, на јесен,
опадне ми лишће
и голе ми гране
оперу кише,
када ме сива
измаглица стисне,
заборавићеш, душо,
све моје мирисе.

Заборавићеш како
сам цветала често,
а онда ми пчеле
исисале душу;
Само ћеш,
по некад,
у чашу да шапнеш:
Како ћу, без хлада,
кроз ову сушу?!

СЕДАМ ЖИВОТА

Не плачи, никад,
над мојим гробом,
не спавам тамо, нисам ту;
Свуда сам уз тебе
где осетиш срећу,
живећу у твојој осмеји.

Када ти Сунце обасја душу,
Замирише цвеће, процвета дан,
моје те руке снаже и воде
у сваки топао загрљај.

Нежно, низ ветар,
Шапни ми име,
да осетиш љубав, а не бол.

Корачај храбро
по овом свету,
заједно смо вежбали и
сада је твој.

Седам сам пута
рађала себе,
још седам пута
ницала из дна,
у седам темеља
уграђивала љубав
за корак
кроз срећу,
до бескраја.

ПРОЛЕЋНЕ МИСЛИ

Чини ми се, као мала,
бејах већа
од облака и дрвећа.
Очи беху зеленије
од потока и пролећа.

Чини ми се, као јуче,
руке су ми биле дуже
за загрљај попут дуге,
да обујме цео свет.

Имала сам ноге брзе
за кораке гипке, лаке
скакала сам у облаке,
дружила се са птицама,
додирнула сваки цвет.

Сад ме кише
често сретну,
уморну, по мало сетну,
па се питам
како може
да се смањи оно дете
док пролеће
тромо креће,
да му руке не полете
до небеса,
до комете?!

Мисао ме горка сретне;
где се кријеш, лепи свете...

Мирослава Смиљанић, Крушевац

БУДЕ МЕ СЕЋАЊА

Буде ме сећања на моје село,
на моје стадо бело.
Сви одоше у град или у иностранство.
На привремени рад.
Нико земљу да ради неће.
Одоше у град да траже срећу.
Виногради напуштени, багрем се шири,
њиве урасле, пумпе зарђале.
Куће напуштене, прозоре деца поразбијала,
завеса кроз прозор извирила.
Врата искривљена и ојаци
почели да се руше,
нико не долази, како је њиховој души?
Нема петлова да најаве зору,
нема више мајке да гледа на прозору.
Нема цвећа у саксијама.
Нема шкрипе чекрка на бунару,
да захвати воду хладну.

СТАРОСТ

Када старост дође
и закуца немоћ на врата
ту нема помоћи
ни деце, ни сестре, ни брата.
Године чине своје настану боли
и боли сваки делић
топиш се као Снешко Белић.

Дани теку као река
и старост има лека.
У старости човеку лепе речи треба.
Парче плавог неба, тањир хране
и парче хлеба.
Еј, лепото, младости!
Здравље са годинама нестаје
само љубав вечна остаје.

СТАЗЕ ГДЕ НЕМА НАС

Шетам у бањи
где смо некада пролазили,
ја и ти, моја непрежаљена љубави.
Идем стопама где смо пролазили
и за руке водили.
И све ми се чини чујем твоје кораке,
чујем твоје уздахе, чујем твој глас.
Окренем се, нема тамо нас.
Шетам сама улицама
и сузе ми саме лију.
Нема мога Марка
да ми купи сладолед.
Срце ми је хладно као лед.
Кажем тешко мени,
мога Марка не може нико да замени!

СЕЛИШТЕ

На платоу Мојсињских планина,
изнад Куле Тодора везира,
било је насеље још из бронзаног доба, Селиште.
Некада се звало Сталагм.
Још стоје две зидине, укопане, као куће.
Село на брду испресецано потоцима.
Са једне стране Антићки поток,
а са друге стране Томашевски поток.
Данас власници парцела
називају то место Кућиште.

Главни центар села био је код бунара
који и данас постоји.
Поред њега је липа стара.
Неколико старих оронулих кућа,
Као доказ да су ту људи живели некада.

Јужна Морава се повукла,
направила своје корито.

Изнад Селишта, виногради.
У виноградима подруми
са бачвама и бурадима,
пуни вина и ракије.
Путник који прође откључа подрум,
попије крчаг вина
и кључ остави изнад врата.
Ту кључеви стоје свима.

Селиште не могу да заборавим.
И ја тамо имам 22 ара парцелу
где је био виноград.
Изнад бунара 200 метара.
На тој парцели
порасла је дивља ружа бела.
И оструга скупа са багремом.

Миодраг Миган Глигоријевић, Параћин

ЕНДЕЛЕ БЕНДЕЛЕ

Енделе Бенделе банда свира
мене доктор визитира,
па ме пита :
Кажите мали, шта ти фали?

Еј докторе, то ми ми фали
нећу ја да будем мали,
Хоћу бре да будем велик,
јак да будем као челик!

На улици сви ме туку,
неки ме за уши вуку.
Морам лопте да доносим,
то не могу да подносим.

Одабери ми лек најјачи,
мој докторе, то ми значи!
Па да кажу: Види мрге
бежи, тај удара чврге.

Са ме цене као крпу
сви од мене да иму прпу!
А мајчину оклагију
по могућству да сакрију!

ЗАЈАМ

Пајковац као и свако село
и свашта се у њему збило
казаћу вам причу о Милојку
што увек оштри секиру на моје тоцило.

Ономад он код мене дође
моја Живана извадила проју из црепуље
Наоблачило се, каже, убио га бог
мора да купи сено,
дај ми твоје виле и грабуље.

Прођоше четири дана
и да моју ливаду покоси
Милојка нигде нема,
нити ми грабуље доноси.

Одох код њега да узмем
људи већ у пољу раде
Каже: - сад ћу да ти донесем,
остаде ми синоћ у доње ливаде.

Ја ђецим испод коша
његово ми режи куче
Људи одоше да раде,
ја чекам и стојим,
а сто посла ме муче.

Од сада не дам никоме ништа,
има да живимо ко Турци!
Ето га, коначно иде,
и од трешње пљуцка коштурци.

Бем те шашави Милојко
што сваку школу плаћаш,
седи ту Милојко и једи трешње.
Идем да ти донесем дрљачу,
да имаш као домаћин
и да ми више не враћаш.

Лепа Симић, Цирих

ИСКАШЉАЛА САМ ТЕ

Инспирисала ме 'животна прича'
једне младе жене
и ја сам покушала
да је преточим у песму!
У име њено!

Искашљала сам те напокон'
-сад плешем са звездама
наш последњи плес!
Падају мртва слова,
док се спотичем о сећања!

Држао си ме као птицу на длану
и опомињао на верност! Волела сам
те...
и кад си уместо руже носио
пелинковац
" уместо осмеха ,
шибао хладном водом...

Као кора од дрвета
ја сам пуцкетала од хладноће
– живела судбину, а не живот...

Уместо љубави –
страх ми је испуњавао срце.
Због ситница кидао ми душу
– веселила те моја патња.

Сад кад се распао мој идиличан свет
и кад због празног длана
више не осећам усамљеност,
молим те,
не буди сећања на прошла времена.

Тамо у зони искушења
на раскршћу успомена, 'остаћемо'
ти и ја – два слепа путника...

А мишљах, да ћу те волети заувек!

ЛИСТОВИ ДУШЕ ГРУБО НАПУКЛИ

Сећаш ли се како је изгледало то
вече?

Сунце је одлазило иза
црвеног неба...

Ветар је спавао под облацима,
а ми хранили лабудове,
сиве и беле гуске.

Играли се наши осмеси
опијени
пролећним дахом.

Испред старе колибе,
сео си на треношкој столици
са гитаром у руци...

Ја теби крај ногу
са твојим ликом у грудима
лицем наслоњена на колена
певао си "ти си ми у крви"
и причали смо о Броду на пучини
...да пловимо заједно'
(љубав побеђује све)

Сећам се,
брзо сам отварала поклоне.
...чувам белу хаљину
са црвеним булкама...

Неко проклетство
шта ли је?
'никад не иде све добро!

Ја сам газила
крупним корацама кроз живот ...
А ти си стао.

Ниси хтео напред,
а ја нисам се враћала назад...

Ако се сретнемо неочекивано
ако нам се укрсте путеви...
Заустави ме... Спали ми разум,
да се опоравим од свега.
Не слушај говор срца,
дотући ћу те истином..
Досадиле су ми очи без љубави...

Миљко Шљивић, Крушевац

Говоре неки чланови једне породице

Један унук:

Хвала ти мама, хвала ти тата,
Што имам сестру, што имам брата.
И још ја имам, баш лепе жеље,
Па сада молим све родитеље,
Упутићу вам ја молбу краћу:
„Деци родите: сестре и браћу“.

Унука:

Шта је ужа породица?
- Тата, мама, ја и сека.
Шта је шира породица?
- Кад су ту бака и дека.
Породица то је срећа,
треба да је само већа,
и да се сви лепо слажу,
једни друге да помажу.
Тад ће свима лепо бити,
њом се треба поносити.

Други унук:

Ја сам један мали бата,
За фудбал сам тата-мата,
Брзо играм и шутирам,
Противнике ја нервирам.

И још желим - чуј ме свете,
Ја да будем добро дете,
Свима редом причам зато,
Деца су знајте - ваше злато.

Ђерка:

Живот нам нуди избор свог пута,
И свако бира куда ће ићи,
Не би требало ту да се лута,
Много је важно где ћемо стићи.

Ако је циљ злато што вреди,
У свему томе има чари,
Седи, размисли - закључак следи,
Све су то само - неке ствари.

Неко ће можда много да цени,
Куће, базене, камење драго,
Говори нешто дубоко у мени,
Деца су наше највеће благо.

Ја:

Много је лепог, што живот краси,
Ал` овај живот кратко траје,
Питање можда треба да гласи,
„Иза живота шта нам остаје“?

А одговор није, баш лако дати,
Мада ми се нешто у глави мота,
Одговор један који ме прати:
„Породица је циљ живота“.

А једног дана ме бити неће,
Тужно испраћен, бићу од свих,
Ја ћу отићи - препун среће,
И тад ће срце куцати за њих.

ПЕСНИКИЊА

У част избора за песникињу Троморавља:

Љиљани Тамбурић од колеге песника Миљка Шљивића:

Имамо једну песникињу ми,
која док пише тамбура речи,
па су јој песме лековите и
ко их чита, душу своју лечи.

Песму кад читаш – риме ти лаке,
па тад спознајеш лепоту њену,
и емоције навиру јаке,
док читаш песме у једном трену.

А ја док читам често бих стао,
и ако ми читање – иде лако,
просто ми некад постане жао,
што ја не умем да пишем тако.

Праунучад ће моја у школи,
док почива прадеда у миру,
многе стихове њене да воли,
и учити их тад за лектиру.

Они ће тада баш свима рећи,
и хвалити се свом друштву – дично:
„Наш прадеда – песник Миљко, ту је
песникињу, познавао лично“.

Живота Трифуновић, Кобилје

НИКАД НИЈЕ КАСНО

На столу чаше и флаше са вином,
на постељи мешкољи се жена.
Ја на сточице сео, дремам
и присећам се успомена.

Чарам испод догорелог пања,
искрице светле у ноћи.
Прошлост дамарима одзвања...
Сад не знам куда ноћас поћи.

Гледам у жену, гледам у флашу, ...
Ех, те лепе, а прошле, успомене.
После две три чаше црног вина,
опет се нађох у загрљају своје жене.

ВОЛИМ, АЛИ ВОЛИМ И ВИНО

Веома је чаробна та капљица,
нема оног ко може да јој одоли.
Па зато свако ко пије румено вино,
уме страствено да љуби и воли.

Фараони, краљеви, обичан народ...
пили су га давно, још некада.
На свечаностима, слављима, гозбама...
са апетитом се пије и сада.

Најчешће га пију мушкарци,
али радо се њиме сладе и жене.
Вино је тајанствени напитака,
са успехом љубавне емоције покрене.

Покреће енергију, даје снагу, срећу...
разгони бригу, невољу и тугу.
А ако се баш претера у пићу, заборавићеш,
коју волиш. Ону прву или неку другу.

Најбоља се вина праве од грожђа,
за квалитет је потребно искуство и знање.
Уколико се пије умерено, до границе,
не можеш доћи у непријатно стање.

БРАНКОВ ДУХ ШЕТА КАРЛОВЦИМА

Карловци су украс целог Срема,
таквог града надалеко нема.
Плаво небо и непрегледне равнице,
добри Сремци, а лепе Срмице

Над Карловцем "Видиковац" мотри,
мирис вина дошљаке опија,
а ветрови са свих страна пире,
сваком клима годи и прија.

Крај Карловаца широк Дунав кривуда,
тополе и врбе над водом се надвиле.
Кад опекне сунце и буде врућина,
дошљаке би у сенци радо сакриле.

Поносно пркосе и ветру и сунцу,
на Черату много бујни виногради.
Таласају се класале пшенице,
никли и уредили се кукурузи млади.

Недалеко је познато Стражилово,
Бранков дух целим крајем шета.
Свежи ваздух шаље Фрушка Гора,
каквог нема ни до краја света.

Свуда оди, у Карловце дођи,
нећеш се ни стидети ни кајати.
А што дуже времена ту останеш,
лепше ће ти успомене у срцу остати.

ЈЕДНА ТАЈНА РЕКЕ

Осећам мирис шарених ливада,
расцветаних трешања, гора изнад села.
Док стада оваца пасу на пропланку,
ја осећам мирис твога тела.

Чује се свуда цвркулт птица,
песма ратара са оближњих њива.
Жубори речица што тече у близини,
са собом носи и многе тајне скрива.

Над реком се надвила велика врба.
у њеном хладу нас је двоје.
Милујемо се и слушамо откуцаје
срца, ја њено, а она моје.

Трепери вода и светлуца на сунцу,
у обалу ударају таласи мали.
Време пролаз, а ми загрљени,
па тако срећни смо и заспали.

Буди нас грактање врана,
хор жаба што неуморно крекећу.
Крећемо заједно мојој кући,
битно је, данас сам нашао срећу.

Даница Рајковић, Крушевац

НЕ ВЕРУЈ

Не веруј ако кажем
да сам те заборавила.

То су реци утехе,
у своме гнезду бих те свила.

Када би моје срце
могло да проговори
рекло бих ти истину:
Да те моја душа воли.

Тражим те по дану и по мраку...

И у сновима те тражим,
записала сам те у срцу мом,
пут до тебе покажи ми!

Не веруј ако кажем
да сам те заборавила.

Чезња и нада путују са мном
радо бих се са тобом видела...

ТРАГОМ ДО ИСТИНЕ

У сваком тренутку сам се трудила
Да не клонем снагом својом,
Нисам дозволила да ми срце сломе,
Дружила сам се речима твојим...

Пробала сам сам правдом и истином,
Схватила сам искушења
како се ствари преплићу,
Како је живот постао чудан,
И у сну се ствари окрећу...

Сањала сам о овом дану
И да је то живот прави,
Ти си душа моје душе,
Певушио си ми песме на речној обали...

Често видим благи осмех на твоје лицу,
Очи ти се поносно смеју,
Ако не идем главним путем,
Ићи ћу споредним да срећни дани
крену...

ЧУВАЈ МИ

Чувај ми реку зелену
и њену обалу са црним купинама,
лешник мали окићен зовом.
То је лепота дана.

Чувај ми непрегледно зелено поље,
прекривено срембушом зеленим...
Краси га расцветала висабаба,
на буквику буковача печурка плени...

Џиновско дрвеће раширило гране,
свилени листови на ветру трепере.
Моје име исписано на дрвећу,
птице своја гнезда шире.

Чувај ми моје детињство,
остало је у теби да живи...
Успомене спаковане у срцу.
Питам за тебе, теби се дивим.

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац

САЊАМ

Зашто ми ноћима
долазиш у снове,
зашто ме поново
љубиш тако страсно,
као некад што си?
Зашто ми се изнова дајеш
и на јастуку моме
љубавни остављаш траг,
седе власи бројиш у мојој коси?

Мислио сам, отишла си,
мислио сам заборавила си,
сањам црно вино
што ти кључа на уснама.
Сањам црне очи твоје
препуне су суза
и љубав и вино,
још ме теби маме,
тако ће остати
док живот не стане.

ХВАЛА ТИ

Хвала ти за пупољке младости твоје
дала си ми љубав и душе топлину
и осмехе нежне који
запленише осећаје моје.

Молио сам јутра, да раније свићу
ранио сам зором, снену да те љубим,
бојао се слутње да те не изгубим.

Нису нам сметали снегови ни кише,
била си ми огледало и од њега више.
О чаробном осмеху твојем
не могу данас да пишем,
када си допрела до мога срца
обасја ме срећа као зраци сунца.

Сањаш ли понекад те прелепе дане,
молили смо време
да због нас застане,
да те љубим злато и мрсим ти косу,
да уживам срећан у лудом заносу.

Увек су ти усне на мед мирисале,
а пољупци били као смокве ране.
О како сам срећан поред тебе био
и молио време да због нас застане.

Сањаш ли понекад оне дивне дане
и вечери сиве поред једне реке?
Сад ветрови и олује
сакрили су време,
када си ми шапутала,
остани заувек, заувек крај мене.

Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац

КАКО БИТИ СРЕЋАН

Како бити срећан
кад око нас ниче зло?
Кад небо крвари
над голим гранама,
и деца у сну моле
за хлеб.?
Како да се смејем
док у очима света
умире пламен вере, а
шапат туге плете своје мреже.
Ја пружам руке светлости,
али руке додирну само ветар,
и питам се:
како бити срећан
кад бол постаје
глас света?

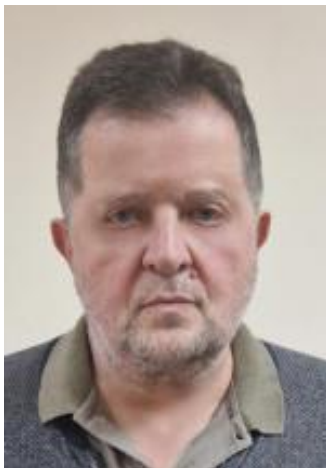
ПТИЦА КОЈА НЕУМОРНО ЛЕТИ

Летим, опет летим
без крила и гнезда.
Једна деца са леве
друга са десне стране,
душа шапуће
време је да се стане,
да дишем,
ал срце не зна да
заборав напишем.
Кад ме једно зове,
друго у мислима трепти,
ја сам птица која
неуморно лети.

У торби љубав,
у очима траг светла
у сваком загрљају
младост процвета.
Уморна тела, али душа се не предаје,
све што имам њима дајем.
И кад ми дан постане
сенка тиха,
кораћи буду песма без даха,
још ћу по ветру, са крилима
Или без њих неуморно
ка својој деци летети.

СУТРА МОЖЕ БИТИ БОЉЕ

Данас, можда, небо
шапуће сивим гласом,
и ветар носи тишину
кроз празне улице.
Али, у грудима срце куца
не одустаје,
не предаје се мраку
што шири своје прсте.
Можда су руке уморне,
а душа носи тежину
не изречених снова.
Негде иза брига и немира,
чека јутро што обећава
нови почетак.
Јер сутра-
сутра може бити боље.
Једна искра светлости
у тами,
један осмех што мења
ток дана, једна реч
која лечи стару рану.
Није све изгубљено,
докле год верујемо
докле год ходамо,
чак и кад нам ноге
клецају.
И кад у нама све
шапуће "не може се више"
нешто тихо у нама проговара "Само
још један корак".
Сутра-
може бити боље!
И биће!

Драгојло Јовић, Крушевац

ПОСЛЕДЊА НОЋ

Још једна спушта се ноћ
Изједа последњу светлост дана
Покисло лишће са грана пада
Спрема се смирај задњег мегдана.

Злокобни фијук ветра
Као претходница што ратнике води
Последњу борбу најављује јеком
Да ударом задњим прогласи
победу над човеком.

Столећем се борба водила
Од свитања до сутона
Човек за даном и животом
Сотоне за мраком и голготом.

А душа чиста неда се врагу
Још живот иште по најбољем трагу
Призива светлост још једног дана
Да ли ће још бити дана за мегдана.

А зора шкрта последњег пута
Нема више снаге да растера мрак
Сад цели живот у један трен стаје
Док мрак траје човек се предаје.

А кад зора сване душа већ далеко
У висине плаве одведе је неко
Ко већ давно пространствима плови
Под крилом је Анђела, тад ништа не боли.

ПОСЛЕ МНОГО ГОДИНА

После много година и лета
Низ чаршију моја драга шета
Кад се очи среташе сред града
Као некад пробуди се нада.

Да ћу опет виђати је често
Под месецом жутим на скровито место
Па кад руке крену ка њеноме стасу
Чујем тихи шапат у њеноме гласу.

Да никада није престала да тражи
У сваком човеку црте мога лика
На посебном месту у свом новчанику
Пожутела стара стоји моја слика.

Да ли ја то сањам ил' ме клетве стижу
Па очи ме драге прогањају свуда
Зашто не застанеш и било шта кажеш
Реци шта год хоћеш, ал' немој да лажеш.

На све имаш право јер волела ти си
Човека који, вредео те није
Мислећи да лептир увек право има
Да слети па оде где се полен пије.

Сећања су свежа ко да јуче беше
Ноћ месеца пуног ти у моме крилу
Љубих тада усне, мени драге жене
Сад по глави навиру лепе успомене.

Заустих да кажем
Ал' у грлу име стаде
Јер крај тебе дечак хода
И на другу страну вуче
„Хајде бако да идемо
Тај човек је ту од јуче“.

То је неки човек стари
Што данима неког чека
На лицу му чемер сузе
Које нису за човека.

Изгубих те из видика
У очима оста слика
Да сам видео љубав стару
Ту на нашем тротоару.

Љиљана Тамбурић, Крушевац

ДРВО СИ ЖИВОТА У СРЕД РАЈА СКРИТО

(Пресветој Мајци Богородици)

Само Теби Мајко што Покровом својим
надкриљујеш грешно, изгубљено стадо,
Оду ову певам и све док постојим
бацам Ти под ноге сво земаљско благо...

Ти си Прибежиште, Помоћ и Заштита,
код Оца и Сина, људска Заступница.

Кроз ову Те песму, под Успењским
сводом,
свих светлости, дневних, Незалазна зоро,
призивам и кличем, да над људским
родом
руке своје ставиш, ти наша Потпоро...

Никога не молих са толико вере
без сумње и страха, без икакве мере.

Дрво си живота усред Раја скрито,
на Престолу Божјем Царица Небеска,
Праведни Судија што не прима мито,
Красна као цветна, жива арабеска...

Ни у ког не гледам са толико жара
без помисли да ме, можда, поглед вара.

Никоме не казах учињене грехе
опроштај тражећи и речи утехе,
никоме не љубих ручице и скуте
и не жалих сузе у крило просуте...

Никога не волах љубављу оваквом;
несебичном, пуном и свеобухватном.

Само тебе Маријо, Исусова Мајко,
Саветнице моја у све тешке дане,
Свезнајућа наша, душевна Видарко,
Чудотворко, снажна, за боли и ране...

Кад у мени туга животна набуја,
дај ми помоћ своју, док прође олуја.

Од крви и меса, свога тела чедног
донела си дете на белину дана,
од Светога духа и од Бога, једног
у хришћанском свету давно Изабрана...

Ти Пресвета Дево, наша Богомајко,
опроштаја пуна, Света Дародавко.

Па подиже сина, Човека и Бога,
Љубави му даде и све што још треба,
пола душе своје, део срца свога,
а знаде да он је, само светлост с Неба...

Кад испусти душу и умре на Крсту,
знала си, спашава, грешну људску
врсту.

Док бејаше жива, Мајко, Паћенице,
због смрти свог сина, осећаше муку,
а Твоје су сузе, као бисернице
капале ка небу на Божију руку...

Па би с' онда, пуне, милине божанске
враћале на земљу, на душе хришћанске.

Обиђе Витлејем, где си га родила
и сва места где је праведне лечио,
места, уз беседу, што их походило
и Голготу где је вечни сан уснио...

Молила си Бога да те себи узме,
да Син Ти обрише, очи, вечно сузне.

Онда једног дана Анђео Ти стиже
у рукама носећ' гранчицу од палме,
рече Ти да дани смрти све су ближе,
у горама птице певаху Ти псалме...

Гетсиманским вртом тишина се простре,
Апостоли дошли с' тобом да с' опросте.

А три дана после, сиђе с неба Христос,
те подиже тело тад на руке своје,
чу се светом тихи, анђеоски мелос
док се успињасте, под небом, вас двоје...

Замириса ваздух и разли се светлост
у Успењу, Мајко, ширила си Светост.

И Царица поста хришћанскоме свету
и највећа радост Преподобних мајки,
Истина и Светлост у своме Узлету,
Заштитница слабих из најлепших бајки...

Од свих нараштаја Мајчица, Слављена
и од свих светова Богом Изабрана.

Владичица поста, сада и Ти сама,
код Сина и Бога, ту си нашла место,
-Радујте се- рече -Ја ћу бити с вама
у све дане даљње !-И седе на Престо....

Па отвори врата на Успењском своду,
Помоћница поста Православном роду.

Ево, Теби кличем, за будуће дане,
Пресвета, што светлиш својим
кандилима
и гледаш да сваком нови дан осване
са именом Божјим у грешним устима...

Твоме Сину певам лепше од славуја:
Алелуја, Алелуја, Алелуја!

Данијела Јевремовић, Крушевац

БЛИЗУ СЕБЕ

Ако се питаш где сам се сакрила
 И срце своје оставила
 Кома сам бисер душе поклонила
 Године ове и прошле
 И да ли сам остарила.
 Да л' у коси и сад ми зри класје,
 А у очима топли кестен се топи
 Од ватре и понеке сузе за тобом?

Открићу ти тајну
 Да сам се скрила
 Међу борове и маслине,
 Међу галебове и морске дубине.
 Косе ми се уплеле
 У морске хриди,
 А очи постале плаве
 Загледане у небо и море.
 Шум таласа запљускује ми душу,
 Лечи је ко рањену птицу.

Чека ме море да ко галеб
 Полетим у плаве висине.
 Далеко од свега,
 А близу себе...

ЗВУК ВИОЛИНЕ

Хеј, пољуби ми ноћас
 усне ко зреле вишње сочне
 као страст порочне,
 црвене ко сок од малине,
 уз звук виолине
 за кафанским столом
 док бијем битку са болом,
 у боемској четврти
 где ме тужне песме стих
 у круг врти.

Доспи ми вина
 нек се прелије чаша
 као љубав наша,
 ко звездана прашина,
 нек се опијем заблудом
 и пустом илузијом.
 Нека поверујем
 у твоје речи,
 у стисак руке,
 нека ме твој осмех
 излечи.
 Нека те ноћас слушам
 и поверујем у лажи
 када те на дну чаше
 истина тражи.

Нека те ноћас
 буди уз мене
 ионако ће лажи
 однети време
 и зора што свиће
 од тебе и мене побећи ће.

Светлана Турчевић, Крушевац

НЕМИРИ

Ноћ је. Хладна, тмурна,
претпролећна ноћ.
У њој, бескрајно мртвило несна.
Моје спокојство ремети једино
Она тиха бол која рије у мени
Суморна и тесна,
Копка ме и боде. Наслућује неизвесност
Која прети.

И туга и љубав излишне су ове ноћи.
Сама сам. Спокојна. Непрозрачност таме
Пробија једино реалност да ће и то проћи,
Да ће остати само моје изгубљене мисли
Које плутају и развејавају се, сасвим
саме. А душу и мозак су ми стисли
Неки опори, туђи људи, а опет, све
Пролази...

И остаје ноћ. Ноћ као и све друге.
А мене одвлаче некуд у маглину
Прозрачне нечије руке дуге
И ја не осећам више животну плимину,
Сопствену.

Не могу да се изборим са
Тим лудим ветром снова
Који ме односи у пустош...
И онда, увек сама, изнова
Покушавам да из себе избацити раскош,
Дозивам мртвило да ме прикује,
Зароби и заувек остави овој ноћи.
Само овој, једној јединој ноћи!
Али прозрачна рука ветра блудно
Ме милује и односи даље.

А ноћ је тако мила, црна.
Опија ме својом чистотом и дише;
Омамљује смирајем и заборавом.
Али јутро, јутро обећава неке друге кише,
Води ме ка новом понору, плавом, и
Стравичном, до нове ноћи.

Ноћ је. Лепота пустињске степе у мени.
А ноћ је као и свака друга – тамна и пуста.
У некој удаљеној, замагљеној и
Заборављеној сени
Очекују ме нова, а ипак добро позната,
Нестална – нечија, топла и сигурна
Моја места.

ОПРАВДАЊЕ

Кажеш, чудна сам? Нестална, нестварна,
а опет - има ме. Уврнуто, шта ћеш.
А ти, ти мислиш да сам убеђена
да звезде сијају само за мене
и да свемир дише због постојања.
Смешно, али у праву си.

А ви, вас два утучена, уплашена и
усамљена бића и не сањате да су речи
ваше само благи одраз изокренуте ваше,
немирне и прикривене кукавичке душе!
Али, и то је нешто. Јер смо људи.

Ја кажем теби: Рознајем те. Савршено
знам и твоје слабости и твоје склоности.
И све прихватам.
А и теби: кукавица си. Јер не смеш да
препознаш себе. Али те зато ја знам.

Људска је душа чудно начињена:
завириш у њу - ништа не сазнаш, а опет
другачијим очима гледаш свет.
Болно. Али покушај да и поред
свих искушења останеш свој.

Останите своји! А ја... ја сам само пуста
стена окрњених црних суза нечијих.

ЖИВОТ

Слутим Истину. Осећам: лагано али сигурно
одумире један мали део мене.
Најважнији и најболнији - моја човечност.

Нека је проклето црно семе сумње
које клија и загађује ми крв!
Нека си проклет дивни дивљи сну
што ме шкروпиш смрдљивом кишом лажи!

Желим Истину. Знам: човек сам докле год је
прихватам и проповедам. Али ми измиче, окреће
се од мене - нагони на небол и отупелост.

Мрзим себе и своју неспособност да предосетим
и правилно усмерим луди стицај околности!
Судбина - ха, поново гнусна лаж;
само кукавичлук и слепљене очи!

Наређујем Истину! Захтевам: да увек, ма где и
каква била, ни по цену живота не одустајем од
ње. Јер само тако бићу своја
- макар и избраздана, гола стена.

И бићу звук звона бесмртног
откинутог од устаљене колотечине срама!
Остаћу од мноштва презрена и прегажена
али своја, само своја!

Заступам Истину. Постојим: не дозвољавам да
тај делић мене одумре потпуно и тихо.
Борим се за њега свим силама своје
киселином безнађа нагрисане душе.

И кажем вам свима - ЈА сам Истина!
Презрите ме, одбаците, али ја сам
ту - никада ме у потпуности не можете изгнати!
Јер, остајем човек.

**Љубодраг Обрадовић,
Крушевац**

ПРОМИЧУ У СВЕЛОСТ

Промичу,
деца, жене и људи!
Исто их сунце пржи,
исти жар кида им разум
и зноји довека...

Изглед вара,
беже од својих мисли...
Губе разум, савест, живот...
Полако...
На крају све изгубе.
То се увек зна!

Будућност чека, човека.
Птице одлећу, певајући.
Мрави исконски
клизе дамарима.

Далеко је слобода...
Вир у матици, дубок...
Вртлог суров
камен не исклесан, у машти.
Далеко је светлост.

Изглед вара, разум бледи,
коса седи, а срце се једи.

Промичу... Цури време!
Нејака су плећа
за претешко време,
галаму слабих и занос нови.

Промичу, искре у пепео,
занос у дим.
Реке све односе.
Вирови дубоки, све потопе.
Промичу, деца, жене, људи...
У светлост...

ТАЛАС

Као талас низ реку, моје мисли сад плове,
хоће да утекну, од свих оних што их лове.
Хоће мисли слободу, данас је то опет грех...
Знак за непогоду и казну уз тај дрски смех.

Моћ и сила су све, откуд опет сумња у то.
Вечна битка траје, али најчешће победи зло.
Ко вихор мисли лете, између патњи, хтења...
Мир из освете, победа је нашег поштења.

Излаз из пакла наћи, мисао смела хрли.
Злог ће казна снаћи, доброг срећа да загрли.
Ко талас реком ушћу, мисли истини плове.

Доћи ће крај овом злу, слобода храбре зове...
Победа нас чека! Праве мисли кад се створе,
постаћемо река и потопити злотворе.

КАО ЈЕСЕЊИН

Ту, до мене, ноћас седи. И главу горе. Да! Уживај.
Ништа не сме да те једи. Ти свирачу само свирај.
Свирај песме од давнина, а ти душо сад не тугуј.
Била си знам, с многима, ноћас се мом пијанству радуј.

Загрли, љуби ме, то је занос кад се љубав жели.
Хајде, вуци ме за нос. И томе знам да се веселим.
Гле, како си слатка, једра. Видим гориш од пожуде.
И ја ћу руком у та недра, што измењаше људе.

И ја ћу у тај пакао, очи што лаж просипате.
За песму ноћас све бих дао. Хеј свирачи свирајте...
А ти душо, главу горе... И ближе, до мене, седи.

Сутра други песме нек говоре... Осмех нек се следи.
А ти свирачу само свирај те песме од давнина.
Живот је игра. Играм је даље пијан, ко од вина.

ИМАЛА ЈЕ ШЕСНАЕСТ ГОДИНА

Шеснаест је имала, седамдесете с пролећа.
Имала их је шеснаест, можда неки дан више...
Живот је био музика. Знала је да је срећа
што је бескрајно волим и само због ње дишем.

Имала је шеснаест година, звезде у коси,
у очима сјај месеца. Волела живот, сав свет.
Предосећала је какво све зло живот доноси,
а била безбрижна и летела са цвета на цвет.

Имала их је шеснаест, брига је било је за све.
Ја сам тад имао шеснаест и био луд за њом.
Лоша вест би до ње дошла, кад прочита
новине.

Седамдесет има она сад... Ја сам луд за
другом!

Време је пролетело и однело моје жеље.
Све нас судбина полако као жрвањ самеле.

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић	8
МАНИФЕСТАЦИЈЕ	5
<i>ЉУБАВ И ВИНО 2025.</i>	<i>5</i>
<i>РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА “ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2025.”</i>	<i>5</i>
<i>Средње школе и Студенти:</i>	<i>6</i>
Јована Живковић- ОСЛУШКИВАЊА	6
Стефан Кнежевић – КО ТЕ НОЋАС ЉУБИ	6
Теодора Шиклошић – КАПИ ЉУБАВИ	7
Бојана Бојић – ШАМПАЊСКИ ПОЉУБАЦ	7
Николина Перић - ЛА(У)Ф(ЕР)	8
Анастасија Васић - Ловац и кошута.....	8
„Моје драго“ – Милица Мирјанић	8
<i>Одрасли песници</i>	<i>9</i>
Љиљана Тамбурић - КОЛИБА У ВИНОГРАДУ	9
Слађана Бундало - Од љубави не постоји ништа веће	11
Првослав Пендић Пенда - ФЛЕКА ОД ВИНА	11
Звездана Милосављевић - СВЕ ЈЕ ТО ЗБОГ ВИНА	12
Мирјана Јана Бајић - ЖАЛ	12
Marina Adamović – SAMOTNO SRCE.....	13
Проф. Мр. Бранко Мијатовић - СТАР ЧОВЕК И ЊЕГОВ ПАС.....	14
Вера Миливојевић - ШУЋМУРАСТО.....	14
Данијела Ђорђевић - НЕЗНАНЧЕ ЛЕПИ МОЈ	14
Darko Rašeta - ČAŠA ŽIVOTA	15
Тамара Драгић - ДОДИРНИ ПРСТИМА	15
Славица Максић - У ВИНУ ЈЕ СПАС.....	15
Мирослава Смиљанић - Љубав и вино	16
Саша Козић - Осташе само успомене	16
Томислав Симић Калпачки - ВИНО И МИ.....	17
Славица Јовановић - БОЈА ВИНА, КАО СТО РУБИНА.....	17
Ненад Карић - ДРУГ.....	18
Маринко Дејан - Љубав и Вино	18
Бранко Ћировић-Ћиро - ДЕСИЛА СЕ ЉУБАВ	19
Боривоје Бора Видојковић - ТАЈНА.....	19
Мирослав Мика Кркић - Суштина.....	20
Миодраг Миган Глигоријевић - ШУМАДИЈСКА ВИНОГОРЈА.....	20
Љубиша Војиновић–Мајсторовски - ЧУДОТВОРНИ НАПИТАК	20
Биљана Новаковић - У ТРЕНУТКУ.....	21
Лидија Бајкић - Познах те.....	21
Ани Стајкова – Иванова - У ЉУБАВИ ВИНО.....	21
<i>Магда Ђорђевић - НАШЕ ВИНО</i>	<i>22</i>
<i>Данијела Максковић - И ове ме ноћи вино преварило</i>	<i>22</i>
Моравка Младеновић - Вино ...Ти и ја... “Ин Вино веритас “	23
Снежана Миладиновић - У КИШИ И ВИНУ.....	23
Живорад Милетић - У ВИНУ ВИДИМ ОЧИ ЊЕНЕ	23
Олга Раденковић - НЕ ВОЛИМ ДА ПИЈЕМ	24
Ђорђе Јоковић Мирочки - Девојчица и грожђе	24

Живојин Манојловић - ЖЕЛИМ	24
Petar Jovanović - RIJEM VINO I UZDIŠEM	25
Снежана Марко Мусинов - Живот без мржње	25
Снежана Поповић - I love you	25
Vesna Milošević Kanjo - Večna ljubav	26
Ђорђе Тришовић - Ритам гутљаја	26
Слободан Милојевић - НАДАЈУЋА	27
СЛИКАРИ	28
СУНЦЕ ВИНО ПИЈЕ – Првослав Пендић Пенда	28
ЖУПЉАНКА - Ђорђе Јоковић Мирочки	28
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ	29
ДАЈЕМ ОБЕЋАЊЕ – ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ, Бранко Мијатовић	29
О АУТОРУ- Проф. др Бранко Мијатовић(1949- 2025.), Шабац	29
Проф. др. Бранко Мијатовић, један од најбољих српских песника – Рецензија, Љубодраг Обрадовић	30
САМ ЗА СТОЛОМ	33
У РИТМУ БУБЊА	33
АНЂЕЛИЈА	33
РЕЧ	34
ДВОРИШТЕ МОЈЕ	34
СЛИКАРСКИ САН	34
НЕ ГЛЕДАЈ МЕ	35
НИКАД ДО ДНА	35
БОГОВИ ПАДАЈУ	36
С ОВЕ БАНДЕ МОЈЕ ГОРЕ	36
БЕСКРИЛА	36
НОЋ ПУНОГ МЕСЕЦА	36
ВОСТАНИ СЕРБИЈЕ	37
СЕНКА БЕЗ СВЕТЛОСТИ	38
ЧЕКАЊЕ	38
МОЛИТВА У ХРАМУ	38
КОЊИ ВРАНЦИ	38
ЖИВА ВАТРА	39
ПЕСМА МАЈЦИ	39
ЖЕНА	39
ЗОНЕ ЗАМФИРОВА	39
ГРЕХ	40
ЋЕРАМИДЕ	40
КАКО КРОЗ КАПИЈУ	40
РУЖА С РЕВЕРА	40
НЕ ЗНАШ ПРИЈАТЕЉУ	41
ЉУБАВ	41
ПОГЛЕД С ОРЛОСЕДА	42
У КАМЕН МИ МИСО УКЛЕСАНА	42
СВЕ ЈЕ МИСАО	43
ЧОВЕК НА КАМЕНУ	43
ПОСЛЕДЊА МОЛИТВА	43
ЦИГАНСКЕ ДУШЕ ЛЕТЕ У НЕБО	43
ЗАЧАРАНИ КРУГ	44
ПОРЕКЛО ГРЕХА	44
СЕОСКА ЕЛЕГИЈА	44

НАША СРЕЋА.....	45
ЛИВАДЕ МЛАДОСТИ МОЈЕ	45
КОСОВО.....	45
МОЈ ЗАВИЧАЈ	46
МОЛИТВА.....	46
ЛУЧОНОШЕ	46
ЊИВА	46
КАДА БИХ МОГАО	46
МИСЛИ СВЕЛОСТИ	47
ПЕСНИКОВО ЗРЕЊЕ.....	47
ШПРИЦЕР БОЛА	47
СТАРИ БАНАТ НЕ ПОМИЊУ ВИШЕ	48
"СРЕЋНИ ЉУДИ"	48
ОГРЛИЦА.....	49
СТАРИ ХЕЋИМ.....	49
ЗЛАТНА КРУНА.....	49
ПОСТАЊЕ	50
ЗНАМ ДА ЉУБАВ ЧУДА СТВАРА	50
СТАН ЖИВОТЕ КУРВО СТАНИ.....	50
ЗВУК ТИШИНЕ	50
<i>Eleonora Luthander (levo) (1954. -2021.), Stokholm</i>	<i>51</i>
МАЛИ I VELIKI PRINC	51
DIJASPORKA	52
DIASPORA FLICKA	52
DIASPORA GIRL	52
Наiku zimske pesme na srpskom i švedskom	52
ОРИКЕВАНА.....	52
НАИКУ ВЕНТО	52
<i>Мирослав Мића Живановић(1953.-2021.), Крушевац.....</i>	<i>53</i>
ТЕБИ ПОКЛАЊАМ	53
МОЛИТВА.....	53
<i>Мр Ратко Тодосијевић Баћо(1945. – 2020.), Крушевац.....</i>	<i>54</i>
ПИЈЕМ ЦРНО.....	54
ОТКУЦАВА ТИШИНА.....	54
НАГА МАЈА	54
<i>Добривоје Боба Лисинац, Крушевац</i>	<i>55</i>
РАСКРШЋА	55
ИНФАРКТ.....	55
ПИСМО.....	55
Даница Гвозденовић, Крушевац – О Добривоју Боби Лисинцу.....	56
ЊЕГА ВИШЕ НЕМА.....	56
НОВЕ КЊИГЕ	57
<i>Драган Матејић – И ГОРЕ НИЈЕ БОЉЕ.....</i>	<i>57</i>
Афоризми као пројекција стварности –Љубодраг Обрадовић	57
<i>Љиљана Тамбурић – КУТИЈА ЧУДЕСА.....</i>	<i>58</i>
Љубодраг Обрадовић - Није никакво чудо што је Љиљана Тамбурић у врху српског песништва	58
ПРОМОЦИЈЕ КЊИГА.....	61
<i>Милосав Ђукић Ђука, Крушевац – ПРОМОЦИЈА 7 КЊИГА.....</i>	<i>61</i>
НА КЛАДЕНЦУ.....	61

ЦРКВА СВЕТЕ ПЕТКЕ У ЗДРАВИЊУ – Сто година постојања	62
Село Здравље	62
Парохија Здрављеска	62
БИОГРАФИЈА : Милосав Ђукић Ђука	62
ЂУКИН КЛАДЕНАЦ НЕКАДА И САДА	63
Кратки приказ књиге Милосава Ђукића Ђуке “ОЛУЈНИ ПЛЕС” - ОЛУЈЕ НАС ШИБАЈУ, СУДБИНА НОСИ – Љубодраг Обрадовић	63
<i>Звездана Минић – промоција књиге ЖИВОТ ЦАРУЈЕ</i>	66
ПОСВЕТА ЗБИРКЕ ПЕСАМА „ЖИВОТ ЦАРУЈЕ”	66
КАТАРИНА	66
СЕЋАЊЕ	68
ЂОРЂЕ, ЉУБИ ГА БАКА (1 – део)	68
<i>Даница Рајковић – промоција књиге У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ</i>	70
Даница Рајковић, Крушевац	70
У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ	70
Даница Рајковић У СЕНЦИ ПОЕЗИЈЕ – Љубодраг Обрадовић	70
<i>Митар Стожичић – ПРОМОЦИЈА ТРИ КЊИГЕ</i>	75
ВАСКРСНИ СЕРБИНЕ	75
О АУТОРУ – Митар Стожичић, Крушевац	75
ПОСЛЕДЊЕМ БОЕМУ	75
Ево шта је изговорио Љубодраг Обрадовић – уредник издавачке делатности:	75
ПРИЧЕ	77
<i>Томислав Симић Калпачки, Крушевац</i>	77
ПРИЧА СА ТУЖНИМ КРАЈЕМ	77
ЈЕДИНИ БЕЗ ШАМАРА	78
<i>Славица Максић, Београд</i>	79
ПРИЈАТЕЉ У НЕВОЉИ	79
<i>Марија Чворовић</i>	80
Букет заједничког живота	80
<i>Боривоје Бора Видојковић, Ђићевац</i>	81
ЗОВ ЗАВИЧАЈА	81
<i>Љубодраг Обрадовић, Треботин</i>	83
ТРЕБОТИН –(1.)	83
<i>Славко Пршић, Треботин</i>	84
Славко Пршић - Треботин и Србија	84
ЖЕНИДБА КРАЉА АЛЕКСАНДРА(3.)	84
ХУМОР И САТИРА	86
<i>Саша Милетић, Крушевац</i>	86
АФОРИЗМИ	86
САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА	87
<i>Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица</i>	87
ВИДОВДАН	87
РАЗЛИЧИТИ	87
ИЗВАН РАЗУМА	87
ОБМАНЕ	87
ТАМО	87
<i>Здравка Пап</i>	88
УСАМЉЕНА	88

ИСКРЕНОСТ	88
МОЖДА САМ	88
ПОНОС.....	88
<i>Ivan Pozzoni, Monza</i>	89
LO SMEMORATO DI COLOGNO.....	89
ЗАБОРАВЉЕНИ ЧОВЕК ИЗ КЕЛЊА.....	89
<i>Божидар Васиљевић, Београд</i>	90
У ПОТРАЗИ ЗА СМИСЛОМ.....	90
ПОТОМЦИМА	90
<i>Далибор Шкорић, Београд</i>	91
КАО ДЕТЕ У ПЕСКУ, ОЗБИЉНО И ВЕДРО	91
<i>Јован Цветковић, Краљево</i>	92
ОСМОЛЕТО ДЕТЕ	92
ПРОМИСАО.....	92
ОКО, БОЈА И ПРОЗОР	92
ПУСТИ ЧЕСМУ	92
ПЧЕЛА НОСИ ЖИВОТ.....	92
<i>Небојша Станојковић, Врање</i>	93
Нек ветар се опет	93
Ја ништа нисам створио	93
<i>Снежана Марко-Мусинов, Земун</i>	94
Правовремене дневне теме	94
Трагом неизвесности дана	94
Епилог	94
У корак с љубављу	94
<i>Милосав Мишо Младеновић, Београд</i>	95
АКО ЈОШ ОСЕЋАМ.....	95
ПЕСМА ПОСВЕЋЕНА ПОК. ЗУКУ ЦУМХУРУ	95
<i>Гордана Будимовић, Београд</i>	96
КОФЕРИ.....	96
ПОТОЧИЋ	96
ПЕСНИЧКЕ ДУШЕ	96
ЧОКОЛАДА.....	96
<i>Данило Голубовић, Куршумлија</i>	97
СЕНКЕ ИСПОД КОЖЕ	97
СТИХОВИ ИЗ ТИШИНЕ.....	97
<i>Стефан Бонџић, Александровац</i>	98
ЈУЛСКИ ПОЉУБАЦ.....	98
ЖУПСКА МЛАДОСТ	98
<i>Кристина Анђелковић, Лазаревац</i>	99
ЧЕРГА.....	99
ВОЗ	99
ТРАГ	99
<i>Вера Миливојевић, Уб</i>	100
Ви идите – ја нећу	100
Наш Павле	100
<i>Aleksandra Luthander, Stockholm</i>	101
Forna Jugoslaviens »PerElla«	101

Bivša Jugoslavija »PerElla«	101
<i>Miladin Radosavljević - Amerika</i>	102
BELI FIĆA	102
ZVEZDA MOJA	102
ŠTA SAM MOGO DRUGO	102
<i>Драгица Трајковић, Лебане</i>	103
СНИВАН САН	103
ПРЕЧИСТА ПРИЧЕСТ	103
ОБИЧНИ ЉУДИ	103
<i>Стефан Кнежевић, Крушевац</i>	104
Све што волим	104
Тебе чувам	104
Још те чекам	104
Немој да ме продаш	104
<i>Слободан Цени, Крушевац</i>	105
И није то ништа	105
Трава	105
Немаш довољно кредита за овај позив	105
<i>Дејан Милошевић, Крушевац</i>	106
ИСЦЕЉЕЊЕ	106
КОРАЦИ МОЈИ	106
БЕКСТВО	106
НЕСТАЈАЊЕ	106
<i>Miloš Ristić, Kruševac</i>	107
УЛИЧНА LJUBAV NA FAKULTETIMA	107
ŽIVOT NA ZEMLJI	107
LJUŠTURE JAVNOSTI	107
<i>Milena Vukoje Stamenković, Bern</i>	108
BUNAR	108
REČI	108
KNJIGE	108
<i>Снежана Поповић, Крушевац</i>	109
БОГ	109
Имаш ли мало времена	109
<i>Бранко Ђировић-Ђиро, Ђићевац</i>	110
КОСОВО	110
СРБИЈО	110
ЗЛАТНИ ГРАДЕ	110
<i>Мирослав Мика Кркић, Ђићевац</i>	111
Фрушка Гора	111
Велика тајна	111
ЖЕ КА ПЕ	111
<i>Миодраг Ђурђевић Коле, Крушевац</i>	112
ОДА КРУШЕВЦУ	112
Ој, Крушевцу Српска дико	112
ОДА МАКРЕШАНУ	112
Макрешане моје родно село	112
ЈАДНА МИ ЈЕ ВЕРА У СРБИНА КОЈИ СЛАВИ СВЕТОГ ВАЛЕНТИНА	112

<i>Нада Милосављевић Кети, Крушевац</i>	113
МАСЛАЧКОВА КРУНА	113
МЕД И МЛЕКО	113
<i>Мира Јовановић, Крушевац</i>	114
ШАПАТ	114
СЕДАМ ЖИВОТА	114
ПРОЛЕЋНЕ МИСЛИ.....	114
<i>Мирослава Смиљанић, Крушевац</i>	115
БУДЕ МЕ СЕЋАЊА	115
СТАРОСТ	115
СТАЗЕ ГДЕ НЕМА НАС.....	115
СЕЛИШТЕ.....	115
<i>Миодраг Миган Глигоријевић, Параћин</i>	116
ЕНДЕЛЕ БЕНДЕЛЕ	116
ЗАЈАМ.....	116
<i>Лепа Симић, Цирих</i>	117
ИСКАШЉАЛА САМ ТЕ	117
ЛИСТОВИ ДУШЕ ГРУБО НАПУКЛИ.....	117
<i>Миљко Шљивић, Крушевац</i>	118
Говоре неки чланови једне породице	118
ПЕСНИКИЊА	118
<i>Живота Трифуновић, Кобиље</i>	119
НИКАД НИЈЕ КАСНО	119
ВОЛИМ, АЛИ ВОЛИМ И ВИНО	119
БРАНКОВ ДУХ ШЕТА КАРЛОВЦИМА.....	119
ЈЕДНА ТАЈНА РЕКЕ	119
<i>Даница Рајковић, Крушевац</i>	120
НЕ ВЕРУЈ	120
ТРАГОМ ДО ИСТИНЕ	120
ЧУВАЈ МИ	120
<i>Милосав Ђукић Ђука, Крушевац</i>	121
САЊАМ	121
ХВАЛА ТИ	121
<i>Латинка Ђорђевић, Цирих – Крушевац</i>	122
КАКО БИТИ СРЕЋАН	122
ПТИЦА КОЈА НЕУМОРНО ЛЕТИ.....	122
СУТРА МОЖЕ БИТИ БОЉЕ	122
<i>Драгојло Јовић, Крушевац</i>	123
ПОСЛЕДЊА НОЋ.....	123
ПОСЛЕ МНОГО ГОДИНА.....	123
<i>Љиљана Тамбурић, Крушевац</i>	124
ДРВО СИ ЖИВОТА У СРЕД РАЈА СКРИТО.....	124
<i>Данијела Јевремовић, Крушевац</i>	125
БЛИЗУ СЕБЕ	125
ЗВУК ВИОЛИНЕ	125
<i>Светлана Ђурђевић, Крушевац</i>	126
НЕМИРИ	126
ОПРАВДАЊЕ	126

ЖИВОТ.....	126
<i>Љубодраг Обрадовић, Крушевац.....</i>	<i>127</i>
ПРОМИЧУ У СВЕТОСТ.....	127
ТАЛАС.....	127
КАО ЈЕСЕЊИН.....	127
ИМАЛА ЈЕ ШЕСНАЕСТ ГОДИНА.....	127

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Милосав Ђукић Ђука, Драгојло Јовић;
Светлана Ђурђевић; Саша Милетић; Латинка Ђорђевић; Лепа Симић;
Живомир Миленковић; Зоран Јовановић

Лектор: Драгојло Јовић

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слике на корицама: Зоран Станисављевић и Љубодраг Обрадовић

Дизајн знака "ПоезијаСРБ": Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 150 примерака

Часопис излази два пута годишње

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– 2014, бр. 1 (март)-.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).

– 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335-0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!
Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs

Часопис је штампан са финансијском подршком града Крушевца.
ХВАЛА граду Крушевцу!

